3 1761 06634643 8

#806

3 VOLS
£4.00

Mathilde.

En ung Kones Memoirer.

Af

Eugène Sue.

Oversat

af

Ludvig Jordan.

Förste Deel.

Kjøbenhavn.

Oversætterens Forlag.

Trykt hos H. G. Brill.

1844.

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

brief
PQA
0041879
v. 1

http://www.archive.org/details/mathildeenungkon00suee

Indledning.

Første Capitel.

Kaffehuset Leboeuf.

Imod Slutningen af December Maaned 1838 saae man — og sandsynligviis seer man endnu — et beskedent Kaffehuus, kaldet Café Leboeuf, i Rue Saint-Louis au Marais, ligeoverfor det gamle Hotel d'Orbesson, en rummelig og mørk Bygning, der nu stod tilleie, efterat den i flere Generationer havde været beboet af en gammel adelig Familie.

Den sidste Besidder, Præsident d'Orbesson, var død nogle Maaneder efter Restaurationen.

I October Maaned 1838 forsvandt Udhængsbrættet. En gammel Portner, Hotellets Bevogter, forlod det, og en Leier flyttede ind i den mørke Bygning, der bestod af to Etager, Mellemgaard og Have. En stor, ormstukken Dør gik ud til Ga-

den, og ved Siden af stode to Pavilloner, der tjente til Bolig for Tyendet og til Opbevaring af Huusholdningsredskaber.

Uagtet Hotellet d'Orbesson var beboet, syntes det dog at være ligesaa øde og stille som før.

Tæt Græs groede endnu stedse paa Tærskelen til Gadedøren, der siden den nærværende Leiers, Oberst Ulrichs Indflytning endnu aldrig havde aabnet sig.

I de befolkede eller elegante Qvarterer i Paris er man saa temmelig sikkret imod Naboernes Bagtalelse og Nysgjerrighed. Enhver har altfor travlt med sine egne Sysler eller Fornøielser, til at skulde ville spilde en kostbar Tid med at høre paa de fabelagtige Meddelelser, som udgjøre Provindsens Henrykkelse.

Men saaledes er det ikke i visse affsidesliggende Qvarterer, der størstendeels beboes af Folk, som leve af deres Renter, eller Pensionister, Folk, der ere skrækkelig uvirksomme og lidenskabelig indtagne for det Vidunderlige, stedse beskjæftigede med den bydende Nødvendighed at vide, hvad der foregaaer paa Gaden eller hos Andre.

Til Roes for de ærlige Borgere, der ere saa ivrige efter at øve deres Indbildningskraft, maa man sige, ta de ikke gjøre store Fordringer til de

Kjendsgjerninger, de saa gjerne poetisere paa deres Viis. Den ringeste Omstændighed er dem nok til at lave de rædsomste Historier, hvoraf de da leve tilfredse og lykkelige i flere Maaneder.

Men naar den Person, de udspionere, stivsindet vedbliver med ikke at give dem ringeste Stof til en Fabel; naar han omhyller sig med en uigjennemtrængelig Hemmelighedsfuldhed, saa stiger Nysgjerrigheden — saaledes tilbageviist og undertrykt og da den ingen Udvei kan finde — til Raseri. For at tilfredsstille deres Lidenskab, ere de ikke bange for at gaae til det Yderste.

I de tre Maaneder, Oberst Ulrich havde beboet Hotellet d'Orbesson, var det lykkedes ham at vække dette Slags rasende Nysgjerrighed hos sine Naboer, som næsten alle vare Gjæster i Café Leboeuf, der — som berørt — laa ligeoverfor Hotel d'Orbesson.

Intet syntes mere overordentligt end Oberstens Leveviis. Hans Vinduer vare bestandig lukkede, han gik aldrig ud, det maatte da være hemmeligt, udentvivl ad en lille Bagdør, der fra Haven førte ud til et Sidestræde. Hans Tjener var et langt Menneske med et afskrækkende Væsen.

Hver Morgen blev bragt en Kurv med Levnetsmidler, som en Restaurateur i Nabolaget havde

i Commission at levere; men ikke saasnart var Kurven afleveret ved Døren, førend denne lukkede sig igjen.

Indskrænket til denne eneste Omstændighed, vandt de Restaurateuren for sig og søgte at gjette sig til Oberstens Sæder og Charakteer af de Levnetsmidler, man bragte ham.

Uagtet deres Opfindelsesevne kunde Gjesterne i Café Leboeuf ikke støtte alvorlige Hypotheser paa denne Kundskab.

Obersten syntes at opholde Livet paa en meget simpel, meget frugal Maade. Imidlertid gave nogle Folk med større Indbildningskraft at forstaae, at det nok var muligt at Obersten kunde spise det Fjerkræ, man bragte ham, raat. For Øieblikket forfulgte man ikke disse Hentydninger videre, skjøndt de just ikke syntes dem at mangle Sandsynlighed.

Sidste og vigtige Bemærkning: Aldrig havde Postbudet bragt Obersten et eneste Brev. I hele tre Maaneder var ikke en Menneskesjæl traadt over denne Boligs Tærskel.

Man kan forestille sig, at man udtænkte enhver mulig List for at lokke nogle Ord fra Oberstens Tjener, eller for at kunne kaste et Blik ind i det Indre af Hotellet.

Men Alt var forgjæves. Naboerne, tvungne

til et Slags bevæbnet Jagttagelse, til stadig Bevogtning, opsloge Centrummet for deres Operationer i Café Leboeuf.

I Spidsen for de Nysgjerrige stode Brødrene Godet, Pebersvende, Ex-Embedsmænd ved Lottocontoiret. Da Obersten var flyttet ind i Hotel d'Orbesson, havde disse gamle Ungkarle fundet et Oiemed, et Maal for deres hidtil temmelig farveløse Liv. Ganske forhippede paa at faae opsporet, hvem den hemmelighedsfulde Ubekjendte vel kunde være, udkastede de hver Dag nye Planer, gjorde de nye Anstrengelser, for at løse denne levende Gaade, der piinte og plagede dem.

Enkemadame Leboeuf, Værtinden i Kaffehuset, tjente Brødrene som Hjælpetropper; fra sit Contoir af havde hun uafladeligt sine store Oine rettede paa Hotellets Døre, og de Nysgjerrige ventede med hver Dag at kunne afsløre en vigtig Hemmelighed.

Det var, som sagt, imod Slutningen af December.

Taffeluhret i Caféen havde just slaaet tolv, og med Næsen trykket lige ind paa Vinduesruden, deelte Madame Lebeouf sin Opmærksomhed imellem Sneen, der faldt i store Flokke, og Gadedøren paa Hotel d'Orbesson.

Enken undrede sig over, endnu ikke at have seet Brødrene Godet, hendes tro Gjester, der regelmæssig hver Morgen toge deres Frokost hos hende.

Endelig saae hun dem komme forbi sine Vinduer; de traadte ind og hængte deres tilsneede Kapper fra sig.

„Du min Gud og Fader, Herr Godet senior! hvad feiler Deres Pande?" — udbrød Enken, da hun saae det Bind, som indhyllede hendes Gjests Hoved.

Herr Godet den Ældre var en føer Mand med skaldet Hoved, rund Mave, rødt og vigtigt dogmatisk Ansigt. Han løftede det sorte Bind, som bedækkede hans venstre Øie, og svarede i en uvillig Tone og i en Basstemme, der vilde have gjort en Degn Ære — „Det kan jeg takke denne Robin des Bois for."

(De Nysgjerrige i Café Leboeuf havde meget sindrigt døbt Beboeren af Hotel d'Orbesson med dette Theatertyvenavn).

„Det kan han takke denne Robin des Bois' for;" — gjentog Herr Godet den Yngre, sin Broders tro Eccho.

„For Himlens Skyld, fortæl mig dog gesvindt, hvorledes det er gaaet til!" — udbrød Madame Leboeuf, skjælvende af Utaalmodighed.

„Meget simpelt, min kjære Madame Leboeuf, meget simpelt," — svarede Lotteri=Ex=Embedsmanden — „Man maatte engang komme paa det Rene med denne Eventyrer, denne Vagabund, denne Landløber, der skjuler sig i sin Hule som et vildt Dyr ... Naar jeg kalder ham et vildt Dyr, saa kommer jeg hverken hans Ære eller hans Moralitet for nær; men jeg vil blot gjøre det simple Spørgsmaal: Dersom han ikke gjorde eller aldrig havde gjort noget Ondt, hvorfor havde han da nødig at skjule sig saaledes som et sandt vildt Dyr?"

Efter denne triumpherende Parenthese løftede Godet den Ældre atter Bindet over det venstre Øie lidt.

„Meget sandt ... hvorfor havde han saa nødig at skjule sig?" — gjentoge de opmærksomme Gjester.

„Men saadan er nu Regjeringen!" — vedblev Herr Godet med Bitterhed — „Den Sammensvorne veed den at opspore, at gjøre Jagt paa, at arrestere; men naar Talen er om fredelige Borgeres Vel, No ... jo, skyldigste Tjener! saa finder man kun Politibetjente hos de Vilde!"

„Kun hos de Vilde!" — gjentog Herr Godet den Yngre.

„I de farlige Tidsomstændigheder, vi befinde os i, og henviist til mine egne Kræfter, min gode Madame Leboeuf," — vedblev Herr Godet den Ældre — „hvad har jeg saa ikke gjort, hvad har jeg ikke maattet gjøre? Her har De det: Jeg sagde til mig selv: Godet, du er et retskaffent Menneske; du har en Pligt at opfylde, en stor Pligt; gjør hvad du bør gjøre, Følgerne blive hvilke de ville, Godet ... Der findes en Vagabund, en Eventyrer, en Landløber i dit Nabolag, der i Uger, ja hele Maaneder, uden Skam vover at holde sig skjult, og det i Paasyn af en heel Gade, et heelt Qvarteer, uden at Regjeringen gjør det mindste for at gjøre en Ende paa denne offentlige Forargelse!"

„Det er virkelig en Skandale!" — sagde Madame Leboeuf — „Det er umuligt at vide, hvad Naboer, der aldrig vise sig, tage sig for. Man er jo formelig tvungen til at tale ondt om dem."

„Det er en afskyelig Skandale," — vedblev Herr Godet den Ældre — „jeg siger det ikke alene, men jeg vil ogsaa paatage mig at bevise det; det er øiensynligt, det er haandgribeligt, at denne Eventyrer ikke bryder sig detmindste om, hvad hans Medborgere tænke om ham, da han haardnakket

vedbliver at unddrage sig deres strenge, men retfærdige Bedømmelse. Mennesket spaaer, men Gud raader. —"

Madame Leboeuf begreb ikke Anvendeligheden af dette Ordsprog og sagde derfor, færdig at briste af Utaalmodighed efter at komme til Sagen — „Det er meget sandt, Herr Godet; men siig mig, hvorfor De egentlig har det Bind over Øiet?"

„Det er netop hvad jeg vilde tale om, min kjære Madame Leboeuf. Seer De, igaar talte jeg med min Broder, min værdige Broder; jeg sagde til ham: Dieudonné, der maa gjøres en Ende paa denne utaalelige Misbrug; vi maa — og skulde vi ogsaa lade Livet derved — vi maa vide hvem denne Eventyrer er. Jeg vil ingenlunde skjule for dig, min Broder, sagde jeg til Dieudonné, at det er et Sundhedsspørgsmaal for mig. Siden de tre Maaneder, denne Landløber boer her i Qvarteret, siden jeg forgjæves har tragtet efter at erfare, hvad han er, hvad han tager sig for, lever jeg ikke mere, fortæres jeg af Uro; jeg har forskrækkelige Drømme, forfærdelige Mareridt. Jeg tænker kun paa denne hemmelighedsfulde Ubekjendte. Ja, min gode Madame Leboeuf, det er som jeg siger Dem ... min Sundhed lider derunder. Derfor sagde jeg ogsaa til mig selv:

Du bør ikke være din egen Boddel, for at grave din Grav ene til denne Eventyrers Fornøielse. Denne Hemmelighed forurolige r altfor meget dit Sind, Godet. Nu vel; afslør denne Hemmelighed, og du vil være værdig til at gjenvinde den Ro, som denne skammelige Eventyr har forstyrret. Som sagt, saa gjort, min kjære Madame Leboeuf. Igaaraftes laaner jeg en Stige af vor Nabo, Snedkeren herhenne; jeg og Dieudonné gaae over Gaden; vi komme ind i det Stræde, hvortil denne Robin des Bois' Havedør gaaer ud; jeg sætter Stigen til Muren, kryber op; det var endnu saa lyst, at man tydeligt kunde see hvad der gik for sig i Haven og inde i Huset ..."

„Nu, og saa ...?" — udbrød Madame Leboeuf.

„Og saa, Madame, i samme Øieblik som jeg stikker Hovedet frem, for at kige over Muren, falder et Skud ..."

„Gud i Himlen! et Skud ..." — skreg Enken.

„Et virkeligt Skud, Madame; et virkeligt Attentat paa min specielle Existence. Min Hat falder af, jeg føler mig truffet paa Panden og paa Øiet, akkurat som om jeg blev prikket med tusinde Naale, og saa hører jeg en Stemme — som jeg vil

kunne gjenkjende iblandt tusinde — Janitscharens, denne Eventyrers Seïdes Stemme, som i en grusomt spottende Tone raaber — „Næste Gang vanker der Skraa, istedetfor Spurvehagl; næste Gang skyder man paa Ansigtet, istedetfor paa Hatten." — Saavidt — min gode Madame Leboeuf — er det under vor Regjering kommet med os. De seer selv, man myrder de fredelige Borgere indtil paa Spidsen af de høieste Mure."

„Men det er jo et morderisk Anfald!" — raabte Gjesterne.

„Uh! det Uhyre af Menneske!" — skreg Madame Leboeuf — „De maa henvende Dem til Assistenten, Herr Godet, De maa fremstille Vidner!"

„Det var netop hvad jeg sagde til mig selv, da jeg i en Fart krøb ned ad Stigen, min bedste Madame Leboeuf. Ja — sagde jeg til mig selv — ja, Godet, der er ikke Andet for, du maa lige paa Minutten indgive Klage . . . Men De skal faae at see, hvilken Regjering vi har . . . hvorledes vi blive regjerede . . . Et Qvarteerstid derpaa træder jeg ind til Assistenten. Jeg havde Beviserne hos mig; min Hat, fuld af Huller, og min blaa Pande."

„Nu, og saa? . . ."

„Og saa, Madame Leboeuf, saa sagde As-

sistenten — han havde den Uforskammenhed at sige mig, at stod jeg ikke i den Agtelse, som jeg nu i samfulde to og tyve Aar og nogle Maaneder havde nydt her i Qvarteret, saa fortjente jeg — og han vilde være tvungen dertil — at blive anklaget for at have gjort mig skyldig i den Forbrydelse, om Natten at ville stjæle mig ind i et beboet Huus."

„Hvilken Afskyelighed!" — raabte Madame Leboeuf.

„Altsaa" — vedblev Herr Godet senior med bitter Ironi og ciceronisk Veltalenhed — „altsaa skal en Eventyrer uforskammet kunne vække den offentlige Nysgjerrighed, ved at forstikke sin Person, og en retskaffen Borger af et godt Renommee lade sig skyde, skyde ustraffet, fordi han har provet paa at rive sig ud af den Angstens og Bekymringens Tilstand, hvori Mangelen paa Kjendskab til en Hemmelighed, — der maaskee er af Vigtighed for det offentlige Vel — har styrtet ham. — Hør, Madame Leboeuf," — vedblev Herr Godet i et Orakels Tone, idet han rettede sig i sin fulde Hoide — „en eller anden stor Mand . . . jeg veed ikke hvem, men det kommer nu ud paa Et . . . en stor Mand har sagt: Enhver Borgers Huus maa være af Glas. Jeg

giver Exemplet; man efterligne mig; mit Huus er af Glas, en sand Pokal; man kaste Blikket derind, og man vil see mig opoffre mig for mine Medborgeres Ro; man . . ."

Herr Godet kunde ikke fuldende sin Phillipica.

En usædvanlig Begivenhed afbrød ham.

En meget smuk Eqvipage med Vaaben paa og forspændt med to deilige Heste holdt udenfor Porten paa Hotel d'Orbesson.

Vognen var ankommen i Skridt, og de nedladte Vinduer viste, at den var tom. En Jæger, der var rigt besat med Tresser, steg ned fra Bukken, hvor han sad ved Siden af Kudsken, der havde en amaranthfarvet Pels paa.

Ikke saasnart havde Jægeren berørt Hammeren paa Porten, førend denne, for førstegang i tre Maaneder, aabnede sig, for at lade Vognen ind, efter hvilken den øieblikkeligt lukkede sig igjen.

Dagdriverne i Café Leboeuf saae ganske forbløffede paa hverandre.

De vilde udentvivl netop overlade sig til overdrevne Commentarer, da Porten atter gik op.

Vognen kjørte hurtigt ud; man kunde see en endnu ung Mand med solbrændt Ansigt sidde skjødesløst i den. Han havde en ungarsk Husaruniform paa, hvid med blaa Krave og Guldsnorer.

Paa hans Hals og Bryst funklede udenlandske Ordeners Stjerner og Kors.

„Denne Robin des Bois skulde altsaa være en fornem Herre fra fjerne Lande?" — udbrød Herr Godet senior.

„Han har et ret net Ansigt, men et rigtigt uforskammet Væsen," — sagde Madame Leboeuf.

„Saae De hans to Ordensstjerner, den ene af Sølv, den anden af Guld?" — sagde Herr Godet junior.

„See . . . see . . . see! . . . I min Sjæls Indre troede jeg, at Eventyreren, Landstrygeren, Vagabunden, trods sin Oberstitel, var saadant et Stykke af en Bankerotteur, der havde slaaet sig til Ro," — tilføiede Herr Godet senior, idet han fløitede imellem Tænderne.

„Der falder mig Noget ind, mine Herrer!" — udbrød Madame Leboeuf pludselig — „Det er maaskee en Comediant . . . en Gjøgler . . . I Cirque-Olympique har jeg seet Kunstberidere, som vare ligesaadan klædte."

„Og denne pragtfulde Eqvipage skulde altsaa tilhøre en Skuespillertrup?" — sagde Herr Godet — „Nei! desuden spiller man jo ikke Comedie ved lys Dag."

„Det falder mig ind," — sagde Madame Le-

boeuf — „at det stygge Menneske, som er hos Robin des Bois, maaskee lod Dem komme ind i Huset nu, da hans Herre er gaaet ud."

„De har Ret, min kjære Madame Leboeuf," — sagde Herr Godet — „De har Ret; men under hvilket Paaskud skulde jeg begjære at komme ind?"

„Du behøvede jo blot at sige, at du kom for for at gjøre Undskyldning for hvad der var forefaldet igaar," — sagde Herr Godet junior frygtsomt.

„Hvad! . . . Undskyldninger . . . fordi han nær havde gjort mig eenøiet? Du er nok forrykt, Dieudonné! Jeg vil tvertimod beklage mig over hans Uhøflighed igaar; paa den Maade kan man indlede en Samtale. Nu skal I blot see."

Med disse Ord gik Herr Godet og bankede paa den lille Dør. — Oberst Ulrichs Tjeners barske Ansigt viste sig ved Gitteret.

„Hvad godt?" — spurgte han.

„Igaar fik jeg . . ."

„De vil faae noget ganske Andet, dersom De skulde prøve paa det igjen," — afbrød Tjeneren ham og slog Klappen til.

Herr Godet vendte mismodig tilbage til sine Medsammensvorne; man vedblev i Café Leboeuf

at anstille de uhørteste Formodninger over Oberst Ulrich, da denne interessante Gjenstand for Underholdning blev afbrudt ved Kjørselen af en Vogn, der blev holdende udenfor Hotel d'Orbesson.

Obersten vendte tilbage. Strax derpaa kjørte Eqvipagen, der havde bragt ham, langsomt bort igjen.

Herr Godet fulgte efter den, han prøvede paa at indlede en Samtale med Kudsken og Jægeren; men han kunde ikke faae et eneste Ord ud af dem, hvadenten de nu ikke forstode Fransk, eller ogsaa at de ikke vilde svare den Spørgende.

Af denne haardnakkede Taushed sluttede Herr Godet og hans Venner, at Oberst Ulrich blev betjent af Stumme, og denne Omstændighed forøgede endnu mere den Skræk, han indgjød.

Tilhørte denne Vogn ham? Det var umuligt at løse dette Spørgsmaal.

Den følgende, den næstfølgende Dag ventede Gjesterne i Café Leboeuf forgjeves paa Equipagen; den viste sig ikke igjen.

Intet syntes at have forandret sig i Robin des Bois' ensformige Vaner. Brødrene Godets Nysgjerrighed steg endnu mere siden de vidste, at Obersten var ung og smuk og udentvivl hørte til de høiere Stænder.

Man tillagde ham ikke mere Æresbenævnelserne Vagabund og Eventyrer og lod sig nøie med at kalde ham Robin des Bois, da dette Binavn udentvivl passede meget godt til hans hemmelighedsfulde Tilværelse.

Et nyt Indfald plagede Brødrene Godet. Det gik ud paa at opdage, om Obersten, hvem man aldrig havde seet gaae over Gaden, maaskee gik ud gjennem Døren til Strædet.

To Drenge, der under Paaskud af at spille Bold, bleve opstillede ved begge Enderne af Strædet, erholdt hemmelig Ordre til at passe paa, om Nogen viste sig ved den lille Bagdør.

I tre samfulde Dage forbleve Knøsene troligе paa deres Post, men saae Ingen.

Brødrene Godet, forlokkede af Nysgjerrighedens Dæmon, der skulde anspore dem til endnu langt mere forvovne Foretagender, havde den Taalmodighed at lægge sig i hele to Dage i Baghold ved Indgangen til Strædet, for at controllere Drengenes Beretning; men ei heller de saae Nogen gaae ind eller ud.

Istedetfor Sneen var indtraadt et stærkt Frostveir, og det var derfor umuligt at opdage noget Spor af Fodtrin paa Gaden.

Gjesterne i Café Leboeuf gjorde nu den

Slutning, at naar Robin des Bois ikke gik ud om Dagen, saa maatte han gaae ud om Natten.

For at komme paa det Rene hermed, greb Herr Godet senior til et Middel, som sikkerlig ogsaa den sidste Mohicaner vilde have betjent sig af, for at opdage en Tewton-Krigers Fodspor.

En Aften, da det var temmeligt mørkt, strøede begge Brødrene et tygt Lag Aske udenfor den lille Havedør og over hele Gadens Brede, og bortfjernede sig derpaa, sjæleglade over deres Opfindelse.

Det er ikke til at beskrive, med hvilken Uro, med hvilken Ængstelighed de næste Morgen saasaare Dagen gryede ilede til Strædet . . . Det var uden al Tvivl: Robin des Bois gik ud om Natten! Hans i Asken aftrykte Fodtrin havde forraadt ham.

Vis paa denne Kjendsgjerning havde Brødrene kun tilbage at gjentage deres List, for at komme efter, om Oberstens natlige Spadseretoure vare hyppige eller sjeldne.

Saaledes kom de snart til Overtydning om, at Obersten gik ud hver Aften, hvadenten det var smukt Veir eller det regnede.

Men hvor gik han hen? . . .

Det allerligegyldigste Menneske maatte absolut blive nysgjerrig efter saadanne Kjendetegn.

Gjesterne i Café Leboeuf forsamlede sig til en overordentlig Raadslagning, og det blev besluttet, at de stedse uforfærdede Brødre Godet skulde benytte den første mørke Nat, som vilde indtræde, til at lægge sig i Baghold ved begge Enderne af Strædet.

Saaledes beluret maatte Obersten nødvendigviis komme forbi den Ene eller den Anden af de Nysgjerrige, og Denne skulde da med den største Forsigtighed snige sig efter ham; thi at dømme efter den Maade, hvorpaa Robin des Bois havde optaget Forsøget paa at stige over Muren, var det indlysende, at han ikke holdt af at indvie Fremmede i sit hemmelighedsfulde Livs Sædvaner.

Andet Capitel.

Brevet.

Dagen efter den af Brødrene tilsigtede Expedition var Madame Leboeuf i sin Utaalmodighed staaet tidligere op end sædvanligt; hun gik med ubeskrivelig Uro fra sit Contoir til Døren, fra Døren til sit Contoir.

Havde Brødrene Godet havt Held med deres Foretagende? Havde de været udsatte for Farer?

Jo flere Gjester der kom, desto høiere steg Nysgjerrigheden.

En af Dagdriverne, der hele Natten havde tænkt over hvad man tidligere havde hørt om Obersten, erklærede, at han umuligt kunde være Andet end en fornem Spion.

Denne aandrige Tanke blev med Held gjendrevet af en Auditeur, der fremsatte den Bemærkning, at da Robin des Bois kun gik ud om Natten, saa vilde det falde ham vanskeligt at drive denne hæderlige Haandtering.

Den stivsindede Borger svarede paa denne Indvending, at Obersten kun handlede saaledes for at bortrydde al Mistanke, og dette gjorde kun hans Spioneri saameget desto farligere.

Uagtet den Interesse denne Samtale vakte, var det dog langtfra man glemte Brødrene, og man undrede sig over deres lange Udebliven. Det var Middag, og endnu havde man hverken seet til den Ene eller den Anden.

Madame Leboeuf kom til at tænke paa Historien med Skuddet; og frygtende for en eller anden tragisk Udvikling, vilde hun netop til at sende sin Marqueur ud for at forhøre sig om de Herrer Godet, da disse idetsamme traadte ind.

De bleve modtagne med et almindeligt Ud=

raab af Nysgjerrighed — „Nu? hvorledes staaer det sig?"

„Jo! vi ere komne efter nette Historier!" — svarede Herr Godet med et mørkt Væsen.

Nu først lagde man Mærke til, at begge Brødrene vare blege som Spøgelser. Skulde man tilskrive Nattens Anstrengelser eller Virkningen af en eller anden stor Fare denne Blegped? . . . Godet den Ældres Fortælling vil sige os det.

Gjesterne i Caféen dannede en Kreds om ham, og han begyndte:

„Jeg behøver ikke sige Dem, mine Herrer, at jeg modigt har helliget mit Liv til Opdagelsen af denne mørke Hemmelighed, der, som jeg fordrister mig til at paastaae, er af Vigtighed for alle Retskafne, og . . ."

„Nu, saa siig det ikke!" — bemærkede meget viist En af Tilhørerne.

„Hvorledes?" — spurgte Herr Godet.

„Ja," — svarede Gjesten — „De fortæller jo: Jeg behøver ikke sige Dem . . . og saa siger De det dog . . . altsaa . . ."

„Lad det være godt!" — raabte man som med een Stemme.

„Hvad det ogsaa skal til med Deres flaue Vittigheder, Herr Dumont! Bliv ved, Herr Godet, bliv ved: vi høre paa Dem alt hvad vi kan."

„Igaar altsaa" -- vedblev Godet — „lagde jeg og Dieudonné os i Skjul ved begge Enderne af Strædet, fast besluttede paa at udforske den nævnte mørke Hemmelighed. Klokken paa Taarnet slog syv . . . Intet! otte . . . Intet! ni . . . Intet! ti . . . Intet! elleve . . . Intet! . . ."

„Hvilken Opofrelse! i en saadan Kulde at vente saalænge!" — udraabte Tilhørerne.

„Der kunde De have havt godt af en god Bolle Afbrændt!" — bemærkede Madame Leboeuf.

„Jeg forundrede mig ikke derover," — vedblev Herr Godet i belærende Tone — „nei, mine Herrer, jeg forundrede mig ikke over denne Nølen . . . jeg var fattet derpaa. Jeg havde sagt til mig selv: Godet, hvis der skal passere Noget, saa maa jeg gjøre dig opmærksom paa, at det passerer ved Midnatstide; det er sædvanligviis visse Foretagenders strafværdige Time . . . dog, lad os blive ved Sagen. Midnatstimen havde altsaa knap slaget, før jeg endelig hørte, hvorledes man — knik . . . knak — lukkede Laasen op paa Havedøren.

„Endelig!" — udbrød Auditeuren.

„Naa! hvor Hjertet maa have banket i Dem, Herr Godet!" — sagde Værtinden — „Jeg vilde have faaet ondt."

„Naturen har skænket mig Mod, min kjære Madame Leboeuf. Jeg knappede min Overfrakke til og gjorde mig fattet paa at følge Personen; jeg følte imidlertid en kold Sved bedække min Pande, som jeg dog tilskrev den ydre Atmosphære. Jeg hørte Robin des Bois — dog nei; han er ikke mere værdig til dette Binavn; han maa have et andet, der er tusinde Gange skrækkeligere. Men, for at blive i Ordenen: Jeg hører altsaa Robin des Bois komme hen mod den Side, jeg befandt mig; han havde en særegen, en frygtelig Gang, en Gang, som jeg næsten kunde kalde martret ved Anger. Jeg holdt mit Veir og listede mig langs med Muren; det var saa mørkt, at han ikke saae mig. Han gik forbi, og jeg begyndte at følge ham i Hælene med en Udholdenhed, som Hunden sit Bytte, om jeg saa tør sige. Dieudonné, der havde hørt ham, ilede til, og vi fulgte efter vor Mand, eller rettere vor . . . dog, lader os holde os til Sagen. Vi gaae, vi gaae, vi gaae . . . Gud, hvor maatte den Ulykkelige være fordybet i Tanker, at han ikke mærkede hvor nær vi vare ham!"

„Haarene reise sig ordentlig paa Hovedet af En," — sagde Enken — „naar man tænker paa, at han kunde bemærke Dem!"

„I saa Fald, Madame, havde jeg et Svar i Beredskab, et Svar, jeg havde belavet mig paa i Tilfælde af et Sammenstød."

„Og Svaret? . . ."

„Svaret var meget simpelt: Gaden er for Enhver!" — svarede Herr Godet i en heltemodig Tone.

„Men hvorledes var han klædt?" — spurgte Madame Leboeuf.

„Det forekom mig, han havde en sort Kappe og en stor Hat paa. Endelig — efter utallige Omveie — kom vi til . . . Ja, kan De nu gjette det? . . . Jeg giver Dem hundrede Gange . . . jeg giver Dem tusinde Gange . . . jeg giver Dem titusinde Gange til at gjætte i!"

„Det ville vi ikke bryde vore Hoveder med!" — raabte alle Gjesterne som med een Mund.

„Hav Medlidenhed med os, Herr Godet!" — bad Madame Leboeuf.

Efterat den Talende et Øieblik havde gottet sig over den almindelige Utaalmodighed, sagde han endelig med en Gravstemme — „Vi kom . . . o! mine Herrer."

„Men saa tal dog!"

„Vi kom til Kirkegaarden Lachaise!"

„Til Kirkegaarden Lachaise!" — gjentog hele Forsamlingen med et Udtryk af Skræk og Rædsel.

Madame Leboeuf var saa betagen af Forfærdelse, at hun maatte tage sig en Snaps Rom, for ikke at besvime.

„Men — du milde Gud! — hvad kunde han paa den Tid have at bestille paa Kirkegaarden?" — udraabte Enken, da hun havde drukket.

„De skal faae at see, mine Herrer . . . det skal De desværre faae at see . . . Vi komme altsaa til Døren til Kirkegaarden. Den var naturligviis lukket, som det sig hør og bør, for at Gravens Fred ikke skal forstyrres. Vor Mand — det vil sige Manden, thi jeg vil ikke have det Mindste tilfælles med et saadant Uhyre — Manden altsaa, udentvivl forsynet med en falsk Nøgle, en Dirik, eller et lignende Instrument — Mennesket altsaa — siger jeg — aabner Døren og lukker den efter sig igjen."

„Men hvad gjorde saa De?" — spurgte Madame Leboeuf.

„Jeg og Dieudonné havde det Mod at vente paa Gudsbespotteren indtil Klokken fire om Morgenen, hvilken Tid han efter al Sandsynlighed har anvendt til afskyelige Profanationer, noget Lignende, som foregaaer i det berømte Melodrama: Vampyren."

„En Vampyr!" — skreg Madame Leboeuf op

— „Troer De, der virkelig gives Vampyrer endnu? Altsaa Gjenboen der skulde være en Vampyr? . . . en Vampyr! . . . Uh! hvilken skrækkelig Nydelse!"

„Jeg er — Gud være lovet! min kjære Madame Leboeuf — ikke overtroisk nok til at troe paa de overdrevne Vampyrer, som Melodramaet fremstiller, men dog er det min faste Tro, at man ikke lister sig om Natten paa Kirkegaarden, uden af Grunde, som intet Naturligt, intet Menneskeligt have ved sig, og det bestemmer mig til — indtil jeg faaer en bedre Tro ihænde — at kalde Robin des Bois for Vampyren; og ved denne Leilighed kan jeg ikke andet end høit og lydeligt erklære, at den, som ikke ærer Gravenes Asyl, han vil tidligere eller sildigere selv synke i Graven; thi den Strafværdige undgaaer aldrig Forsynets Arm," — tilføiede Herr Godet philosophisk.

„Ja men det er jo saa ganske ligefremt — for man døer jo dog eengang, tidligere eller sildigere," — bemærkede Herr Godets utrættelige Dadler halvhøit.

Herr Godet tilkastede ham et forbittret Blik og sluttede derpaa med følgende Ord — „Da Mennesket, som jeg slet ikke undseer mig ved at kalde en Vampyr, forlod Kirkegaarden, fulgte vi ham atter i Hælene, først fordi vi skulde samme

Vei, dernæst fordi det i Tilfælde af en Ulykke jo altid er bedre at være Tre end To tilsammen. Vampyren gik da altsaa samme Vei tilbage igjen han var kommen, og ind i det, som jeg neppe vover at kalde hans Bolig . . . og hvorfra han sandsynligviis ogsaa inat gaaer ud, for at fortsætte sine skumle Gjerningers Væv."

Herr Godets Fortælling tilfredsstillede ikke ganske hans Tilhørere.

Dette Besøg paa Kirkegaarden, i Forening med Oberstens glimrende Fremtræden i en pragtfuld Equipage, tjente Gjesterne i Café Leboeuf som en ny Text til uudtømmelige Commentarer og pirrede endnu mere den almindelige Nysgjerrighed.

Med Undtagelse af Enken troede i Grunden Ingen positiv paa Vampyrer; men Oberstens særegne Adfærd gav alligevel Foranledning til de meest forskruede Udtydninger.

I samme Øieblik, som Ordstriden var paa det Heftigste, traadte et Postbud ind og leverede Madame Leboeuf et Brev; i Betragtning af Kulden skænkede Værtinden ham en Snaps.

Denne gode Handling fik øieblikkelig sin Belønning.

Postbudet tog et stort, sort forseglet Brev op af sin Brevkasse og sagde til Enken — „Det er

just ingen videre god Kunde, Deres Gjenbo, thi i hele tre Maaneder har jeg ikke bragt ham saameget som et eneste Brev; her har jeg nu endelig et til ham, som rigtignok ogsaa kan veie en heel Deel op. Hehehe! det lader til, at Herr Oberst Ulrich holder meer af de fede Bidskener end af de magre," — tilføiede Postbudet med et fiffigt Griin.

„Et Brev til Vampyren, mine Herrer!" — raabte Madame Leboeuf, idet hun greb Couverten og holdt den triumpherende over Hovedet.

Gjesterne ilede til og omringede Skænken.

„Madame, Madame!" — raabte Postbudet og strakte sin Haand ud efter Brevet igjen.

„Vær De kun ganske rolig, min gode Ven, vi skal ikke bryde det. Lad os blot kaste et Blik paa Adressen."

„Et eneste Blik bare," — tilføiede Herr Godet; og han greb Brevet med sine af Sindsbevægelse rystende Hænder og lagde det betænksomt paa Contoirbordet.

„En lille Snaps til, min Ven?" — sagde Enken til Postbudet — „Det gjør hverken til eller fra, om De afleverer Brevet fem Minutter for eller sildigere."

Postbudet drak den anden Snaps, men tabte ikke Brevet afsyne.

„Lad os engang see, hvorledes Adressen lyder," — sagde Enken. Hun læste: „S. T. Herr Oberst Ulrich, 38, Rue Saint-Louis, Paris".

„Og Seglet? . . . et Vaaben? . . ."

„Nei, et simpelt Skjold."

„Og Postmærket?" — spurgte en anden Nysgjerrig.

„Fra Paris; indleveret Klokken tolv, og en Franc Porto for Vægtens Skyld," — svarede Postbudet — „See saa, nu har De da seet længe nok paa Brevet."

„Bare et lille Oieblik endnu, min bedste Ven. Deres Næse seer saa rod ud . . . De vil bestemt godt kunne drikke en Snaps endnu; det er saa hundekoldt idag."

„Jeg siger saamange Tak, Madame Leboeuf; men Brevet . . . nu maa De snart lade mig faae Brevet."

Herr Godet og de øvrige Gjester betragtede Couverten som om de vilde sluge den; de undersøgte med største Opmærksomhed det stærke, blaalige, atlaskglatte Papir, den fine, smukke Skrift.

Pludselig trykkede Enken sin Stumpnæse paa Brevet og udbrod — „O, det lugter af Moschus! hvilken afskyelig Lugt!"

Vi skylde Sandheden at erklære, at Couver-

ten lugtede stærkt af Vitivert, men for visse Folk er enhver Vellugt Moschus. Og Moschus er — efter Traditionen — en afskyelig Lugt.

Alle Gjesternes Næser bleve nu efterhaanden trykkede paa Couverten.

Man hørte kun eet Udraab: „Det lugter af Moschus!"

„Det er et Brev fra et Fruentimmer!" — udbrød Herr Godet begeistret — „fra et Fruentimmer, som parfumerer sig."

„Fy!" — sagde Enken Leboeuf med en ringeagtende Mine.

„Og som ikke engang frankerer et Brev af saadan Vigtighed!" — bemærkede en af Gjesterne.

„Aa, naar det kommer til Stykket, saa er det nok ikke af saa farlig stor Vigtighed," — svarede Madame Leboeuf med et Træk paa Skuldrene — „En Skabning, som parfumerer sig, og ikke engang har saameget at hun kan frankere et Brev!"

„Hør, nu skal jeg sige Dem hvad jeg troer," — sagde Herr Godet med en eftertænksom Mine — „den fine og flydende Haandskrift . . . Nummeret foran Gadens Navn . . . nei! det kan ikke være Andet, end at Brevet maa være fra en Englænderinde!"

Men hvad kunde et Fruentimmer, der parfumerede sig, en Englænderinde, have at skaffe med en smuk udenlandsk Oberst, der aldrig gik ud om Dagen, og om Natten besøgte Kirkegaarden?

Dette var Slutningen paa de Spørgsmaal, Kaffehuusgjæsterne opkastede.

Bøiede over Couverten flammede deres Øine af Begjerlighed.

Man kan sikkerlig — uden at fornærme Menneskeslægten — paastaae, at hvis det havde staaet i Gjesternes Magt at drukne det ulykkelige Postbud med et Blik, for at komme i Besiddelse af dette kostbare Brev, saa vilde Personen med den røde Krave have svævet i stor Fare.

Enken kunde umulig modstaae, og havde den Forvovenhed at løfte det ene Hjørne af Couverten, for at opdage lidt af Indholdet.

Postbudet styrtede hen imod sit Brev og forsikkrede, at han gjerne kunde komme ud af sin Tjeneste og i Arrest ved et sligt Misbrug af Tillid.

Gjennemsjælet af Nysgjerrighedens Dæmon, holdt Enken tapper Stand; Couverten var nærved at sønderrives i denne Kamp, da En af Gjesterne udraabte — „Mine Herrer, mine Herrer! her har vi noget ganske Andet! Et Fruentimmer, et Fruentimmer, som synes at søge om Huusnummeret paa Vampyrens Hule.“

Disse Ord frembragte en magisk Virkning.

Enken slap det allerede ganske sønderknugede Brev og fæstede sit Blik paa de af Frost marmorerede Ruder. Postbudet benyttedede sig af Leiligheden og smuttede bort i al Skyndsomhed, glad over at være sluppet fra dette Baghold.

Madame Leboeuf kradsede behændigt med Neglen Isen af Ruden, dannede sig saaledes et Kighul og saae opmærksomt ud paa Gaden.

„Mine Herrer, lad os ikke vise os!" — sagde Herr Godet — „ellers ville vi indjage Konen Skræk. Lad os tage Madame Leboeuf til Exempel. Enhver holde sig til et Hul, og . . . motus."

Da de Nysgjerrige saaledes laa paalur, fik de rigelig Erstatning for deres tremaaneders Venten, thi Begivenhederne syntes at ophobe sig denne Dag.

Postbudet bankede paa og leverede Brevet til Oberstens Tjener, der besaae Adressen med mistroisk Blik og syntes at blive gnaven.

Neppe var Postbudet gaaet sin Vei, førend det Fruentimmer, Lediggængerne alt havde faaet Øie paa, nærmede sig Hotellets Port; da hun ingen Hammer fandt her, gik hun hen mod den lille Dør paa den venstre Pavillon.

Konen, der syntes at være noget tilaars, lod til at være ængstlig og i oprørt Tilstand; hun havde en sort Hat og en bruun Kaabe paa, under hvilken sidste hun syntes at skjule Noget.

Da hun havde ringet paa den lille Dør, ventede hun ikke, men gik frem og tilbage, udentvivl for at blive mindre lagt Mærke til.

Oberstens Tjener viste sig, den aldrende Kone sagde ham hastigt nogle Ord, leverede ham et Skriin af Skildpadde, der var indlagt med Guld, og forsvandt igjen, efter at hun først havde gjort et Tegn til en anden Person, som Café Leboeufs Gjester endnu ikke kunde see.

Tjeneren saae et Øieblik forbauset paa Skrinet, og lukkede derpaa Døren igjen.

Herr Godet, Enken og de andre Sammensvorne i Spioneriet trak knap Veiret bag Ruderne; med ubeskrivelig Utaalmodighed ventede de paa den endnu usynlige Person.

Endelig viste denne sig for dem.

Det var et ungt Fruentimmer paa en fem og tyve Aar. Hendes Paaklædning var meget simpel: en lille sort Floiels Hat, en Kjole af Gros de Naples, og et stort sort Kaschemirsshawl, der naaede lige ned til hendes Kjoles Volanter; Hænderne vare skjulte i en Maarskindsmuffe, ud af hvil-

ken Snippen af et med kostbare Valenciennes Kniplinger besat Lommetørklæde stak frem. De nydeligste smaae Fødder af Verden endelig syntes at skjælve af Kulde i de sorte Atlaskes Sko.

Hvad der var særdeles paafaldende hos denne unge Dame af udmærket Skjonhed, det var Contrasten imellem hendes skjønne blonde Haar og hendes store sorte Øine med de skarpttegnede Øienbryn af samme Farve.

Lange og fyldige Lokker, sammentrykte af Hatten, skjulte halvt hendes Ansigt; uagtet Kulden, der skulde have oplivet den unge Dames Farve, vare hendes Kinder meget blege; hendes Ansigtstræk syntes fortrukne af Angest og Skræk.

To Gange hævede hun sine taarevædede Øine imod Himlen, og da hun naaede den Person, der ventede paa hende, lode hendes Læber, fortrukne af et smerteligt Smiil, see Tænder af den meest blændende Glands.

Da hun gik forbi Café Leboeuf, paaskyndte hun sin Gang.

Nu kunde Herr Godet ikke længere holde det ud; han lukkede Gadedøren op og saae, at begge Fruentimmerne gik hen til en lille blaa Hyrevogn med røde Vinduesgardiner, som de havde ladet blive holdende paa Hjørnet af rue Saint-Louis.

De satte sig op og kjørte bort, med Gardinerne trukne for.

„Jeg skulde haabe ... jeg skulde haabe, at det er noget Nyt," -- sagde Herr Godet, idet han lagde Armene overkors og triumpherende bevægede Hovedet frem og tilbage.

Og Gjesterne opramsede atter de Begivenheder, som havde tildraget sig siden om Morgenen.

„Et Brev, som lugter af Moschus."

„En aldrende Kone, der med et ganske forstyrret Væsen overbringer et med Guld indlagt Skildpaddesskriin."

„Og endelig en ung Dame, der græder, idet hun gaaer forbi det Sted, hvor Robin des Bois, Vampyren, boer," tilføiede Madame Leboeuf.

„Hvad hun dog var for en yndig Skabning!" — udbrød Herr Godet.

„Hun ... et smukt Fruentimmer? ... jeg kunde ikke opdage det Smukke ved hende!" -- sagde Madame Leboeuf.

„Jeg tør bande paa, at det er det samme Fruentimmer, som parfumerer sig og ikke frankerer sine Breve!" — udbrød Herr Godet, efter at have betænkt sig et Øieblik.

„Englænderinden? — De lagde altsaa ikke Mærke til, hvorledes hun var klædt, Herr Godet?"

— svarede Enken med sønderknusende Overlegenhed i sit Væsen — „Hun en Englænderinde! ... Intet vilde være lettere at kjende end en Englænderinde. Man behøver blot at see paa den Maade, hun klæder sig paa: En Bibi af Straa, en Rosa-Spencer, en skotsk Kjole, lysegrønne eller citrongule Halvstøvler, og dertil næsten altid rødt Haar — som de latterlige Englænderinder i Variétés bevise. Det er et Stykke, som ikke er fra igaar, og har erholdt Autoritet, thi det bliver spilt offentlig. Jeg siger det endnu engang, saalænge Verden har staaet, har Englænderinderne, det vil da sige, de ægte Englænderinder, aldrig været anderledes klædte."

Ulykkeligviis blev Madame Leboeufs Bemærkninger om Englænderindernes Monographi afbrudt ved to Personer, der rask traadte ind i Kaffehuset.

Stamgjesterne betragtede med fordobblet Nysgjerrighed disse tvende nye Personer, der vare ligesaa fremmede for Qvarteret Marais, som den unge skjønne Dame, hvis Billede vi nylig have udkastet.

Tredie Capitel.

Efterforskninger.

De to fremmede Herrer vare unge og elegant klædte.

Skjøndt det var bidende koldt, havde dog Ingen af dem vansiret deres Figur med disse afskyelige Frakker, der ere en saa slet Efterligning af de engelske Matrosers „Nordvest“, og som af de franske Skrædere kaldes Paletots.

Den Yngre af de To, et blondt, rankt Menneske med det behageligste Væsen, havde lys Overfrakke med lang og bred Taille paa. Den store Sloife paa hans sorte Atlaskes Halstorklæde var gjort fast med en Diamants-Brystnaal; hans næsten snevre, lyseblaa Beenklæder føiede sig yndigt til hans blanke Støvler.

Den anden Herre, brunet, noget ældre, havde ligeledes Udseende af en Verdensmand; han havde en broncefarvet Overkjole med Fløielskrave og dito Opslag paa. Hans lysegraae Beenklæder viste en meget smuk Fod, beklædt med en Halvstøvle af sort Cashimir; et blegrødt Phantasi-Halstorklæde med brede hvide Striber passede udmærket til hans Ansigtsfarve og brune Haar.

Vi berøre disse smaalige Details, fordi de

saa at sige forklare den vilde Nysgjerrighed, hvormed de to unge Personer bleve iagttagne af Gjesterne i Café Leboeuf.

Den Yngre af de Fremmede, den Blonde, hvis Ansigt bar Udmærkelsens Stempel, lod til at være i heftig Sindsbevægelse.

Idet han traadte ind, tog han sin Hat af, satte sig næsten modløs ved et Bord og støttede Hovedet i begge Hænder, der vare bedækkede med fine Handsker.

„Saa fat Dem dog, for en Ulykke, Gaston," — sagde hans Ven, hvem vi ville kalde Alfred — „De har taget feil, siger jeg Dem. Det var ikke hende."

„Det var ikke hende?" — gjentog Gaston, idet han rask hævede Hovedet og smilede bittert — „Det var ikke hende? hende, jeg paa Maskeraden vilde kunne gjenkjende blandt tusinde Fruentimmer paa hendes Gang, paa ... jeg veed ikke selv hvad, som kun tilhører hende alene? Og De vil, at jeg skal have taget feil? Ak, Alfred, De holder mig for et Barn. Jeg siger Dem, jeg saae hende forlade sin Eqvipage og sætte sig op i en Hyrevogn ... en blaa Hyrevogn med røde Vinduesgardiner, hun havde sin fordømte Madame Blondeau med sig, der bar et Skriin."

Ved disse Ord, som den unge Herre udtalte temmelig høit, kunde Stamgjesterne i Café Leboeuf ikke undertrykke en Bevægelse af Glæde.

Herr Godet hviskede til sine Medsammensvorne: — „Kan I høre? Skrinet! . . . Skrinet! . . . Det er udentvivl det, som den gamle Kone nylig leverede til Vampyrens Tjener. Bravo! det bliver meer og meer indviklet og meer og meer interessant. Lad os lytte. Giv mig en Avis, saa lister jeg mig hen til de to Herrer, der see mig ud som et Par udlærte Strikker af den fornemme Verden."

Med disse Ord nærmede han sig det Bord, ved hvilket de to unge Mennesker underholdt sig med hinanden.

Disse mærkede, at man iagttog dem opmærksomt, og fortsatte, ærgerlige over Herr Godets Nærhed, deres Samtale i det engelske Sprog, til stor Harme for de Nysgjerrige.

„Men hvad var det egentlig for et Skriin?" — spurgte Alfred.

„Et Skriin, som hun forærede mig, og som min Tjener var dum nok til at udlevere til denne Madame Blondeau, da han troede, jeg havde sendt hende . . . Da jeg kom hjem imorges, fortalte Pierre mig den smukke Historie. I min Forbau-

felse iler jeg til hende . . . Hun var gaaet ud . . . Jeg møder Dem paa Pont-Royal udenfor Floras Pavillon, og medens vi passiare sammen, seer jeg hende saa tydeligt, som jeg nu seer Dem, paa den anden Side af Broen sætte sig op i en lille blaa Hyrevogn med Madame Blondeau."

„Fiacren kjører til," — fortalte Gaston videre — „vi havde neppe saamegen Tid at vi kunde ile over Broen, medens De lagde Mærke til den Retning, Vognen tog; jeg skynder mig til rue du Bac, for at hente en Cabriolet; jeg bringer den; vi sætte os op i den og følge Fiacren indtil den kjører ind i rue du Temple. I en heel Time jage vi nu igjennem alle Gader, for atter at faae Øie paa Cabrioletten, men forgjeves! . . . Og kan De nu sige mig, hvad hun kan have at bestille i Marais, denne Udørk? Hun kjender ikke en Menneskesjæl her, har hun sagt mig. Hun maa have taget feil, siger jeg Dem."

„Nu vel," — sagde Alfred ved en ny utaalmodig Bevægelse hos Vennen — „lad være, at det virkelig er hende, De har seet; men alligevel begriber jeg — imellem os — ikke Deres Ærgrelse og Uro. Endnu igaar sagde De jo, at De vilde afbryde denne Forbindelse, og at Deres Formæling . . ."

„Nu ja, det er min Mening at bryde den; i hele to Maaneder har jeg hemmelig arbeidet paa dette Brud; men jeg har tusinde Grunde til at skaane hende, og det fortryder mig, at hun er kommet mig i Forkjøbet. Dette Skriin indeholder hendes Breve, og jeg er i Fortvivlelse over ikke længere at være i Besiddelse af dem. Jeg giver aldrig Breve tilbage; det er et System hos mig: man veed ikke, hvad der kan skee."

„Men hvorledes har Pierre kunnet udlevere Skrinet?"

„Min Gud! den forbistrede Madame Blondeau har forlangt det i mit Navn, idet hun sagde, at jeg befandt mig hos hendes Herskab. Pierre har hundrede Gange været Vidne til, at hun bragte mig Breve og besørgede fortrolige Ærinder for mig; han har ingen Mistanke næret, men troet hende."

„Hun vidste altsaa, at hendes Breve befandt sig i dette Skriin?"

„Udentvivl; hun har selv givet mig det til dette Brug; jeg havde Nøglen og kjendte den hemmelige Maade at aabne det paa; det stod i et Skab i mit Sovekammer, som jeg aldrig lukker, thi jeg har den største Tillid til Pierre."

„Men, min kjære Gaston, det falder mig ind,

at deri ligger noget Uforklarligt; hvorfor har hun ikke simpelthen beholdt Skrinet hos sig, istedet for at bringe det Gud veed hvorhen?"

„Det har hun ikke vovet."

„Ikke vovet? . . . Det er da formodentlig ikke hendes Mands Skinsyge, hun har havt at frygte for," — sagde Alfred og smilede uvilkaarligt.

„Jeg kan ikke sige Dem mere," — svarede Gaston forlegen og rødmende — „hun har Grunde til at troe, at Skrinet ikke er saa sikkert hos hende selv, som ethvert andet Sted."

Alfred saae forbauset paa Gaston. — „Det er noget Andet," — sagde han — „og nu troer jeg Dem; men i værste Fald er det dog altid kun ufrivilligt tilbagegivne Breve, og jeg indseer ikke ..."

„Nei, det er endnu ikke Alt! De maa vide, at der i disse Breve stode Bemærkninger af mig og et andet Fruentimmer om denne Kjærlighed ... Nu, min Gud, ja, en Udfordring, et Overmaal af Skjelmeri, et Fanfaronnade af sletteste Smag, som jeg desværre lod mig forlede til, og som jeg nu forbander. Thi dersom hun vil det, og jeg tilstaaer det, jeg har handlet saa slet imod hende, at hun kan ville det, saa kan hun skade mig meget; jeg kjender hendes Aand, hendes faste Villie, og De veed, hvilken Indflydelse hun nyder i Verden

. . . Ak, Alfred, hvormeget jeg end kan gjøre mig til af min Fiinhed, saa har jeg dog handlet som en Skolepog, som en Dumrian og er nu givet til Priis for hendes Naade."

„Nu nu, min kjære Gaston, det er nok, naar man venter paa Angeren; man behøver ikke at gaae den imøde; ingen Overdrivelse. De har havt Uret, begaaet Uret . . . imod hende, siger De? Dog, derom er Talen ikke. Det angaaer at vide, om denne Uret kan skade Dem; jeg for min Part troer det ikke. Man siger, hun skal være høimodig og stolt; tidligere har De selv ikke været sparsom med at rose hendes Hjertes Egenskaber; De holdt hende ikke istand til en Slethed, til en lav Handling."

„De veed ligesaa godt som jeg, at det netop er det Slags Charakterer, som undertiden lider meest og tager sig begaaet Utroskab heftigst, men derfor ogsaa hævner sig grusomt . . . I to Aar har jeg ikke havt Aarsag til at beklage mig over hende, og dog har jeg givet hende megen Grund til Skinsyge. Det er imidlertid en af hine stolte Charakterer, som undertrykke deres Taarer og stedse modtage os med muntert Aasyn. Det er ofte krænkende for Egenkjærligheden, men med Undtagelse heraf har jeg — jeg gjentager det — Intet at bebreide hende. Havde De ikke foreslaaet mig dette

Parti, der forøger min Formue med mere end Halvtredsindstyve Tusinde om Aaret, saa havde jeg min Tro fortsat denne Liaison, om end ikke som en Fornøielse, saa dog som en behagelig Vane. Og saa var der ikke det ringeste Genante i vor Forbindelse; det behagede mig, og — Alt vel overveiet — veed man, hvad man giver Slip paa, men ikke hvad man faaer igjen."

„Det er jo Altsammen meget fortræffeligt, min kjære Gaston. Overlad Dem derfor ikke til tomme Bekymringer. De vilde bryde? Nu vel, Borttagelsen af dette Skriin er en tilstrækkelig Bevæggrund til Brud. Hvad Bemærkningerne angaaer, som hun vil finde paa Brevene, saa vover et Fruentimmer i hendes Stilling, og et Fruentimmer, der agter sig selv saa høit som hun, ikke en Hævn, hvorved hun kan styrte sig i Fordærvelse, eller hvorved hun seer, at hun blev offret. De kan altsaa troe mig, min kjære Gaston, at Alt staaer paa det Bedste."

„Min Gud!" — udbrød han efter et Øieblikś Taushed og som grebet af en pludselig Tanke — „hun har maaskee ladet Vognen kjøre langs med Floden, for at kaste Skrinet ud i Vandet."

„Aa, De er ikke rigtig klog, Alfred! Hun havde jo kun behøvet at brænde Brevene hjemme,

saa havde Alt været forbi. Jeg siger det endnu engang, hun beholder dem, for at gjøre et eller andet ondskabsfuldt Brug af dem."

„Et ondskabsfuldt Brug?" — gjentog Alfred, idet han utaalmodigt trak paa Skuldrene — „Hvad bevise Brevene? . . . Ikke andet, end at De har handlet slet imod hende, har opoffret hende! Men hvem i al Verden tager vel nogensinde et opoffret Fruentimmers Parti? De kan vise den afskyeligste Opførsel mod en Verdensdame, De kan offentlig behandle hende med den grusomste Raahed, og Deres fortroligste Venner ville sige overalt, at der kun er vederfaret den Ulykkelige, hvad der tilkom hende; Mændene ville misunde Dem Deres raa Uforskammenhed, men uden at vove at efterligne Dem, ligesom de smaae Gavtyve misunde Stratenrøverne."

„Jeg siger Dem, De kjender hende ikke," — svarede Gaston.

Da Alfred saae, hvor bleg og bevæget hans Ven saae ud, sagde han paa Fransk til ham — „Berolige Dem, Gaston; vi traadte ind i denne elendige Kneipe for at hvile os et Øieblik og drikke et Glas Vand."

„De har Ret," — svarede Gaston, idet han saae sig omkring — „men Alt seer saa ureenligt

ud her, at vi maaskee ikke engang kan faae et Glas drikkeligt Vand."

Disse upassende Ord forøgede Madame Leboeufs og hendes Stamgjesters Vrede; thi de vare forbittrede over, at de Intet kunde forstaae af de unge Menneskers Samtale, siden de begyndte at tale Engelsk.

„Madame, maa jeg bede om et Glas Sukkervand," — sagde Gaston til Enken.

Uden at svare ham, ringede Enken med en sprukken Klokke og skreg med gjennemtrængende Stemme — „Boitard, Boitard . . . et Glas Sukkervand!"

„Hvad her er for en afskyelig Kulstank!" — sagde Gaston og holdt sig for Panden — „jeg faaer ordentlig Hovedpine deraf!"

„Og dertil kommer" — tilføiede Alfred med Væmmelse — „en Stank af Muggenhed og gamle Pensionister, at man virkelig bliver forpestet."

„Jeg bestilte et Glas Sukkervand, Madame," — sagde Gaston utaalmodig.

„Jeg synes, min Herre, jeg ringede høit nok paa Boitard," — svarede Enken snerpende, idet hun atter rørte Klokken.

„Det er jo ganske rigtigt, Gaston, Madame har ringet efter Boitard," — sagde Alfred med

meget Alvor — „hav blot Taalmodighed. Da jeg imidlertid tvivler om, at Boitard vil indfinde sig, saa vil jeg af Forsigtighed tænde mig en Cigar."

Alfred fremtog et Cigarfouteral af Limastraa, et chinesisk Fyrtøi af en damasceret Sølvdaase, og begyndte at ryge.

Kaffehusets Stamgjester saae ganske forbløffede paa hverandre og vidste ikke, hvorledes de skulde benævne denne formastelige Adfærd.

Nogle hostede, Andre udstødte gjentagende et kraftigt Hm! Hm! Uden den Interesse, som de unge Mennesker indgød ved den Rolle, de syntes at spille i Eventyret med Skrinet, som var bleven overleveret til Vampyrens Tjener, vilde Enken og hendes Tilhængere udentvivl levende have protesteret imod disse Tabagiemanerer.

I dette Øieblik indtraadte Boitard, en firskaaren Karl med opsmøgede Ærmer, og for hvem enhver Aarstid var Hundedage.

Paa en Præsenteertallerken, hvoraf Kanterne vare stødte, bar han en Karaffe, et Glas af to Tommers Tykkelse, og fem smaae Stykker Sukker paa en halvituslagen Underkop.

Medens Gaston syntes hensunken i dybe Tanker, saae Alfred — der havde begge Hænderne i Lommerne — med Bæmmelse, der var blandet med

Mistro, paa det bragte Glas Vand og udbrød derpaa pludselig — „Men min bedste Boitard, der er jo en Edderkop i din Karaffe; det er meer end vi har forlangt. Vi har Hastværk. Vi ønske blot et Glas Vand, men helst uden Edderkopper, hvis det lader sig gjøre."

Boitard farer med sin store Lalle igjennem Haaret, kløer sig i Hovedet, seer opmærksomt ned i Karaffen og opdager isandhed en Edderkops virkelige Tilstedeværelse. Istedetfor at blive forlegen over denne væmmelige Opdagelse, trækker han paa Skuldrene og vender sig halvt om mod Enken og Gjesterne.

Denne Bevægelse synes at sige: „Sikken et Væsen at gjøre af en Edderkop!"

Madamen og Stamgjesterne svare herpaa med en anden Pantomime, der omtrent skulde sige: „Ak, min Gud, Boitard, tal bare ikke om det; det er skrækkeligt!"

Boitard trak atter paa Skuldrene, tog Karaffen i den ene Haand, foer flere Gange omkring i Glasset med sine tykke, smudsige Fingre og begyndte et ganske nyt Slags Fiskefangst.

Denne Fiskefangst blev kronet med det lykkeligste Udfald. Boitard drog Edderkoppen op, tog den imellem Pege- og Tommelfingeren, traadte den

ihjel med Foden, satte med sin urokkelige Koldblodighed Karaffen paa Bordet igjen og sagde til Alfred, som om han vilde gjøre ham en Bebreidelse for et forkjælet Barns Lunefuldhed — „Jeg skulde ikke troe, min Herre, at det nu vil falde Dem ind at sige, der er Edderkopper i Vandet!"

Alfred havde med den største Beundring seet paa Boitards Adfærd. Disse sidste Ord forekom ham guddommelige.

Han trykkede ham et Femfrancsstykke i Haanden og sagde — „Det er til dig, Boitard; enhver Fuldkommenhed har sin Priis, og du paa din Viis er udmærket ureenlig."

Boitard betragtede afvexlende Pengene, Alfred, Enken og Gjæsterne med en enfoldig Mine.

Gaston, der endnu sad og drømmede, sagde halvhoit og som for sig selv — „Hvad skal jeg gjøre . . . hvad skal jeg gjøre? . . . hvor er nu Skrinet?" — Og uvilkaarligt rakte han Haanden ud efter Karaffen.

„Rør den for Guds Skyld ikke, Gaston!" — sagde Alfred.

Og han fortalte sin Ven Edderkoppefangsten.

Gaston stødte med Afsky Præsenteertallerkenen fra sig og udbrød utaalmodigt — „Det er umuligt at drikke et Glas Vand. Mit Hoved bræn-

der . . . Kom, Alfred, kom, lad os søge et Sted, der er mindre afskrækkende."

Disse Ord bragte Enken i Raseri. I en opbragt Tone henvendte hun sig til Alfred — „For det Første, min Herre . . . saa ryger man ikke her, som paa et simpelt Værtshuus . . . forstaaer De mig? Og saa er det mig ogsaa kjært at sige Dem — tiltrods for Deres spydige Væsen — at naar De ikke vil drikke hvad man byder Dem, saa behøver De idetmindste ikke at holde Andre derfra."

Alfred svarede med urokkeligt Alvor — „Jeg forsikkrer Dem, min allerbedste Madame, at jeg ingenlunde har misbrugt min Indflydelse paa denne Herre; jeg troer endogsaa forvist, at han — overladt til sin egen Tilbøielighed — aldrig spiser Edderkopper."

„Kom, lad os gaae, Konen er jo gal," — sagde Gaston og kastede en Louisd'or paa Skænken.

Enken skød Guldstykket tilbage med Stolthed, idet hun skreg, at man hos hende kun betalte hvad man nød.

„Jeg har allerede betalt Krabaten for hans Edderkop," — sagde Alfred til Gaston.

Denne tog sin Louisd'or igjen, og begge de unge Mennesker gik.

De havde imidlertid ikke saasnart faaet Døren

lukket efter sig, før Herr Godet — trods Kulden — ilede efter dem med blottet Hoved.

„Deres Hat, Herr Godet!“ — raabte Enken, der gjettede sig til Gjestens Hensigt.

„Min Hat?“ — sagde Herr Godet — „jeg bringer Dem paa Minutten de smukke Flødeskjægge tilbage, bundne paa Hænder og Fødder, og sagtmodige som Lam.“

Med to Sæt havde han naaet de unge Mennesker; han berørte sagte Alfreds Arm, hvem han havde størst Tillid til.

„Hvad vil De, min Herre?“ — spurgte Denne, forundret over Stamgjæstens comiske Udseende.

„Jeg vil vise Dem en stor Tjeneste, min Herre, hvis det er muligt, og som det bør være blandt gode Borgere; jeg vil foreslaae Dem, at forene Dem med os imod den fælles Fjende, og for Øieblikket er Robin des Bois eller med andre Ord: Vampyren, vor fælles Fjende.“

Alfred og Gaston saae paa Herr Godet, uden at forstaae saameget som en Toddel af hans underlige Snak.

„Kom, min Ven,“ — sagde Gaston endelig til Alfred — „De seer jo nok, alle disse Mennesker har en Skrue løs.“

„Men denne Fyr her seer mig dog for dum ud til at være forrykt,“ — svarede Alfred.

Herr Godet, der frygtede for, at hans Bytte skulde slippe ham af Hænderne, lod som han ikke hørte disse Fornærmelser, og vedblev hurtigt i en hemmelighedsfuld Tone — „Jeg veed Alt; De søger en ung Dame, der med en aldrende Kone kjørte i en blaa Hyrevogn. Sort Hat, bruun Kaabe, graat Haar, det er den Gamles Signalement; blondt Haar, Dienbryn og Dine sorte, det er den Unges Signalement."

„Det er dem!" — udbrød Gaston; idet han derpaa gjenvandt sin Koldblodighed, sagde han til Godet, der triumpherede med ondskabsfuld Glæde — „Det skulde være mig kjært, min Herre, at faae at vide, hvilken Vei, de Personer, De omtalte, har taget?"

„Og fornemmelig faae at vide, hvor de har bragt det med Guld indlagte Skildpaddesskriin hen, ikke sandt, min Herre?" — svarede Herr Godet.

„Hvorledes! det veed De?" — udbrød Gaston endnu mere forundret.

„Alt, hvad jeg paa min Ære kan forsikkre Dem, er, at den gamle Kone for en Timestid siden og lige for Dinene af mig har afleveret Skrinet til Vampyrens Tjener," — sagde Herr Godet.

Denne Nyhed var saa uventet, saa overraskende, at de to unge Mennesker ikke vilde fæste Lid til den.

Tusinde modstridende Følelser, Uro, Harme, Skinsyge, Tørst efter Hævn, Nysgjerrighed, krydsede hverandre i Gaston.

„Min Herre!“ — raabte han — „De maa paa Stedet sige mig, hvem den Person er, som De kaldte Vampyren, og hvor han boer.“

„De ere just ikke dumme,“ — tænkte Herr Godet, der ikke havde Lyst til saasnart at opgive sine Offere. — Han vedblev derpaa, i det han viste paa sit skaldede Hoved — „Jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, mine Herrer, at jeg ikke længere staaer i mit Foraar. Vil De gaae med ind i Café Leboeuf igjen, saa kunne vi jo tale videre sammen, uden at fryse.“

„Vel da,“ — sagde Gaston og vendte om til Enkens Kaffehuus igjen.

Aldrig havde en romersk Triumphator, der slæbte hele Nationer efter sig som Slaver, været stoltere end Herr Godet, da han traadte ind i Kaffehuset igjen, fulgt af de to unge Mennesker.

Han gav Gjesterne et Tegn til at holde Maade med deres Nysgjerrighed og traadte derpaa hen i en Krog af Værelset.

Herr Godet vogtede sig vel for strax at sige de unge Mennesker Navnet paa Obersten; og hvor utaalmodige de end vare, maatte de dog finde sig

i at høre paa alle de urimelige Historier, som den ældste af Stamgjesterne i Café Leboeuf havde smedet.

Uden de bestemte, øiensynlige Kjendsgjerninger, som denne ubarmhjertige Nysgjerrige havde afsløret, vilde Gaston ikke have skænket hans Ord mindste Tiltro; han blev imidlertid tvungen til at høre paa Historien om Skuddet, om den pragtfulde Vogn, om Oberstens Uniform, og endelig om hans gudsbespottende Besøg paa Kirkegaarden.

Iblandt alle disse Taabeligheder var idetmindste Oberstens særegne Levemaade de unge Mennester paafaldende.

„Min Herre," — sagde Gaston -- „jeg har den Ære at spørge Dem idetmindste for tyvende Gang, om De vil bevise mig den Godhed at sige mig, hvor dette Menneske boer. Alle disse nærmere Omstændigheder ere uden tvivl meget mærkværdige . . . men . . . Adressen . . . Oberstens Adresse?"

„Følg mig, mine Herrer," — sagde Godet, idet han pludselig reiste sig med et imponerende Væsen. Han aabnede Døren paa Kaffehuset, rakte Fingrene ud, viste Gaston den lille Dør paa Hotel d'Orbesson og sagde — „Der, min Herre . . . der seer De Vampyrens Bolig . . . der ligeoverfor . . . Sidedøren . . ."

Uden at mæle et Ord, ilede Gaston over til Døren.

Herr Godet lukkede Døren til Kaffehuset, gned sig i Hænderne med djævelsk Glæde og sagde — „Det koger, mine Herrer, det koger! Og nu til vore Kighuller!"

Gjesterne i Café Leboeuf stillede sig paa deres Jagttagelsesposter.

Gaston ringede heftigt paa.

Oberstens gamle Tjener viste sig, dog ikke ved Døren, men ved Skydevinduet.

De to unge Mennesker lode til indstændigt at forlange at komme ind; men hverken Bønner eller Trudsler hjalp, og Gaston maatte finde sig i at afgive sit Kort, paa hvilket han i en Hast havde skrevet nogle Ord.

Da Herr Godet saae, at de tvende Ubekjendte talte ivrigt, aabnede han Døren paa Kaffehuset paaklem og hørte nu tydeligt Gaston sige med opbragt Stemme — „Imorgen Klokken ni; og da haaber jeg ikke at finde Undskyldninger."

De unge Mennesker forsvandt, idet de bortfjernede sig med lange Skridt.

Fjerde Capitel.

Sammenkomsten.

Næste Morgen Klokken ni holdt Gastons Vogn udenfor Hotel d'Orbesson.

Tjeneren ringede paa, den lille Dør aabnedes, den Gamle viste sig.

Gaston og Alfred stege ud.

„Herr Oberst Ulrich?" — sagde Gaston.

Tjeneren bukkede, uden at svare, og gik foran de unge Mennesker.

Intet kunde see mere melancholsk, Intet mere øde ud, end det Indre af denne rummelige Bygning.

Flere store Qvaderstene laa hist og her imellem det Græs, hvormed Gaarden var bevoxet. Man skulde næsten troe, man saae Gravstenene paa en øde Kirkegaard.

Alle Vinduesskodder ud til Gaden vare lukkede; Forstuens Glasdør knirkede paa dens forrustne Hængsler og frembragte en sørgelig Lyd, som gjenlød i den store Trappes skumle Hvælving.

Obersten boede i Stueetagen. Tjeneren førte de to unge Personer ind i en stor Sal, man neppe kunde kalde meubleret; dens høie Vinduer, uden Gardiner, med smaae Ruder, gik ud til en Have, der var omgivet med høie Mure og saae ligesaa trist ud som en Klosterhave.

„Herr Obersten vil strax være her," — sagde Tjeneren og forsvandt.

Det var et trist Veir, Vinden peb sørgeligt igjennem de slet tillukkede Døre. Alt i denne Bolig forraadte — ikke Fattigdom og Elendighed — men Ligegyldighed, den fuldkomneste Ligegyldighed for det materielle Velbehag.

Alfred og Gaston saae nogle Øieblik stiltiende paa hinanden.

„Det er mig" — sagde Alfred, rystende af Kulde — „som om der hvilede en Byrde af iskoldt Bly paa mine Skuldre, siden vi traadte herind. Intetsteds Ild . . . Dette Menneske maa være en sand Spartaner."

„Dette Menneske! . . . Hvem er han . . . hvem?" — sagde Gaston, som om han talte med sig selv.

„Hun alene kunde oplyse Dem derom; men hun er vist reist bort inat, troer jeg."

„Inat!" — sagde Gaston.

„Ulrich?" — vedblev Alfred — „Ulrich? Det maa være et russisk eller tydsk Navn; jeg var igaaraftes i Unionsklubben, i Haab om at støde paa nogle Medlemmer af det diplomatiske Corps; og jeg traf virkelig ogsaa en tre-fire Gesandtskabs-secretairer, men ingen af dem kjendte en Oberst

Ulrich. Kun af den russiske Gesandt kan jeg vente Oplysning, men ham var jeg ikke saa heldig at træffe."

„Det er mig Altsammen ligegyldigt," — svarede Gaston — „Dette Menneske besidder min Hemmelig; hun har udentvivl opoffret mig til ham . . . det er et afskyeligt Forræderi. Men jeg skal træffe ham . . . eller han mig."

„Ikke for overilet, min Ven; maaskee den Hansnar igaar har fortalt os et Eventyr. Alt lader rigtignok formode, at hun selv har bragt Skrinet herhid; men De maa erindre, at hun ikke er traadt ind, og at Madame de Blondeau har leveret Tjeneren det. Kort sagt, Gaston, jeg stoler paa Dem; De besidder formegen Verdenskundskab i dette Slags Sager, til at De skulde gaae frem som et Barn. Sagen er alvorlig, og det Klogeste vi kunne gjøre, er, at rette os efter de Omstændigheder, som ville følge."

„Hvad der kan gjøre mig rasende," — sagde Gaston — „er dette Fruentimmers Falskhed! Jeg holdt hende ikke istand til en Løgn, til den ringeste Forstillelse. Aldrig har hun omtalt dette Menneske for mig, og hun fortroer sig til ham . . . derunder ligger en afskyelig Hemmelighed skjult, som jeg maa udforske."

„Alt, hvad denne Sladdrer fortalte os igaar om Oberstens Levemaade, er paafaldende," — sagde Alfred — „Deraf maa man idetmindste slutte, at han er et overordentligt forskruet Væsen. Dette Huses forfaldne Indre lader just heller ikke slutte til nogen synderlig venlig Charakteer, og naar det ikke var, at De er saa sørgmodig stemt, skulde det ordentlig glæde mig at see denne Robin des Bois, denne Vampyr — som man kalder ham — Ansigt til Ansigt . . . Men hvad her er nederdrægtig koldt! Hvis han er Djævelen, saa burde han af Opmærksomhed mod dem, der besøge ham, udbrede en Straale af sin Helvedes Stegeild over dem."

I dette Øieblik aabnede Tjeneren en Dør, og Obersten traadte ind.

Det var en Mand af høi Bært, meget simpelt klædt. Han lod til at være en sex og tredive Aar gammel, skjøndt hans brune Haar begyndte at graane ved Tindingerne.

Hans Ansigt var solbrændt; den dybe Fure, som skilte hans sorte Øienbryn, gav hans Ansigt et haardt, stolt Udtryk, uagtet hans øvrige, meget regelmæssige Træk til andre Tider maaskee kunde have udtrykt mildere Følelser. I Haanden holdt han Gastons Kort; han holdt Blikket rettet paa det og sagde derpaa med fast Stemme, i en kort

Tone og uden nogensomhelst fremmed Accent, idet han spørgende rettede Øinene paa de to unge Mennesker — „Herr Grev Gaston de Senneville?"

„Det er mig, min Herre," — svarede Gaston. Idet han derpaa viste paa sin Ven, tilføiede han — „Marquis de Baudricourt."

Obersten bukkede næsten umærkeligt.

Idet han derpaa saae Gaston lige ind i Øinene, og med Hænderne overkors paa Ryggen, ventede han Forklaringen af Hensigten med dette Besøg.

Uagtet sin Selvtillid, sin Verdensklogskab, taug Gaston forlegen et Øieblik.

Oberstens haarde, ligesom i Malm indgravne Træk vare ubevægelige; man skulde have troet at see en Jernmasse. Hans store graae Øine havde et skarpt, fast, gjennemborende Blik, der i Længden ei var at udholde.

Intet er saa vanskeligt som at bryde en vis Taushed. Om det nu var, at Alfred ventede, Gaston vilde tage Ordet, eller Denne troede, Obersten vilde tale, nok er det, alle Tre forbleve stumme i nogle Minutter.

Først nu indsaae Gaston, at det vilde falde ham vanskeligt nok at forklare Bevæggrunden til sit Besøg, uden at compromittere den Dame, han troede at have Aarsag til at beklage sig over.

Saaledes som det ofte pleier at skee, blev Gaston i det Øieblik, han skulde afgive Forklaringen, bestormet af tusinde Betragtninger, som han rigtignok burde have anstillet forinden han traadte frem for Obersten.

Forlegenheden, Uvillien, Harmen rødmede hans Pande. Alfred, der vilde gjøre en Ende paa dette Optrin, sagde til Obersten — „Min Herre, De kjender udentvivl Bevæggrunden til vort Besøg?"

„Nei, min Herre," — svarede Obersten.

„Det angaaer et Skrin, min Herre, som tilhører mig," — tog Gaston Ordet — „og som igaar blev Dem overbragt af en Kone, som De maa kjende — thi hun er et Sendebud fra en Dame, der sandsynligviis ikke er Dem ubekjendt."

„Jeg har ikke den Ære at forstaae Dem, min Herre," — svarede Obersten.

„Min Herre!" — udbrød Gaston opfarende.

„Min Herre?" — sagde Obersten, uden at hæve Stemmen.

Der opstod en ny Pause; Gaston beed sig af Harme i Læben.

Alfred vedblev med Koldblodighed —

„Det er Greven af Senneville af største Vigtighed at vide, om et Skriin, som tilhører ham og indeholder meget vigtige Papirer, er blevet Dem

overleveret igaareftermiddags. Naar De, min Herre, vil have den Godhed at forsikkre paa Deres Æresord, at dette Skriin hverken var eller er i Deres Besiddelse, saa vil Herr de Senneville erklære sig for tilfredsstillet derved."

„Jeg vil ikke erklære mig tilfredsstillet, forend . . ."

„Min Ven," — afbrød Alfred ham — „De har havt den Godhed at gjøre mig til Deres Fortrolige, jeg maa derfor anmode Dem om at tillade mig at afgjøre Sagen med Herr Obersten."

„Denne Afgjørelse af Sagen vil være meget let," — sagde Obersten og gik nogle Skridt henimod Døren, for derved at tilkjendegive, at flere Spørgsmaale vilde være unyttige — „Jeg har intet andet Svar at give Dem."

„Altsaa vægrer De Dem ved at give Deres Æresord paa, at . . ."

„Jeg vægrer mig ved at svare paa Spørgsmaal, min Herre, som jeg ikke anseer for sømmelige," — svarede Obersten og gjorde atter nogle Skridt henimod Døren.

Gaston og Alfred bleve staaende i Nærheden af Vinduet.

„Min Herre," — udbrød Gaston, der neppe kunde styre sig længer — „skal denne Bevægelse

mod Døren sige, at denne Samtale har varet forlænge?"

„Forlænge? Maaskee, min Herre," — svarede Obersten, idet han lagde Haanden paa Dørgrebet — „men ialtfald længe nok . . . Jeg har hverken Noget at sige, eller at høre."

„Og jeg erklærer Dem, min Herre, at jeg ikke viger herfra, førend De har svaret mig!" — raabte Gaston — „Er Skrinet her? . . . ja eller nei!"

„Et Ord til, om jeg maa bede, min Herre," — sagde Alfred, der gjerne vilde afgjøre Sagen i Mindelighed — „De er en Mand af Verden, og vi har som Folk af Verden henvendt os til Dem, og det er først efter sikkre Efterretninger vi har bestemt os dertil; disse Efterretninger give os den Vished, at det Skriin, Talen er om, igaar blev afgivet, om ikke til Dem selv, saa dog til En af Deres Folk. Skulde denne Omstændighed være Dem ubekjendt, saa hav den Godhed at adspørge Deres Tjener."

„Det gjøres ikke fornødent, min Herre."

„Men da, min Herre," — udbrød Gaston og stampede med Foden — „da maa . . ."

„Gaston, eet Ord endnu," — sagde Alfred og tilføiede — „Siden De vægrer Dem ved at give denne Oplysning, min Herre, bliver De alene

ansvarlig for Følgerne. Vi vende os for sidste Gang til Deres Ære, for at erholde en bestemt Erklæring af Dem. Det vilde sikkerligen gjøre Herr de Senneville ondt, skulde han see sig nødsaget til at overskride Maadeholdenhedens Grændser, og De, min Herre, hører altfor meget til den fornemme Verden, til at De ikke med Høflighed skulde optage et Spørgsmaal, der blev gjort med Høflighed."

„Jeg har allerede havt den Ære at sige Dem to Gange, at jeg intet Svar har at give Dem i denne Henseende, mine Herrer," — svarede Obersten med Kulde og Rolighed.

Alfred og Gaston saae forbittrede paa hverandre.

„Det er tydeligt, min Herre," — sagde Alfred — „at vi ikke kunne tvinge Dem til at tale og give os den Oplysning, vi ønske; men . . ."

„Det er overflødigt at forlænge denne Samtale, min Herre," — sagde Gaston — „Idet De vægrer Dem ved at svare, tilstaaer De, at De er i Besiddelse af Skrinet; jeg har Aarsag til at ansee denne Besiddelse som en mig tilføiet Fornærmelse, og jeg fordrer derfor Opreisning af Dem."

„Som De vil, min Herre," — sagde Obersten, idet han aabnede Døren.

„Denne Herre vil have den Godhed op paa Dagen at bringe Sagen i Orden med Deres Se-

cundanter," — sagde Gaston, idet han viste paa Alfred.

„Det gjøres ikke fornødent, min Herre, vi kunne strax bestemme Sted, Tid og Vaaben," — svarede Obersten.

„Nu vel, min Herre . . . Tiden: imorgen Formiddag Klokken ti," — sagde Gaston.

„Klokken ti," — gjentog Obersten.

„I Vincennerskoven, i Nærheden af Fasaneriet."

„I Vincennerskoven," — gjentog Obersten.

„Hvad Vaabnene angaae, saa har De Valget."

„Det er mig eens, min Herre."

„Nu, saa Kaarde, min Herre."

„Kaarde!" — gjentog Obersten, idet han lukkede Døren efter de to unge Mennesker, uden at hans Ansigt forraadte den ringeste Lidenskab.

Den gamle Tjener førte Gjesterne ud igjen, og Hotel d'Orbesson var atter taust og eensomt.

Gjesterne i Café Leboeuf, der havde været paaluur fra om Morgenen af, havde seet de to unge Mennesker træde ind.

Da disse kom ud igjen, for at stige i deres Vogn, aabnede Herr Godet — dreven af sin ubetvingelige Nysgjerrighed — Døren paa Kaffehuset, stak sit ubedækkede Hoved frem og sagde i en hem-

melighedsfuld og fortrolig Tone til Gaston — „Nu, min unge Ven, hvor langt kom vi saa? . . . De, som er trængt ind i Vampyrens Capharnaum, De vil kunne sige os, hvorledes det Indre af hans Hule seer ud. Gav han Dem den smukke Dames Skriin tilbage? Jeg vil da haabe, De ordentlig har læst ham Texten, sat Skik paa ham?"

Alfred og Gaston stege i Vognen, uden at svare et Ord paa Herr Godets Spørgsmaal.

Tjeneren lukkede Vogndøren, raabte til Kudsken — „Til Hotellet!" — og Stamgjesten blev staaende med et langt Ansigt.

„Uforskammede! Vindbeutel!" — udbrød Herr Godet — „Igaar, da det angik at fralokke mig min Hemmelighed, var du langt hofligere; men det er detsamme; de vare blege . . . de saae ærgerlige ud . . . det er dog altid saameget!"

Da Herr Godet kom ind igjen, blev han bestormet med Spørgsmaal. Han antog en vigtig Mine og svarede — „Herrerne havde neppe Tid til at sige mig et Par Ord og takke mig for min Tjeneste. Imorgentidlig skal Alt opklare sig."

Denne Efterretning, der tilfældigviis stemmede overens med Sandheden, blev optagen med Glæde af Gjesterne, og de ventede med største Utaalmodighed den næste Dag.

Denne Dag skulde i Sandhed være en stor Dag for Gjesterne i Café Leboeuf.

Klokken otte gik Oberstens Tjener ud; en Timestid efter kom han igjen i en Hyrevogn og havde to Soldater af Infanteriet med sig.

„Seer De?" — udbrød Herr Godet, der alt var paa sin Jagttagelsespost — „han har været ude at hente Vagten! maaskee for at forsvare sin Herre mod de to unge Bruushoveder? Det lader just ikke til, at Vampyren har opfundet Krudtet."

„Dersom det var Vagten," — bemærkede En — „saa havde Soldaterne havt deres Geværer med og Patrontasker paa, hvorimod de kun havde Sabler."

„Ja, De har virkelig Ret; men hvad skulde vel Soldaterne til, naar det ikke var for at staae Vampyren bi?"

Saalangt var man kommen i Disputen, da Døren paa Hotel d'Orbesson gik op; Obersten — indsvøbt i en stor Kappe — traadte ud og satte sig op i Hyrevognen hos begge Soldaterne.

Da Vognen var kjørt, blev den gamle Tjener, imod Sædvane, staaende nogle Øieblik paa Dørtrinet og sendte et bekymret Blik efter Vognen; derpaa trak han sig tilbage og smak Døren heftigt i efter sig.

Disse Bevægelser undgik ikke Gjesterne i Café

Leboeuf; de begreb ikke Oberstens Adfærd. Hvor kunde han vel tage hen i to Soldaters Selskab?

Enken gjorde den Bemærkning, at hun havde seet Noget, som lignede en Kaardeskede, titte frem under Oberstens Kappe; men hun turde ikke paastaae det forvist.

„En Kaarde, siger De? . . . Hør . . ." — sagde Herr Godet og gned sig fornøiet i Hænderne — „Det er nok muligt, De kan have Ret; det angaaer maaskee en Duel med disse to Grønskoldinger fra igaar af ... Men hvad det vil blive morsomt! ... Vi faae Smæk for Skillingen! Bravo! . . . bravo!"

„Skulde der blive en Duel af," — sagde den hævngjerrige Enke — „saa vilde jeg gjerne give Lidt tilbedste af min egen Lomme, især naar denne lange ubehøvlede Karl, der gjorde et saadant Væsen af en stakkels Edderkop, maatte faae et dygtigt Stød ... ligemeget med hvad."

„Da jeg just heller ikke kan rose denne Vindbeutels Høflighed og Taknemmelighed, er jeg enig med Dem i at ønske dette Menneske noget rigtigt Ubehageligt, min kjære Madame Leboeuf. Men skulde Talen være om en Duel, saa maatte der være Secundanter."

„Nu . . . Soldaterne?"

„Ei, min kjære Madame Lebeouf, Vampyren er Oberst og vilde ikke tage to simple Soldater til Secundanter. Det vilde jo være mod alle Disciplinens Regler . . . Men hvad i al Verden bestiller nu Tjeneren igjen i Døren?" — vedblev Herr Godet, idet han saae ud ad Vinduet — „Det er nu allerede tredie Gang han har stillet sig op der, siden hans Herre kjørte . . . Det er ikke naturligt; der maae foregaae Noget; han seer saa urolig ud . . . Hvad om jeg gik over og talte med ham?"

„Øieblikket vilde være uheldigt valgt, Herr Godet," — sagde Enken — „udsæt Dem ikke for denne raa Karls Grovheder."

„Pst! ... stille! . . . jeg kan høre en Vogn komme," — sagde Herr Godet, idet han atter trykkede sin Næse imod Vinduesruden.

Det var virkelig Vognen, der kom tilbage med Obersten og Soldaterne.

Obersten sprang strax ud af Vognen, sagde nogle Ord til Soldaterne og sendte dem bort.

Madame Leboeuf forsikkrede senere, at hun havde seet en Taare trille ned ad Kinderne paa den gamle Tjener, da han lukkede Døren efter sin Herre.

Til Ulykke for Stamgjesterne i Café Leboeuf

bleve disse paa Begivenheder saa frugtbare Dage efterfulgte af andre af fortvivlelsesfuld Monotoni.

De saae ingen Breve ankomme mere, intet Skriin, ingen Vogn; hver Morgen bragte Leverandeuren de sædvanlige Levnetsmidler, men dette var ogsaa Alt.

Prøven med Asken, der ofte blev gjentaget i Strædet, beviste, at Vampyren fortsatte sine natlige Spadseretoure.

Omendskjøndt Herr Godet ingen Smag mere fandt i at dele dem, tvivlede han dog ikke paa, at de endnu bestandig vare rettede mod Kirkegaarden.

Den eneste Begivenhed, som i Forbigaaende vakte Kaffehuusgjesternes Nysgjerrighed, var Synet af den aldrende Kone, der havde overbragt Skrinet.

To Maaneder vare omtrent hengaaede siden Oberstens Duel, da denne Kone kom igjen tilbage til Hotel d'Orbesson og afleverede en temmelig omfangsriig Pakke til Oberstens Tjener.

Siden den Tid saaes hun aldrig mere.

Vi ville altsaa fortælle dette Madame Blondeaus sidste Besøg hos Obersten.

Femte Capitel.

Oberst Ulrich.

Den gamle Tjener lod Madame Blondeau træde ind i den store Sal, hvor Obersten to Maaneder i Forveien havde modtaget Gaston og Alfred.

Den gamle Tjeners Ansigt havde mistet sit mærkværdige Udtryk.

„Hvorledes har Obersten det, Herr Stock?"

„Det er bestandig eens, Madame Blondeau; Kroppen er af Jern, men Hovedet er svagt; det er ikke sjeldent at han tilbringer hele Dagen med at græde som et Barn . . . H a n græde! . . . H a n! . . . h a n! . . . Det skulde man have sagt mig for et Aar siden, jeg havde aldrig troet det . . . Og saa næsten hver Nat . . ." — og Stock sukkede.

„Bestandig paa Kirkegaarden . . . retfærdige Himmel!"

„Bestandig, Madame Blondeau! . . ."

„Og den øvrige Tid, Herr Stock?"

„Han drømmer, er i Fortvivlelse og gaaer omkring i det lille Værelse, han opholder sig i. Det er hundrede Gange koldere og fugtigere end de andre, thi det har i forrige Tider været brugt til

Badekammer. Man skulde troe, den naadige Herre netop havde valgt sig det, fordi det er det sletteste i hele Huset. Seer De, Madame Blondeau, der er Noget, som ligner Barnagtighed, og dog komme Taarene mig i Øinene, naar jeg seer det."

„Hvilket da, Herr Stock?"

„I de sex Maaneder, vi har boet i dette Huus, har min Herre ved bestandig at gaae fra Døren til Vinduet, og fra Vinduet til Døren i det lille Værelse, og ved altid at træde paa et og samme Sted, nu traadt Gulvet saaledes ud, at man tydeligen kan see Sporene af hans Fodtrin."

„Det er skrækkeligt! hvilket et Liv!"

„Ak, Madame Blondeau, man skulde troe, at en eneste Gjenstand sysselsatte hans Tanker saa aldeles, at han derover glemte og var ligegyldig for alt Andet, baade Kulde og Hunger. Naar jeg ikke mindede ham om Spisetiden, saa vilde det aldrig falde ham ind at spise . . . I Vinter, da vi havde den stærke Kulde, vilde han aldrig have Ild i Kaminen, jeg begriber ikke Aarsagen. Forresten, Madame Blondeau, kan jeg sige Dem Noget, som vist vil undre Dem . . . I hele tredive Aar har nu min Herre — efter vore gamle un=

garske Skikke — tilladt mig, hver Dag, naar jeg gaaer fra ham, at kysse ham paa Haanden. Efter vore Skikke er det et Tegn paa Hengivenhed og Ærefrygt . . . Men omendskjøndt det nu var saa skrækkelig koldt, saa var dog hans stakkels Haand altid ganske tør og brændende, som om han fortæredes af en hidsig Feber . . . Og alligevel . . . har han ikke forandret sig; det er begribeligt, for han har en stærk Constitution . . . I vore Felttoge mod Tyrkerne for en tolv Aar siden saae jeg ham mangen en Gang blive tyve til tredive Timer til hest, uden at spise Noget og kun engang imellem strygende Sneen af sin Hestes Manke for at lædske sig; men aldrig hørte jeg ham beklage sig. Blev han saaret, og jeg nærmede mig ham, saa smiilte han, men saa venligt, saa blidt, at jeg — hvormeget jeg end frygtede for ham — følte mig ganske beroliget . . . Ak, dette Smiil har nu ikke viist sig paa hans Læber i et heelt Aar . . . Han seer Ingen . . . han kommer til Ingen . . . Kun en eneste Gang har han været hos den russiske Minister, for at modtage en Orden fra Hans Majestæt Keiseren . . . Ak, Madame Blondeau, det var næsten ligesom en Hoitid for mig, da jeg saae ham tage sin Uniform paa . . . Han saae saa smuk ud i den! . . . det mindede mig om saamange Ting!

. . . Jeg blev ganske forundret, da han forlangte sin Uniform af mig . . . Han sagde, han skulde hen til den russiske Minister for at hente et Brev fra Keiseren, og jeg indsaae nok, at Uniformen passede sig bedre til en saadan Leilighed. Keiseren har altid været saa naadig imod ham! . . . Obersten holdt saa usigeligt af ham . . . Men siden den Dag har den naadige Herre ikke været ude, undtagen til Duellen."

„Ak, den Duel! den Duel! . . . Naar jeg tænker paa, Herr Stock, at det ulykſalige Skriin var Aarsag dertil!"

„Angaaende Duellen, saa kan jeg ikke sige, at jeg egentlig var bekymret derover, Madame Blondeau; for jeg kjendte min Herres Færdighed og Styrke. Han har overvundet de berømteste franske Fægtemestere, som kom til Rusland; men alligevel maatte jeg flere Gange ud i Døren. Da jeg endelig saae ham komme tilbage med Soldaterne, som jeg havde maattet hente fra Kasernen som Secundanter, saa hoppede mit gamle Hjerte af Glæde . . . Det unge Menneske slap derfra med et Stød, der holdt ham en Maaned fængslet til Sengen . . . Samme Aften, Duellen havde været, talte min Herre et Ord, som satte mig i Forundring; han talte med sig selv; saaledes som

det ofte hendes ham, og mumlede imellem Tænderne — „Jeg hader ikke disse Mennesker; Synet af Blod har stedse været oprørende for mig, undtagen i Krig, men hans saae jeg flyde med vild Glæde. Jeg var paa Nippet ikke meer at skaane ham, da bød Stemmen mig at lade ham beholde Livet; jeg adlød.""

„Hvilken Stemme, Herr Stock?"

„Jeg veed ikke, Madame Blondeau ... Tidt og mange Gange holder han pludselig inde i sin Marscheren frem og tilbage, bliver staaende, synes at lytte, trykker Hænderne mod Panden og gaaer derpaa igjen."

„Den arme Oberst!"

„Men der seer De, hvor egoistisk jeg er," — sagde Stock — „jeg taler kun om min Herre ... Og Fru Vicomtessen?"

„Den naadige Frue er endnu stedse i Touraine — og meget lidende."

„Ak, Madame Blondeau, hvilke Forandringer i de sex Aar, vi nu har kjendt hinanden i ... hvilke Ulykker!"

„Gudgive, de har naaet Maalet hvad mit Herskab angaaer, Herr Stock! Deres Herre tør jeg ikke ønske detsamme, omendskjøndt man siger, at enhver Kummer har sin Ende."

„Men ikke hans, Madame Blondeau, ikke hans," — sagde Stock og rystede sorgmodigt med Hovedet.

„Kan jeg ikke faae Obersten itale? Jeg vilde gjerne levere ham denne lille Pakke, da jeg ønsker endnu iaften at tage tilbage med Vognen til Tours. Jeg længes ordentlig efter at være hos mit naadige Herskab igjen."

„Herr Obersten har ikke ringet endnu. Et Øieblik meer eller mindre siger jo Intet for Dem," — sagde Stock i en næsten bønlig Tone — „Dersom De blot vidste, hvad et Øieblikś rolig Slummer er for min Herre! . . . Det gjør ham saa godt . . . Han sover saa lidt! . . . Han kom først sildigt hjem imorges."

„Hvilket Liv!" — sagde Madame Blondeau med et Suk.

„Jeg vilde slet ikke beklage mig," — svarede Stock — „havde jeg kun min Herre at tænke paa; men De kan ikke forestille Dem, hvor besværlig et halvt Dusin gamle Narre ere mig, som lure paa os hele Dagen. De har benyttet alle mulige Fif for at trænge ind hos os; de ligge bestandig paaluur i Kaffehuset her lige over for, for at udspeide hvad der foregaaer hos os."

„Det er rimeligviis dem, der syntes at staae

paa Udkig, da jeg bankede paa Døren," — sagde Madame Blondeau.

„Netop dem . . . Jeg har rigtignok engang givet En af dem en drøi Lection, men det hjælper Intet."

I dette Øieblik lød Klokken.

„Den naadige Herre ringer . . . Vent et Øieblik, Madame Blondeau . . . Jeg vil mælde Dem for min Herre."

Et Qvarteerstid derpaa traadte Madame Blondeau ind til Obersten. Han stod i Værelset, iført en mørk, tyrkisk Pels. Det lave Vindue, gjennem hvilket man saae en Allee af ægte Kastanietræer med deres sorte, glatte Stammer, udbredte et svagt Lys i Gemakket.

Det haarde Udtryk i Oberstens Ansigt syntes at formildes noget, da han fik Øie paa Madame Blondeau; hans Ansigtstræk bleve venlige.

„Hvorledes har Mathilde det?" — sagde han i en Tone, der forraadte Mildhed og Godhed.

„Ak, naadige Herre . . . Fruen er endnu meget lidende."

Og den gamle Kones Stemme bævede; hendes Øine fyldtes med Taarer.

„Tilgiv mig, naadige Herre," — vedblev hun — „men jeg kan aldrig høre dette Navn, uden at min hele Sjæl bevæges."

„Jeg kalder hende saaledes ved hendes Pigenavn i Deres Nærværelse, fordi De har opdraget hende, fordi De elskede hende som en Moder."

„Ak, naadige Herre ... jeg fortjener ikke ... jeg er kun et Tyende . . ."

„At tale saaledes, er hverken at lade hende, eller sig selv vederfares Retfærdighed. — Jeg kjender Deres Vandel, jeg veed ogsaa, at Mathilde ærer og agter Dem som De fortjener, gode, fortræffelige Kone . . . Dog, hvad er Deres Ærinde?"

„Den naadige Frue har paalagt mig at overlevere Dem disse Papirer, thi hun vilde nødig betroe dem til Posten. Fremdeles har hun fornemmelig anmodet mig om at sige Dem, at hun intet Svar forlanger af Dem. De skulde læse dem ... naar De vilde, sagde min Frue; hun veed . . ."

„Godt . . . godt," — svarede Obersten blidt, som om han vilde banlyse en smertelig Erindring, og lagde den lille Pakke paa Bordet.

„Og Skrinet?" — spurgte han Madame Blondeau.

„Fruen lader Dem bede om at beholde det endnu."

Uagtet den Venlighed, hvormed Obersten havde modtaget Madame Blondeau, saae man dog, at han leed under Vægten af en dyb Adspredthed;

da han havde udtalt disse sidste Ord, hensank han atter i sit Drømmeri.

Han slog Armene overkors, sænkede Hovedet og gik med langsomme Skridt omkring i Værelset, idet han syntes ganske at have forglemt Madame Blondeaus Nærværelse. Denne vovede ikke at sige et Ord og trak sig kort efter tilbage . . .

. . . .

Det følgende Brev var føiet til et temmelig vidtløftigt Manuscript, som Madame Blondeau havde overbragt Obersten fra Mathilde:

Slottet Maran, den 13. April, 1838.

„Jeg veed ikke, min Ven, om De i længere „Tid vil have Mod til at aabne dette Brev.

„Jeg har kjendt Den, De begræder, jeg har „elsket hende, o, jeg har elsket hende høit! jeg kjen„der hendes Hjerte, hendes Charakteer; jeg veed, „hvad De var hende, hvad hun var Dem. Hvor„ledes skulde jeg ikke føle, at Deres Fortvivlelse „er ulægelig!

„Ulrich, min Ven, min Broder, De eier intet „Hjerte herneden, som er Dem mere hengiven, end „mit . . . De veed det . . . havde jeg oftere lyt„tet til Deres hellige Venskabs strenge, uboielige „Stemme, saa vilde jeg have sparet mig for man„gen bitter Anger! Dog, i dette Brev vil jeg ikke

„tale om mig selv . . . men om Dem . . . om
„Dem, ædle og store Hjerte! . . . om Dem, Idea-
„let paa menneskelig Godhed!

„De lider, min Ven, De lider af en fortviv-
„lelsesfuld Kummer! Jo mere De graver i denne
„Afgrund, desto dybere bliver den, desto dybere dens
„Mørke!

„For et Aar siden, da jeg erfarede den skræk-
„kelige Katastrophe, faldt jeg paa Knæe; jeg har
„bedet for Dem, for Hiin, men især for Dem, min
„Ven . . . thi De var den Overlevende.

„Dengang har jeg ikke tænkt et Øieblik paa
„at skrive Dem til, at see Dem . . . Der gives
„Ulykker, som kun blive skrækkeligere ved tom Trøst.

„De har forladt Alt, for at vende tilbage til
„Emmas dyrebare Levninger, for i Nærheden af
„hende at føre et Liv, koldt og stumt som hendes
„Grav.

„Det er noget Besynderligt og Herligt, min
„Ven, at see, hvorledes store Charakterer, store ved
„Mod og Hjerte, med Sikkerhed forudsee, hvad de
„eengang ville føle.

„For tre Aar siden sagde Emma smilende til
„Dem: „Ulrich, dersom De mistede mig,
„hvad vilde der da blive af Dem?" — Jeg
„hører Dem endnu, min Ven, hvorledes De sva-

„rede hende med hiint Smiil, som kun tilhører Dem,
„og uden at skjule de Taarer, som traadte Dem i
„Oinene — „Jeg vilde gaae derhen, hvor
„De er ... jeg vilde leve i Ensomhed ...
„jeg vilde aldrig lade mig trøste ...
„Maaskee jeg ikke vilde have Mod til at
„gjensee Mathilde ... vor Veninde ...
„vor Søster ..."

„Vare disse Ord blevne udtalte af en Anden, vilde de have lydt sørgelige eller overspændte; „... men i Deres Mund, Ulrich, havde de Charakteer af en fortvivlelsesfuld Sandhed.

„Emma og jeg, vi udbrøde i Taarer, saa forskrækkede, som om Guds Haand i dette Oieblik „havde afsløret os Fremtiden.

„Dette skrækkelige Løvte har De ligesaa lidt „ladet uopfyldt, Ulrich, som ethvert andet, De nogensinde har givet.

„Jeg sender Dem disse Papirer med fuld Tillid og uden Frygt for dermed at falde Dem til „Besvær; naar De læser dette Brev, skeer det, „fordi De har Mod til at tænke paa mig, paa „mig, der saa ofte var sammen med hende.

„Det vil intet Beviis være paa, at Deres „Fortvivlelse lægger sig; ak nei ... De vil tvertimod med et Slags grusom Glæde tro at oprippe

„de alt saa smertelige Saar, idet De iblandt disse „Blade vil søge dem, der tale om Emma.

„Muligt . . . der vil hengaae lang Tid inden De læser dette . . . muligt De aldrig læser „det . . . Anbefal da, min Ven, disse Papirer til „Stocks Troskab, saavelsom det Skriin, De modtog „for to Maaneder siden. Det er mit Ønske, at „Alt maa tilintetgjøres.

„Naar De læser det Skrivt, jeg sender Dem, „vil De vide, hvorfor jeg har tilstillet Dem dette „Skriin.

„En evig Anger vil følge mig, Ulrich. Dette „Pant havde kunnet blive Dem fordærveligt . . . „Jeg har erfaret Alt . . . Duellen! Ak, Gud er „mit Vidne til, at jeg troede, at Ingen i Verden „skulde faae at vide, at disse Papirer vare i Deres Hænder.

„Ved hvilken Tilskikkelse blev denne Hemmelighed opdaget? . . . Ved hvilken Tilskikkelse blev „Deres Liv bragt i Fare? . . . Udentvivl vil jeg „aldrig blive oplyst herom!

„Og nu et Ord om mig selv, min Ven.

„I længere Tid — især siden et Aar — har „jeg været meget ulykkelig. At sammenligne min „Kummer med Deres, vilde være at spotte Gud, „og dog har Livet været mig meget trykkende og

„piinlig . . . Da jeg for to Maaneder siden kom „til det Tilflugtssted, hvor jeg sandsynligviis vil „ende mine Dage, vakte Erindringen om det Svundne „en smertelig Bedøvelse i mig.

„Jeg følte en saadan Trang til Ro, eller ret„tere til Forglemmelse af Alt og Alt, at Tidens „fjerne Brusen, der ikke var mere, blev mig for„hadt.

„Da opstod den forskruede Tanke hos mig: „Man beroliger, man banlyser sin Kummer, naar „man fortroer den. Ved at nedskrive mit Livs Hi„storie, befrier jeg mig maaskee for de Erindrin„ger, som bestorme mig; dette stumme Skriftemaal „gjengiver mig maaskee Ro.

„Jeg tænkte ogsaa, at jeg vilde finde et Slags „bitter Glæde i endnu engang at vende tilbage til „det Henrundne, at vælge nogle, endnu dyrebare, „om end fortørrede Blomster blandt det og henkaste „Resten for Forglemmelsens Vind . . . at kunne „gjøre Uvilliens Følelser Luft, som hidtil stedse havde „nedtrykket min Stolthed.

„Og jeg skuffede mig ikke i mit Haab, min „Ven; denne troe Bekjendelse af mit hele Liv, af „ædle Handlinger, som af beskæmmende Vildfarel„ser, har lettet mig; de Phantomer, for hvilke min „Indbildningskraft skrækkedes, ere forsvundne.

„Idet jeg kastede et fordomsfrit Blik paa den „henrundne Tid, idet jeg opgjorde mine Taarers „Regnskab, idet jeg koldt overveiede, hvad der havde „fremkaldt dem, traadte Ringeagtelse i Smertens „Sted; paa en grusom Sindsbevægelse fulgte en „mørk Ro. Jeg har sagt det Gode uden Stolt„hed, det Onde uden falsk Ydmyghed; jeg har ikke „nedrevet mine Fiender, ikke overdaadig rost mine „Venner; jeg har skildret deres Adfærd imod mig „. . . Jeg har kastet et Blik paa mit Liv, retfær„digt og strengt som en Dommers.

„Det var Dem, det var vor Veninde, vor „Søster, jeg henvendte mig til i mine Tanker.

„Jeg erindrede mig, at de Begge ofte havde „sagt til mig i hine lykkelige Tider — „Meddeel „os dog nogle Blade af Deres Hjerte"; „jeg erindrede mig, at min Frimodighed afvexlende „henrykte og forskrækkede Dem.

„Naar De læser disse Blade, min Ven, vil „De ikke elske mig høiere, men De vil maaskee agte „mig mere.

„Nu er mit Maal naaet, mit Hjerte er tomt, „men roligt. Forgangenheden borger mig for Frem„tiden. Dem har jeg at takke for den Ro, jeg nu „nyder . . . Jeg vilde aldrig have gjort Andre „disse fortrolige Meddelelser . . . Og disse Med„delelser have bragt heftige Smerter til Taushed.

„Lev vel, min Ven! Lev vel, min Broder! „Mind Dem Mathilde, naar De i disse Blade læse „tvende Navne, der stedse ville leve helligt forenede „i mit Hjerte, saaledes som de vare det i denne „Verden: Ulrich, Emma.

Mathilde.

Første Capitel.

Frøken de Maran.

Som Fader- og Moderløs tilbragte jeg min Barndom hos min Tante, Frøken de Maran, en Søster til min Fader.

Jeg blev opdragen af Madame Blondeau, en fortræffelig Kone, der ved min Fødsel alt længe havde været i min Moders Tjeneste.

Min Tante havde aldrig villet formæle sig; hun var forvoret, overordentlig aandrig og spydig indtil Excesse.

Uagtet hendes Vanskabthed, uagtet hendes Hæslighed, uagtet hendes særdeles lille Væxt var det vanskeligt at finde et imposantere eller rettere stoltere Ansigt, end Frøken de Marans.

Hun indgød udentvivl ikke den agtelsesfulde Ærbødighed, som Ansigtstrækkenes Adel, det fornemme Væsen, eller den venlige Værdighed i Op-

førsel byder; men ved Synet af hende følte man Frygt og Mistro for sig selv.

Frøken de Maran havde aldrig forladt min Fader; midt i Revolutionen emigrerede hun med ham til England, efterat hun havde deelt hans Bekymringer og Farer.

Trods det Onde, min Tante har tilføiet mig, kan jeg dog ikke andet end tilstaae, at hun elskede sin Broder ømt; men de Ondskabsfuldes Kjærlighed bærer ogsaa deres grusomme Stempel; man skulde troe, de kun elske en Person, for at have Paaskud til at hade Hundrede; de elske eder, men de afskye dem, der have Rettighed til eders Kærlighed, eller bevise eder deres Hengivenhed.

Saaledes var min Tantes Kjærlighed for min Fader.

Hun beherskede ham desuden fuldstændig ved sin ophøiede og faste Charakteer. Han foretog sig Intet, uden først at raadføre sig med hende. Hun gav ham stedse Raad, der vidnede om Skarpsind, Finhed og Snildhed. Ligesaameget hadende Napoleon, som Revolutionen, og inderlig fortrolig med flere Medlemmer af det engelske Cabinet, forudsaae hun 1812 Keiserrigets Fald og bevægede derfor min Fader til at opslaae sin Bopæl i

Nærheden af Hartwell og flittig gjøre Ludvig den Attende sin Opvartning.

Hun selv saae Kongen ofte og behagede ham ved sin Aands bidende Livlighed, sine Dommes Sikkerhed og Friheden i sin Tale. Hun var nøie fortrolig med det latinske Sprog og anførte Citater for denne Fyrste, der vare slaaende og indeholdt saameget desto finere Smigrerier, som de skjulte sig bag en næsten cynisk Raahed.

Snild, skarpsindig, frygtet for sin sarcastiske Ondskab, der uden Frygt angreb Alt, gjorde Frøken de Maran sig et Vaaben, et Forsvarsmiddel af sin Hæslighed, sin Skrøbelighed, sin Vanskabthed, for at byde Mandfolk og Fruentimmer Trods. Hun overlæssede sig selv med Latterlighed, for at have Ret til uden Medlidenhed at turde opoffre Andre. Hun benyttede med en overordentlig farlig Kunst de Hemmeligheder, hun vidste at fralokke de Ubetænksomme eller Umistænkelige, or senere at beherske de ved hendes Trædskhed Bedragne; hun kjendte Enhvers omme Side, hvor han lettest kunde saares, og veg aldrig for nogen Spot, hvor bidende den end var, idet hun udstændigt bad om, eiheller at skaane hende.

Hun viste sædvanligviis en vis Fortrolighed Sproget, der grændsede til Gemeenhed. Jeg

har hørt hende sige, hun havde tilbragt en Deel af sin Ungdom i Pontchartrain hos den gamle Fru de Morebas og der antaget den Vane, at betjene sig af simple Udtryk, en Vane, der var meget i Mode under Regentskabet, og som hos Nogle af Hofpersonalet forplantede sig til mod Slutningen af Ludvig den Femtendes Regjering.

De maa derfor ikke falde i Forundring over, min Ven, hvis De hist og her i min Skildring stoder paa Spor af et Sprog, der vilde synes meget anstodeligt i vore Dage. Jeg vilde ikke forvanske, hvad der kunde gjore Froken de Marans Billede mere træffende.

Ludvig XVIII., der yndede Grusomhed i Epigrammer og Djervhed i Skjemt, fandt stort Behag i min Tantes Underholdning og sagde — „Man finder sig behageligere med hende, end med en Mand, og er mindre geneert, end hos en Dame."

1812 var min Fader — Marquis de Maran — omtrent fyrgetyve Aar gammel. Han havde oftere villet formæle sig, men hans Søster, der frygtede for at miste Herredømmet over ham, forstyrrede hans forskjellige Ægteskabsplaner, enten ved snildt udbredte Bagvaskelser om de unge Piger, man foreslog Marquien, eller ved at tillægge

ham selv en saa heftig, forstillelsesdygtig Charakteer, at mange Fædre ikke vilde vide Noget af en Forbindelse med en saadan Svigerson.

Marquis de Maran saae min Moder; hun var saa smuk, havde en saa henrivende Naturlighed, en saa fortryllende Aand, at han forelskede sig lidenskabeligt i hende, og det i en saadan Grad, at han samtidig gjorde sin Søster bekjendt med sin Kjærlighed og sin Beslutning, at formæle sig.

Som Datter af en Emigrant, Baron d'Arbois, forhen Generallieutenant i Kongens Armee, var min Moder ligesaa fattig, som udmærket skjøn.

Gnieragtig og vanskabt, foragtede Frøken de Maran Fattigdom og afskyede Skjønhed. Hun opbød Alt — Bønner, Trudsler, Taarer, Spot, List — for at bringe min Fader fra sit Forsæt; men han forblev uboielig og ægtede min Moder.

De kan forestille Dem, min Ven, hvor stort min Tantes Raseri og hendes Had til min Moder maatte være. For første Gang i sit Liv afrystede min Fader sin herskesyge Søsters Aag. Som et snu Fruentimmer skjulte hun sin Harme. I min Faders Nærværelse var hun koldhøflig imod sin Svigerinde; lidt efter lidt syntes hun rigtignok

at blive venligere, men da hun forblev i Huset hos Maran, gjenvandt hun snart sit tidligere Herredømme.

Frøken de Marans Alder og sarcastiske, stolte Aand imponerede min Moder, der var saa god som en Engel, og hvis Blidhed kun kunde sættes i Sammenligning med hendes Frygtagtighed.

Min Fader behandlede hende som et forvænt Barn og henvendte sig i alle alvorlige Sager til Frøken de Maran.

Denne paalagde sig ingen Tvang mere og lod snart min Moder ved daglige Krænkelser bøde for den skjebnesvangre Forbindelse, hun havde indgaaet.

Min Fader — det bedste Menneske af Verden — havde desværre en svag Charakteer, omendskjøndt han var Redeligheden og Høimodigheden selv; han elskede udentvivl sin Kone, men for sin Søster følte han ligesaa megen Hengivenhed som Høiagtelse og betragtede hende som den sikkreste, den bedste Fører, han kunde have.

Efter det første Aar af min Faders Ægteskab blev Frøken de Marans Indflydelse, der et Øieblik havde vaklet, meer uindskrænket end nogensinde. Min Moder lagde med Smerte Mærke

til, at hun aldrig havde været i Besiddelse af min Faders Tillid.

Intet skete uden paa min Tantes Foranledning eller med hendes Samtykke; et Par Gange prøvede min Moder paa at være Herre i sit Huus og beklagede sig for sin Mand over Frøken de Marans Anmasselse. Der paafulgte skrækkelige Optrin.

Min Fader erklærede min Moder reent ud, at han aldrig vilde opoffre den broderlige Kjærlighed for en Følelse, der udentvivl var meget levende, men dog først et eller to Aar gammel, medens den første havde begyndt med hans Liv og kun skulde ende med dette.

Fra denne Dag af følte min Moder sig dybt krænket. For stolt til at beklage sig, for frygtagtig til at vove Kampen med sin Svigerinde, hengav hun sig i sin Skjebne og blev aldeleles opoffret for Frøken de Maran.

De Begivenheder, som fulgte paa Nederlaget 1813, satte min Fader istand til at tilfredsstille sine ærgjerrige Øiemed og forøgede endmere Frøken de Marans Indflydelse. Da min Fader, paa sin Søsters Raad, i længere Tid havde staaet i Forbindelse med Ludvig XVIII., betroede man ham flere vigtige Sendelser til Hofferne i Wien og Berlin.

Han holdt sin Søster i stadig Kundskab om sine Forhandlingers Løb; og hun var isandhed istand til at tage Deel i de vigtigste politiske Forhandlinger. Hendes Raad vare min Fader af stor Nytte, og de ham betroede Sendelser havde det heldigste Udfald. 1814 blev han rigeligt og ærefuldt belønnet for sine Tjenester, idet han erholdt en meget høi Plads i Ludvig den Attendes Statsraad, hvem han senere fulgte til Gent, og med hvem han vendte tilbage til Frankrig.

Jeg blev født 1813 paa min Faders Reise i Tydskland. Denne Begivenhed, der kunde have gjengivet min Moder noget Herredømme over hendes Mand, havde han været hos hende, bevirkede kun en meget ringe Forandring i deres allerede saa meget kølnede Forhold.

Jo høiere min Faders Lykke steg, destomere steg Frøken de Marans Myndighed, desto piinligere blev min Moders Stilling.

Min Faders Salon var bleven en politisk Salon, hvis Honneurs Frøken de Maran ene gjorde.

Min Moder — en ung Kone paa atten Aar — følte stærk Antipathi for Statssager, der ikke interesserede hende. Hun foretrak Musik og Poesi for politiske Stridigheders Ufrugtbarhed, hvori hun hverken kunde eller vilde tage Deel.

Frøken de Maran, derimod, syntes her at befinde sig i sit rette Element. Da jeg længere hen i Livet stødte paa andre politiske Fruentimmer, overtydede jeg mig om, at de alle ligne hinanden. De ere en Bastardslægt, der besidde Mændenes ærgjerrige, egoistiske Lidenskaber, men ingen af en elskværdig Dames Egenskaber; Ufrugtbarhed i Aanden, Torhed og Svaghed i Hjertet, Haardhed i Charakteren, latterlig overdrevne Fordringer paa Kundskaber, det er det, som udmærker dem; kortsagt, de politiske Fruentimmer have Noget af Skolemesteren og Noget af den onde Stedmoder, og om de end ere gifte, saa ligne de dog stedse gamle Jomfruer . . . .

Snart anførte min Moder sin Helbred som Grund til at trække sig tilbage fra Verden, i hvilken hendes Svigerinde befandt sig saa vel. Hun skænkede mig sin hele Omhed. Hun elskede mig som den eneste Tilflugt for hendes Kummer, som hendes eneste Trost, som hendes eneste Haab.

Hendes Hjerte var saa ædelmodigt, saa godt, at hun aldrig tillod sig en Klage, en Bebreidelse mod Frøken de Maran.

Min Fader blev udnævnt til Pair.

En sidste, en dræbende Kummer var forbeholdt min Moder; hun gjorde den Opdagelse, at min

Faders Omhed for mig tog meer og meer af; kun sjelden skænkede han mig nogle flygtige Kjærtegn, idet han i sin Stolthed som arvelig Patricier sagde med Beklagelse — „Skade, at det ikke er en Dreng!“

Paa den Kulde, min Fader udviiste mod mig, fulgte snart en fuldkommen Ligegyldighed.

Min Moder kunde ikke bære dette nye Slag; hun henvisnede endnu nogle Maaneder — da døde hun!

Naar jeg hørte min Gouvernante skildre den Bedste af Modres sidste Øieblik, da fældte jeg ofte mange og bittre Taarer. Den Frygt, min Fremtid indgød hende, hendes Ængstelse for at see mig i Frøken de Marans Hænder, var desværre altfor grundet.

Min Moder kjendte min Faders Svaghed. Hun lod min Gouvernante sværge sig til, aldrig at forlade mig; hun lod ogsaa min Fader give sig det Løvte, at beholde hende til mig. — „Ak, jeg forudseer desværre altfor tydeligt,“ — sagde min Moder til Madame Blondeau — „at min arme Mathilde ikke vil have Andre i Verden end Dem. Forlad hende ikke.“

Hendes sidste Ord til min Fader vare strenge, rørende, høitidelige — „Jeg døer i en ung Alder,

jeg har lidt meget, jeg har aldrig beklaget mig, jeg tilgiver Alt; men De skal være Gud ansvarlig for mit Barns Skjebne."

Omtrent et Aar efter min Moders Død ledsagede min Fader Dauphin paa Jagten og styrtede med Hesten. Følgerne heraf vare dødelige. Jeg mistede ham.

I en Alder af fire Aar var jeg fader- og moderløs, og overladt til min Tantes — min nærmeste Slægtnings Omhu.

Man maa være retfærdig mod Frøken de Maran. Hun elskede sin Broder saa inderligt hun formaaede at elske. Hendes Opførsel imod min Moder skrev sig fra en Skinsyge, der drev hende til Had.

Frøken de Maran beklagede min Fader inderligt; hendes Taarer vare bittre, sin Fortvivlelse bar hun ikke tilskue, men den var voldsom. Hendes Charakteer blev endnu mere galdeagtig, hendes Aand endnu mere bidende, hendes Ondskab endnu ubonligere.

Jeg lignede min Moder op ad Dage. Idet min Tante forglemte, at jeg var hendes høitelskede Broders Barn, betragtede hun mig kun som Datteren af et Fruentimmer, hun afskyede. Jeg skulde arve hendes Modbydelighed for min Moder . .

. . . .

I min Barndom var Frøken de Maran mig næsten en Gjenstand for Skræk: hendes lange, magre, brune Ansigt, hendes stærkt marquerede Træk syntes endnu haardere ved en Tour af forlorne sorte Lokker, der bedækkede hendes Pande. Hun havde graae, meget tætte Øienbryn, smaae brune, gjennemborende Øine; hun gik til enhver Tid med en Kjole af carmilitbruunt Silke og en Hat af samme Couleur og samme Stof; denne sidste havde hun stedse paa, selv om Morgenen paa Sengen, hvor hun nød sin Frokost, skrev eller læste, indhyllet i en Sengekaabe, ligeledes af carmelitbruunt Silke, saaledes som man brugte dem før Revolutionen.

Hvergang jeg skulde ind til min Tante, grebes jeg af en uvilkaarlig Skjælven, og Taarerne qvalte mig.

For at faae mig til at gaae ind til Frøken de Maran maatte den arme Madame Blondeau anvende hele sin Omhed og Overtalelseskonst paa mig. Hun sagde, at naar jeg ikke vilde lade være med at vise denne Ængstelse, vilde hun see sig nødsaget til at forlade mig. Efter denne Trudsel overvandt jeg min Frygt, tilbagetvang jeg mine Taarer, trykkede Madame Blondeaus Haand imellem mine smaae, og vi brøde op til disse frygtede Sammenkomster.

Vi maatte igjennem en første Salon, i hvilken min Tantes Huushovmester, Servien, sædvanligviis opholdt sig.

Dette Menneske deelte med Frøken de Marans Skjødehund, Felix, min uovervindelige Modbydelighed. Servien havde et Mærke næsten over hele Ansigtet, en rædsom Mund, store med Vorter bedækkede Hænder; han gjorde en sand Varulvs Indtryk paa mig.

Endelig aabnedes Døren til Frøken de Marans Sovekammer, jeg klyngede mig til Madame Blondeaus Kjole og nærmede mig skjælvende min Tantes Seng.

Min Frygt var ikke uden Grund, thi Felix, den lille Spids, foer strax frem under Sengetæppet og viste mig knurrende sine to Rækker hvasse Tænder.

Den havde flere Gange bidt mig tilblods; men istedetfor at straffe den, sagde min Tante blidt, idet hun tilkastede mig et vredt Blik — „Nu, du lille Nar, kan du ikke lade Barnet være? Du seer jo nok, hun ikke vil lege med dig.“

Frøken de Maran var meget belæst og holdt Skridt med de politiske Begivenheder. Jeg fandt hende efter Sædvane iseng, med sin carmelitbrune Kaabe og Hat, læsende Aviserne eller en stor Bog

i Folio, der laa paa en Pult. Hun modtog mig stedse med en Bebreidelse eller med Spot.

Disse Optrin have saa ofte fornyet sig og gjort et saa dybt Indtryk paa mig, at de endnu staae for mig indtil den ringeste Omstændighed. Jeg dvæler ved dem, fordi den uafladelige Frygt, jeg ligesiden min Barndom er bleven behersket af, har øvet en mægtig Indflydelse paa Resten af mit Liv.

Jeg seer endnu Frøken de Marans Værelse for mig.

I Baggrunden af hendes Alkove, der var betrukken med mørkerødt Damast, hængte et stort Elfenbeens-Crucifix, og ovenover dette igjen et Elfenbeens-Dødningehoved; det Hele fremtraadte af en Ramme med sort Fløiel.

Denne Fromhed var kun for et Syns Skyld, et Slags Sømmelighedsyttring, thi jeg mindes ikke at have seet min Tante gaae i Messe.

Næsten alle Vinduerne vare bedækkede med Stykker broget Glas og deriblandt Johannes den Døbers Halshuggelse, der stedse har forfulgt mig i mine barnlige Drømme.

Paa det rødlakerede Skrivebords Marmor saae man i to Glasæsker Felix' Fader og Bedstefader, prægtigt udstoppede.

Dette Slags bevægelige Phantomers ondskabsfulde Udseende, med deres glindsende Glasøine, indjog mig næsten endnu mere Skræk end deres Efterkommer.

Der laa noget Overnaturligt for mig i Synet af disse Dyr under Glasset, som ikke rørte sig, ikke aad, og bestandig viste mig Tænderne.

Flere gamle Portraiter hængte paa Væggens graa Paneelværk; et af dem forestillede min Grantante, forhenværende Abbedisse for Ursulinderne i St. Blois, et koldt, strengt Ansigt, blegt som det Liin, der omsluttede hendes Pande og Kinder.

De andre Billeder vare mig mindre paafaldende. Der var Flere af vor Familie fra forrige Aarhundrede, fremstillede i Hof- eller Krigsdragt.

Kaminen endelig var pyntet med to afskyelige grønne Vanskabninger af chinesisk Porcellain. Disse Uhyrer holdtes ved en skjult Balanceerstang i stadig Bevægelse og fordreiede derhos deres store røde Øine paa den rædsomste Maade.

Forestil Dem, min Ven, et stakkels Barn paa en fem-sex Aar midt imellem disse hemmelighedsfulde Vidundere, og De vil kunne fatte min Skræk.

Men ak! det var kun Forspillet for ganske andre Qvaler. Hovedtingen bestod i — trods Felix' Bjeffen og Visen Tænder — at sætte mig

paa min Tantes Seng, saa at hun kunde omarme mig.

Frøken de Maran snuste meget stærkt, og Tobakslugten var mig utaalelig. Ikkedestomindre — uagtet den Frygt og den Modbydelighed, min Tante indgød — følte jeg mig rørt ved de Tegn paa Venlighed, hun vilde give mig. Jeg gjorde uhørte Anstrængelser for at overvinde min Angest, men som oftest lykkedes det mig ikke.

Længere hen har jeg bragt i Erfaring (og min Tantes Adfærd har kun altfor godt beviist mig hendes Modbydelighed), at det ikke var af Omhed, men kun for at gotte sig ved min Angest, at hun hver Dag gav mig mit Morgenkys.

Eet Optrin iblandt andre har efterladt mig en uudslettelig Erindring; heraf vil man kunne bedømme min Tantes Charakteer. En Dag blev jeg bragt ind til hende.

Var det Anelse eller Tilfælde? Aldrig var hun forekommet mig mere ond. Jeg vovede ikke at nærme mig hende. Jeg holdt Hovedet saa nedbøiet, at mine lange blonde Lokker hængte mig ned over Ansigtet.

Endelig satte Madame Blondeau mig paa Frøken de Marans Seng. Hun tog mig ublidt i sine Arme og udbrød med Bitterhed — „Min

Gud! hvor tosset den Unge seer ud med sine store stirrende Oine og sit Haar, som hænger ned over Panden! Man maa skjære hendes Haar ganske rundt af som paa en Dreng."

Madame Blondeau, der senere har fortalt mig de nærmere Omstændigheder, svarede — „Hellige Jomfru! Det vilde være detsamme som et Mord, naadige Frøken, at klippe Mathildes skjønne blonde Lokker af! De naae hende til Fødderne."

„Nu, netop derfor; for at hun ikke skal træde i dem . . . en Sax!"

„Ak, naadige Frøken," — udbrød Madame Blondeau med Taarer i Oinene — „jeg besvær=ger Dem, gjør det ikke . . . Tillad mig at sige Dem . . . det vilde næsten være en Ugudelighed . . . en Gudsbespottelse."

„Hvad skal det sige?" — spurgte min Tante med sin bydende og gjennemtrængende Stemme, for hvilken Alt omkring hende bævede.

„Jo, naadige Frøken," — svarede min Gou=vernante med skjælvende Stemme — „Fru Mar-quisen har forbudt mig nogensinde at skjære hen=des Datters Haar . . . hendes eget var al=drig bleven skaaret . . . den arme Kone! . . . Hun havde et saa skjønt Haar! . . . Og derfor, fordi hun har givet mig denne Befaling forend

. . . førend hun døde . . ." — sagde den gode Kone og udbrød i en Strøm af Taarer.

„De er en uforskammet Løgner! Min Svigerinde har aldrig sagt en saadan Taabelighed . . . En Sax . . . at vi kan faae en Ende derpaa!"

Min Tante sagde de Ord: Min Svigerinde med en saa bitter Ironi, at mit Hjerte senere altid krympede sig sammen naar jeg hørte disse Ord blive udtalte.

Frøken de Maran var saa opbragt, at jeg ikke havde kunnet være mere forskrækket, havde det angaaet mit Liv.

Med den ene Haand drog hun mig til sig, idet hun sluttede mine Arme i sine lange, magre Fingre, der vare haarde som Jern; med den anden rev hun mig Kammen af Haaret, der derpaa rullede ned over mine Skuldre.

Skrækken gjorde mig maalløs; jeg havde ikke Kraft til at skrige.

„Frøken, Frøken!" — udbrød Madame Blondeau og kastede sig paa Knæ — „i Himlens Navn, gjør det ikke! der vilde følge en Ulykke efter for Mathilde, det vilde være detsamme som at være hendes døende Moders Villie ulydig, naadige Frøken!"

„Vil De give mig Saxen eller ei, taabelige Dyr, det De er?"

„Men, min Gud . . . Gud . . . naadige Frøken!"

Uden at svare hende, ringede min Tante.

Servien traadte ind.

„Servien, bring mig Deres store Sax!"

„Jo, naadige Frøken," — svarede Servien.

Han gik.

„Frøken!" — udbrød Madame Blondeau resolveret — „jeg er kun et stakkels Tjenestetyende, og De er mit Herskab, men før lader jeg mig myrde, end jeg tillader, at et Haar røres paa mit stakkels Barns Hoved!"

Og min Gouvernante gik hen imod Sengen, for at befrie mine Hænder fra min Tantes.

Felix — der blev tirret ved denne Bevægelse — sprang ind paa Blondeau og bed hende i Kinden.

„Det ondskabsfulde Dyr!" — raabte hun forbittret, greb Felix om Halsen og slængte ham midt ud i Værelset.

Hunden klynkede ynkeligt; jeg følte, hvorledes min Tantes Negle borede sig ind i min nøgne Skulder.

„Bort . . . bort herfra, Ulyksalige!" — raabte hun til Madame Blondeau.

Da hun derpaa saae Servien træde ind, tilføiede hun — „Kast mig denne uforskammede Qvinde paa Døren og kom saa ind igjen og hold mig Barnet her, at jeg kan afklippe hende Haaret."

„Tilgivelse, Tilgivelse, naadige Frøken!" — bad Madame Blondeau — „Jeg har havt Uret; jeg har forglemt mig selv; men hav Medlidenhed med Mathilde! . . . Naade for hendes skjønne Haar. Naade! . . . Hendes døende Moders Haand har berørt det, naadige Frøken . . . den har helliget det."

„Et eneste Ord til, og jeg jager Dem paa Døren . . . forstaaer De mig?" — sagde min Tante.

Denne Trudsel bragte Madame Blondeau til at stivne. Hun vidste, Frøken de Maran var istand til at opfylde sit Ord. Fremfor Alt frygtede hun for at forlade mig; hun føiede sig derfor i Offeret.

Saalænge jeg lever vil jeg erindre mig dette Optrin. Det synes barnagtigt, men for mig var det rædsomt.

Servien, med det af Viin opsvulmede Ansigt, holdt Saxen aaben. Jeg troede, han vilde myrde mig og udstødte gjennemtrængende Skrig.

„Tag hende i Deres Arme," — sagde min Tante til Mennesket — „og hold hende fast; værger hun sig, kan jeg let saare hende."

Ak, jeg tænkte ikke paa at værge mig, jeg havde næsten ganske tabt min Besindelse.

Madame Blondeau skjulte hulkende sit Ansigt, Servien greb mig med sine vældige Næver.

Jeg lukkede mine Øine, jeg bævede, da det kolde Staal berørte min Hals; jeg hørte Saxens Piben . . . jeg følte Haaret falde ned omkring mig.

Da Executionen var tilende, sagde min Tante til Servien, idet hun lo saa det klukkede i hende — „Nu ligner hun livagtig en afskyelig lille Chordreng . . . Servien, lad en Pige komme ind og feie det smukke Haar ud."

Madame Blondeau bad skjælvende om Tilladelse til at turde tage det op og gjemme det.

Min Tante tillod det og bød hende derpaa at bringe mig bort.

I samme Øieblik jeg vilde gaae ud, kaldte Frøken de Maran mig tilbage, betragtede mig et Øieblik og sagde derpaa med et nyt Udbrud af Latter — „Gud, hvad hun er hæslig nu!"

Da jeg kom ind paa vort Værelse med Madame Blondeau, tog hun mig paa sine Arme og bedækkede mig med Kys og Taarer.

Jeg var saa angest ved Synet af Serviens store Sax, at Udviklingen af dette Optrin næsten syntes mig lykkelig. Jeg deelte ikke min Gouvernantes Beundring af mit Haar. Jeg tilstaaer selv, at jeg følte mig temmelig tilfreds ved at kunne springe omkring i Haven, uden hvert Øieblik at maatte stryge Haaret fra Panden.

Men min Tantes sidste Ord vare mig paafaldende: „Hvad hun er hæslig nu!"

Jeg bad min Gouvernante at løfte mig op for Speilet, og jeg fandt mit Ansigt saa underligt, at jeg — til Madame Blondeaus store Smerte — maatte lee høit.

Først senere formaaede jeg at forklare mig Frøken de Marans besynderlige Adfærd imod mig. Hun havde stedse næret en Antipathi, en dyb Afsky for Alt, hvad der var smukt; og — uden Forfængelighed — som Barn skal jeg have været nysselig. Og saa havde min Tante stedse afskyet min Moder. Hen i Tiden gjorde jeg grusomme Opdagelser i denne Henseende.

Andet Capitel.

Velynderen.

Jeg naaede Syvaarsalderen. Frøken de Marans Modbydelighed for mig syntes at voxe med hver Dag. Hun fandt sin Fornøielse i at pine og plage mig paa alle mulige Maader.

Saaledes var min Mad stedse bleven bragt ind til min Gouvernante; min Tante forlangte, jeg skulde spise ved hendes Bord; for hendes Snustobaksdaase følte jeg den største Væmmelse — hun stillede den altid aaben ligeforan mig; var der en Ret, jeg ikke kunde lide, fik jeg den hver Dag; kunde jeg ikke overvinde min Væmmelse, saa satte Frøken de Maran — for at straffe mig — min Tallerken ind i Felix' Nische, og uagtet min Skræk blev jeg tvungen til at krybe derhen paa Knæene, for at hente den, og spise Maden knælende.

Min Tante havde observeret, at Madame Blondeau's Nærværelse gav mig Mod til at taale Alt, uden at græde; hun forbød hende derfor at blive hos mig, for at hjælpe mig. Huushovmesteren Servien erholdt dette Hverv; dette Menneske indgød mig ligesaa megen Afsky som Frygt.

Hvad jeg nu neppe kan fatte, er hvorledes min Tante — uagtet hendes Beskæftigelser, uagtet

hendes virkelige Aandsoverlegenhed, kunde anvende saamegen Beregning og Udholdenhed, blot for at plage et Barn.

Intet blev overladt til Tilfældet. Hendes Adfærd imod mig var overlagt, studeret.

Efterhaanden hærdede jeg mig imod Smerten. Lidelserne fremkaldte Ønsket om Hævn hos mig. Jeg bemærkede, at jo mere jeg græd, destomere lo min Tante, destomere tilfreds syntes hun.

Efter uhørte Anstrængelser for at betvinge mig selv og skjule mine Taarer, lykkedes det mig. Jeg følte en inderlig Glæde, da jeg saae min Tantes Studsen og Ærgrelse.

Hun fordobblede sin Haardhed — jeg mit Mod og min Forstillelse.

Det gyser i mig endnu, naar jeg tænker paa et forladt Barns aaben Kamp med en Person som Frøken de Maran — en Kamp, hvori Fordelen endelig blev paa min Side, thi min Tantes Ondskab kunde ikke overskride visse Grændser.

Hele Huset skjælvede for hende, og ogsaa min Gouvernante havde tusinde smaae Drillerier at taale af hende. Denne Kone behøvede isandhed en meer end heltemodig Hengivenhed for at taale Saameget. Togange vilde min Tante skille mig fra hende, men jeg blev saa alvorlig syg, at hun ikke turde riskere et nyt Forsøg af denne Art.

Jeg veed ikke om det er min Tantes bestemte Hensigt, eller blot Ligegyldighed af hende, men til mit syvende Aar havde jeg endnu ikke havt en eneste Lærer.

Min Gouvernante lærte mig at læse og skrive hun lod mig fremsige mine Bønner, min Katechismus; kort sagt, dette gode Væsen gav mig en saadan Opdragelse, som en Person af hendes Stand vilde have givet sin Datter.

Børn skuffe sig aldrig med Hensyn til deres Omgivelsers Sindelag og Charakteer. Deres Skarpsindighed er stor, og see de sig elskede, vide de med utrolig Snildhed at sikkre sig deres Herredømme.

Ligesaa frygtsom og taus jeg var hos Frøken de Maran, ligesaa munter, overgiven og despotisk var jeg hos min Gouvernante.

Hun modsatte sig aldrig selv min meest udskeiende Villie, forudsat min Sundhed ikke led derunder. Hun forgudede mig, overøste mig med Lovtaler over min Skjønhed, min Forstand, min Nethed.

Saaledes tilbragte jeg min Barndom imellem min Tantes Sarcasmer og Haardhed og Madame Blondeau's blinde Smigrerier. Min Charakteer maatte modtage de forskjellige Indtryk.

Jeg var afverlende stolt eller ydmyg indtil Overmaal, straalende af Lykke, eller dybt nedbøiet; jeg følte Had og Kjærlighed i en for min Alder utrolig Grad. Jeg var næsten lykkelig over min Tantes Grusomheder, thi de gave mig et Paaskud og Middel til at trodse, ærgre hende med min Koldblodighed.

Hun hævnede sig ved med uendelig Kunst at faae mig til at troe, at jeg var hæslig og dum.

Jeg holdt mine Taarer tilbage, ilede til min Gouvernante og udbrød i en voldsom Hulken. For at trøste mig, overøste den arme Kone mig med de meest overdrevne Lovtaler, som jeg tilsidst troede paa.

Deraf kommer det udentvivl, at mine Følelser stedse berøre Extremerne, derfra min Mangel paa Kraft til senere at holde Middelveien i Livet.

Alderen har iøvrigt aldrig modificeret denne besynderlige Maade at bedømme mig paa. Istedetfor at vælge en forstandig Middelvei mellem tvende Overdrivelser, har jeg — istedetfor at tro mig Andre enten ganske underordnet eller ganske overlegen — levet i en bestandig Afverling af overmodig Tillid og nedbøiende Mistro.

De tilkjæmpede Triumpher erindrede mig ligesaa lidt om stundom at være latterlig ydmyg, som

de lidte Ydmygelser at drive min Stolthed til Ringeagtelse.

Med det første Ord, det første Blik blev jeg behersket, eller beherskede jeg, og det er Livets sædvanligste Forbindelser. Der gaves Personer, der virkelig vare frygtede og at frygte, for hvem de Modigste skjælvede, og hvem jeg aldeles imponerede, medens Mennesker af den største Ubetydenhed vandt et uindskrænket Herredømme over mig.

Jeg var endnu ikke fulde syv Aar, da min Opdragelse undergik en total Forandring. De Begivenheder, som hidførte denne Omvæltning, have dybt indpræget sig i min Hukommelse.

Fra min første Opdragelse af maatte jeg tilmed tilegne mig den Vane, at skjule min Kummer eller mine Lidelser, og ved en tilsyneladende foragtelig Følesløshed hævne mig for det Onde, man tilføiede mig.

. . . .

Man havde paa min Formynders Raad overladt mig til min Tantes Omsorg; min Formynder var Baron d'Orbeval, en langt ude Beslægtet af min Fader — et Menneske, jeg meget sjeldent saae.

Naar han kom til Frøken de Maran, lod han mig hente; jeg maatte da afføre mig den

meer end beskedne Dragt, jeg sædvanligviis gik med, man klædte mig noget bedre paa, og jeg traadte frem for min Formynder.

Det var en høi, mager, gammel Mand, med et Marmoransigt og en blond, meget krøllet Paryk; han havde en Øienskjerm af grønt Silke og en temmelig luvslidt, vatteret Overkjole. Han var Medlem af Cassationsretten og smudsig gjerrig.

Naar jeg traadte frem for ham, saae han paa mig med en streng Mine og spurgte mig, om jeg var kjøn fornuftig.

Min Tante paatog sig sædvanligviis at svare for mig, at jeg var egensindig, dum og doven.

Min Formynder gav mig da et Klaps paa Kinden og sagde — „Det er ikke pænt, Frøken Mathilde. — Farer du saaledes fort, kommer man til at sende dig i Vaisenhuset."

Jeg begyndte at græde, og Madame Blondeau førte mig ud.

Jeg havde ikke været forestillet min Formynder i en tre til fire Maaneder, da en endnu ung Mand, jeg ikke kjendte, en Dag traadte ind i mit Værelse.

Ikke saasnart fik Madame Blondeau Øie paa ham, for hun slog Hænderne sammen og overrasket og fornøiet udbrød — „Gud! det er Dem, Herr de Mortagne!"

Uden at svare min Gouvernante, tog han mig i sine Arme, betragtede mig taus med et Slags fortærende Nysgjerrighed, og efterat have omfavnet mig ømt, satte han mig ned igjen og sagde, idet han aftørrede sig en Taare — „Hvor hun ligner hende!! . . . Gud! Hvor hun ligner hende!"

Og han hensank i et Slags Drømmeri.

Den Fremmedes Ansigt syntes mig — trods den strenge Mine — saa velvillig, han forekom mig saa bevæget, da han betragtede mig, hans Nærværelse lod til at glæde Madame Blondeau saa meget, at jeg nærmede mig ham uden mindste Frygt. Han var en Fætter til min Moder. Han havde reist i flere Aar og var først fornylig kommen tilbage til Frankrig.

Grev de Mortagne holdtes for et meget sært Menneske. Han havde tjent i Keisertiden og tilmed meget tappert. Siden den Tid kunde man ikke forklare sig hans uafladelige Nomadeliv. Han havde gjennemreist begge Verdener. Han besad udmærkede Kundskaber, en Jerncharakteer, et prøvet Mod; men hans næsten raa Frimodighed havde kun skaffet ham faa Venner.

Han elskede min Moder som den ømmeste Broder; og han havde derfor ogsaa oftere søgt

at gjøre min Fader begribeligt, hvilken Skat han eiede og forsømte, for at følge Frøken de Marans ærgjerrige Raad; min Tante kunde derfor heller ikke udstaae Grev de Mortagne; men som et Medlem af mit Familieraad og som saadant forpligtet til at sørge for mit Vel, befandt han sig stundom i et temmelig tvungent Forhold til Frøken de Maran.

I fire Aar havde han nu reist i Indien; og hans første Besøg, da han kom til Paris igjen, gjaldt mig.

Han blev ikke træt af at betragte, beundre, rose mig. Han overhobede Madame Blondeau med Spørgsmaal. — Var jeg lykkelig? — Erholdt jeg den Opdragelse, som tilkom mig? — Hvo vare mine Lærere? — I mit syvende Aar maatte jeg alt vide Meget, thi jeg saae saa fornuftig ud! Jeg maatte godt have benyttet den givne Underviisning!

Min arme Gouvernante vovede neppe at svare. Endelig tilstod hun grædende Sandheden: At det Ubetydelige, jeg kunde, havde jeg lært af hende; at Frøken de Maran blev haardere og uretfærdigere mod mig med hver Dag; at jeg ingen af min Alders Glæder havde; og — hvilket især bragte Madame Blondeau ude af sig selv — at

jeg aldrig var saaledes klædt, som det sømmede sig Marquise de Marans Datter.

Med ethvert af min Gouvernantes Ord steg Mortagne's Harme. — Han var meget høi af Vært og stedse skjødesløst klædt. Skjøndt knap fyrgetyve Aar endnu, var hans Pande alt skaldet; og efter en Mode, der var meget paafaldende paa hiin Tid, gik han med et langt Skjæg, saaledes som man nu seer Mange.

Det Umilde i hans Væsen, den militaire Kjekhed i hans Ord, hans paafaldende og næsten vilde Ansigt havde forskaffet ham Tilnavnet „Donaus Bonde." Efter sin Mening hørte han til sin Tids liberaleste Parti og lagde ingenlunde Dølgsmaal paa sine Anskuelser, uagtet Flere, der vilde ham det vel, havde raadet ham til mere Maadehold.

Naar han vilde det, skjulte han den meest bidende Ironi under Skinnet af uskyldig Godmodighed; men i Almindelighed var hans Sprog haardt, djervt og næsten raat.

Da min Gouvernante havde forklaret Grev de Mortagne, hvorledes jeg blev opdraget af min Tante, farvedes hans af Solen brunede Ansigt af en mørk Rødme; han gik nogle Øieblik heftigt frem og tilbage, tog mig derpaa pludseligt op paa sine

Arme og raabte, idet han ilede mod Frøken de Marans Værelse — „Og saaledes behandler man min stakkels Cousines Barn! Jeg vil tale et Ord med hende . . . det vil jeg!"

„Herr Greve . . . vogt Dem!" — sagde min Gouvernante, idet hun forskrækket fulgte efter ham.

„Vær De kun rolig, Madame Blondeau; jeg lader mig ikke skræmme ved saa lidt. Jeg har sondertraadt med mine Fødder endnu skadeligere Dyr end Frøken de Maran." — Derpaa kyssede han mig nogle Gange, idet han tilføiede — „Stakkels Barn, dit Lod skal blive anderledes!"

Aldrig glemmer jeg den Glæde, jeg følte, da jeg hørte, min Velynder vilde hævne mig for min Tantes Ondskab.

I min Henrykkelse, min Taknemmelighed slog jeg begge mine Arme omkring hans Hals, og idet jeg troede at gjøre ham en meget vigtig Tjeneste, hviskede jeg til ham — „Det er ikke alene min Tante, som er saa slem imod mig, det er ogsaa hendes Hund Felix; ham maa De endelig tage Dem iagt for, thi han bider saa det bløder."

„Naar Hunden bider mig, min lille Mathilde, saa kaster jeg den ud af Vinduet," — sagde Herr de Mortagne og kyssede mig endnu engang.

Grev de Mortagne forekom mig som en Helt, og for første Gang følte jeg Ærgjerrighedens Flamme.

Servien var — som han pleiede — i Forgemakket, til hvilket hans Herskerindes Sovekammer stødte.

Herr de Mortagne, der fulgtes af Madame Blondeau, vilde aabne Døren, men Huushovmesteren reiste sig og sagde — „Jeg veed ikke, min Herre, om Hendes Naade tager mod Besøg."

Uden at svare ham, stødte Mortagne ham tilbage med Albuen og traadte ind til min Tante.

Efter Sædvane var hun iført brun Kaabe og Hat og ifærd med at læse Aviserne.

Herr de Mortagne's Indtrædelse var saa heftig, saa støiende, at Felix bjeffende foer ud af sin Kurv og udenvidere angreb min Beskytters Been.

„Tag Dem iagt, der er den slemme Hund!" — hviskede jeg til ham.

„Dette er til ham!" — Og min Frelser gav Hunden et Spark, saa den trillede ind under Sengen.

Paa hendes Yndlings Hylen udbrød min Tante, der allerede var bleven opbragt over Herr de Mortagne's Indtrædelse, hvem hun iøvrigt

afskyede, i en skjærende Tone — „Hvad skal det betyde, min Herre? . . . At komme til mig, som om De løb Storm! . . . sparke min Hund! . . . De bilder Dem maaskee ind, De er i Kasernen endnu?"

Herr de Mortagne har senere tidt fortalt mig dette Optrin.

Uden Omstændigheder tog han Plads ved Siden af Frøken de Marans Seng, satte mig paa sine Knæe og sagde — „Min Frøken, her er hverken Tale om en Hund eller om at løbe Storm: det angaaer dette ulykkelige Barn, som De opdrager lig en ond Stedmoder."

„Hvad er det? hvad skal det sige?" — svarede min Tante i en hovmodig Tone — „Er De kommen tilbage fra Antipoderne, min Herre, for at sige mig slige Uforskammenheder? Fordi De seer ud som en væmmelig Vild og man med Rette har givet Dem det Skudsmaal, at De er uforskammet grov, saa følger dog ikke deraf, at jeg lader mig fornærme og indjage Skræk i mit Huus. Forstaaer De mig, min Herre?"

„Og fordi De, min Frøken, har det Held at forene den afdøde Hertug af Gesfres' Hæslighed og Ondskab med Æsops Vanskabthed og Aand, saa følger deraf ligesaalidt, at jeg skal taale Deres

Uforskammenheder. Forstaaer De mig, min Frøken?" — svarede Herr de Mortagne, der stedse havde gjengjeldt Frøken de Maran Grovhed med Grovhed.

Min Tante blegnede af Raseri og raabte — „Min Herre, vogt Dem! naar jeg hader, hader jeg retskaffent, og den jeg hader, beviser jeg det ogsaa."

„Jeg veed, De har mægtige Fjender og farlige Kreaturer; men jeg behøver Ingen, jeg frygter Ingen . . . og jeg vil derfor sige Dem Sandheden. Det skulde gjøre mig ondt, fandt De Dem krænket derved; jeg har sagt ganske Andre den, som ikke døde deraf . . . uheldigviis. Kortsagt: dette Barn bliver uværdigt behandlet; dets Opdragelse er saa aldeles forsømt, at jeg i Deres Sjæl rødmer derover. Skammer De Dem ikke ved at behandle Deres Broders Datter paa den Maade?"

Disse Ord vakte paa eengang min Tantes Kjærlighed til min Fader og hendes Had til min Moder.

Hun udbrød: — „Og just fordi min Broders Minde er mig helligt, behandler jeg denne Lille som det sømmer sig. Hun er anbetroet mig og jeg er kun hendes Formynder ansvarlig for

hende. Altsaa kan De bringe Deres Fornærmelser andetsteds hen, min Herre; hvad her foregaaer, angaaer ikke Dem!"

„Det angaaer mig saameget, at jeg — som Medlem af Familieraadet — endnu idag vil forlange dette sammenkaldt; og da skal man undersøge, hvorvidt Deres Niece hidtil har nydt den Opdragelse, der tilkommer hende."

Denne Trudsel lod til at gjøre et temmelig levende Indtryk paa Frøken de Maran.

„Kom her, Barn, og svar!" — sagde min Tante, idet hun gav mig Tegn til at nærme sig hende.

Men istedetfor at adlyde, trykkede jeg mig ind til Herr de Mortagne, idet jeg saae paa ham med et bønligt Blik.

„De seer jo selv, at De selv med Deres Venlighed indgyder hende en forfærdelig Frygt," — sagde Mortagne — „Det er ikke Barnet, som skal svare, det er Dem. Mathilde har ingen Lærer! hun kan neppe saameget som Børn af den simpleste Klasse kunne i hendes Alder! De nægter hende endogsaa de Klæder, som tilkommer hende efter hendes Stand. Og dog bliver De dyrt nok betalt til at sørge for den Smaae."

„Hvorledes! jeg bliver betalt?" — udraabte min Tante harmfuld.

„Ja! man betaler Dem tusind Francs om Maaneden af Barnets Formue til at bestride hendes Udgifter med, og naar man seer, hvorledes hun gaaer klædt og er underviist, er det tydeligt, at De ikke giver hundrede Louisd'or om Aaret ud for hende. Hvortil anvender De Resten? Har De stukket den i Lommen, saa maa De aflægge Regnskab derover. De kan være rolig — jeg skal have et Øie dermed. Fordi De er uhyre ond, kan De ogsaa meget godt være uhyre gjerrig."

„Det overskrider alle Grændser! Vidste man ikke, at De er meer en halvgal, min Herre, saa fortjente De at kastes ud af Vinduet! Skal jeg aflægge Regnskab for Dem? Hvad betyder denne uforskammede Inqvisition?" — spurgte Frøken de Maran, idet hun hævede sig i Sengen.

„Jeg siger Dem, at jeg er dette Barns Slægtning, dets Raadgiver, forstaaer De mig?" — svarede Herr de Mortagne med tordnende Stemme — „og som Saadan vil jeg fordre Dem for Familieforsamlingen for at aflægge Regnskab over Deres Opførsel! Lader man mig ikke vederfares Retfærdighed imod Dem, saa vil jeg selv tage mig den . . . og vi sees under fire Øine . . . hvilket rigtignok ikke vil være mig meget behageligt . . . Hører De, De er et Uhyre!"

„O! det afskyelige Menneske! han gjør mig syg med sin Brutalitet! . . . At behandle et ulykkeligt Fruentimmer saaledes!“ — sagde min Tante med en klynkende Stemme.

„Ak, min Frøken, det er alt længe siden De ved Frækheden i Deres Angreb og Ondskabsfuldheden i Deres Yttringer bragte En til at forglemme den Overbærelse, man ellers har for Alderen, Hæsligheden og Vanskabtheden . . . Nei! De har ophørt at være Qvinde!“

„Hvad? er jeg intet Fruentimmer? hvad er jeg da? en Eenhjørning maaskee? Men det er for at lade Dem indspærre! . . . Gaae Deres Vei, gaae! siger jeg; jeg vil ingen Opsigt gjøre for mine Folk . . . ellers . . .“

„Ellers, min Frøken, blev Sagen som den er, De erholdt nogle Vidner derved. Og nu mit sidste Ord: Jeg forføier mig til samtlige Medlemmer af Familieraadet, for at opfordre dem til — og jeg haaber, det vil lykkes mig — at fratage Dem det ulykkelige Barn og sætte det i en Kostskole eller i et Kloster.“

„Og for at fuldende det skjønne Værk,“ — svarede Frøken de Maran i en ironisk Tone — „vil man udentvivl anmode Dem, min Herre, om at vælge Klosteret. Skade at der ingen Jacobi-

nerinder gives; derhen vilde De strax bringe Pigebarnet, ikke sandt? Til Erindring om Deres Venner og Brødre fra 93 vilde De kalde hende Jomfru Cipione eller Jomfru Egalité; hvad siger jeg, Jomfru . . . Borgerinde, om Dem saa synes. Men uheldiggiis ere hine skjønne Tider forbi . . . og nutildags fordrer man Regnskab i Alt og for Alt, min Herre, man fordrer strengt Regnskab — forstaaer De — for de Personers Tænkemaade, der ville gjøre deres Meninger om Andre, om veltænkende Personer, gjeldende."

Frøken de Maran betonede disse sidste Ord saaledes, at Herr de Mortagne tilfulde fattede Betydningen af dem.

„Ei ei! det undrer mig meget, at De ikke forlængesiden har kaldt mig Jacobiner eller Bonapartist, som forresten ikke passer sammen . . . Jeg veed, at De er ondskabsfuld nok til at fremkalde mig et Parti-Spørgsmaal i Familieraadet, med Hensyn til min Fordring. Jeg veed, at Deres Ultraslægtninger findes der i stor Mængde. Jeg veed, at de blindthen følge Deres Mening, og det er muligt, at De ved denne Leilighed, som ved alle andre, gjør en forbryderisk Brug af Deres Majoritet."

Og idet Herr de Mortagne omarmede mig

med Ømhed, sagde han sørgmodigt — „Arme Barn! Arme Frankrig!"

„Nei! hvor det er smukt og rørende!" — sagde min Tante med et Udbrud af sin gjennemtrængende og haanlige Latter -- „Vil man see den herlige Sammenstilling . . . Arme Barn — arme Frankrig! Den ømme St. Just brugte ogsaa lignende smukke Talemaader, som imidlertid ikke afholdt ham fra den næste Dag at lade Hovedet slaae af En. Ja, ja, jeg seer nok af Deres Vrede, min Herre, at De — stod det til Dem — vilde behandle mig ligesom hine arme Brødre og Venner."

„Jeg skal ikke nægte, naar jeg tænker paa, at De har dræbt min Cousine Maran med Kummer, naar jeg tænker paa, at De martrer et stakkels Barn med djævelsk Ondskab, spørger jeg mig selv, om man ikke skulde erklære udenfor Loven, hvad der ligger udenfor den physiske og moralske Natur."

„Nok af Fornærmelser nu! Gaae! Herud med Dem, min Herre!" — raabte Frøken de Maran med et saadant Udtryk af Forbittrelse, at jeg klyngede mig fast til Mortagne med det bønlige Blik, ikke at lade mig tilbage hos min Tante, da han reiste sig og vilde sætte mig ned.

Han rakte mig til min Gouvernante, der havde været et stumt og useet Vidne til dette Optrin.

Vi gik alle Tre; Frøken de Maran blev tilbage i en Tilstand, der vilde være vanskelig at beskrive.

Tredie Capitel.

Familieraadet.

Jeg havde ikke forstaaet ret meget af Samtalen imellem Herr de Mortagne og min Tante; men jeg var henrykt over at høre, hvor djervt min Beskytter talte med Frøken de Maran.

Jeg anede en lykkelig Forandring i min Stilling. Den Tanke, at komme i et Kloster eller i en Kostskole, som ellers pleier at forskrække Børn, behagede tvertimod mig meget. Hvad jeg fremfor Alt ønskede i Verden, var at komme ud af min Tantes Huus.

Familieraadet skulde afgjøre, om jeg skulde forblive i Frøken de Marans Hænder eller ikke. Det var mit inderligste Ønske, at Herr de Mortagne maatte være heldig i sin Bestræbelse. Den skjebnesvangre Dag kom; min Tante lod mig omhyggelig paaklæde, og jeg gik ned i Salonen, hvor

vor Families Medlemmer vare forsamlede.

Mit Blik søgte Herr de Mortagne — han var ikke kommen endnu. Min Tante tog mig imellem sig og Herr d'Orbeval, min Formynder.

Alle mine Slægtninge syntes at frygte for Frøken de Maran og omgave hende med den mest krybende Ærbødighed. Man vidste, hun besad stor Indflydelse. Hendes Salon var Foreningspunktet for Regjeringens vigtigste Mænd. Af Hensyn for Ludvig XVIII. beviste Prindserne hende den største Velvillie.

Fyrst Talleyrand deelte ofte sine Aftener imellem min Tante og Prindsessen af Vaudemont. Denne store Statsmand, der — som min Tante meget rigtigt bemærkede — havde hævet Tausheden til Veltalenhed, Aanden til Geni, og Erfaringen til Divinationsgave, underholdt sig stundom en Time ganske alene med Frøken de Maran; thi hun hørte til hine Fruentimmer, med hvem næsten alle udmærkede Mænd maatte underholde sig.

Det ydre Skin er især paafaldende for Børn; de formaae ikke at angive sig en Grund for Aandens og Intriguens Magt; det var mig derfor umuligt at begribe, hvorledes Frøken de Maran — trods hendes svagelige, næsten barnlige Ud-

seende — kunde udøve saa stort Herredømme over Personer, der ikke vare tvungne til at være afhængige af hende.

Naar min Tante sad, ragede hendes Hoved — der næsten var i lige Linie med hendes venstre Skulder, som var ulige lavere end den høire — ikke over hendes sædvanlige Lænestols Ryg; hendes lange Fødder, der stedse vare forsynede med sorte Filtsko, hvilede paa et høit Hynde, som hun deelte med Felix.

Ikkedestomindre og uagtet sin Hæslighed, uagtet sin Ondskab, forsamlede Frøken de Maran hver Aften Eliten af det bedste Pariser=Selskab om sig og gjorde hovmodig de Personer Bebreidelser, som lode nogle Dage gaae hen, uden at aflægge hende Besøg. Hendes bidende og haarde Bebreidelser beviste tilstrækkeligt, at hun ikke af Tilbøielighed, men af Stolthed holdt paa disse Hyldinger.

Man ventede endnu kun paa Herr de Mortagne; han kom. Mit Hjerte slog saa det skulde briste. Paa ham beroede min Fremtid.

Jeg mærkede strax, at Herr de Mortagne blev modtaget med Kulde af min Familie. Man smilede og hviskede om hans Skjæg og forsømte Ydre, omendskjøndt hans Originalitet var bekjendt. Man vidste, hvilken Modbydelighed min Tante

nærede for ham. Naar man spottede ham, var man vis paa at smigre h~~am~~ende.

Efter nogle Øieblikkes Taushed bad min Formynder, Herr d'Orbeval, Grev Mortagne at fremkomme med de Grunde, der syntes ham at gjøre en Familieforsamling nødvendig.

Herr de Mortagne gjentog, hvad han alt havde sagt min Tante, uden at moderere sine Udtryk meer end tidligere; han forlangte endelig, at man skulde lade mig komme i de engelske Sø-stres Kloster, der dengang var meget anseet.

Under denne heftige Anklage forblev Frøken de Maran ganske rolig. Vore Slægtninge, aldeles beherskede af hende, havde stor Respect for hende. De yttrede flere Gange deres Uvillie mod Grev Mortagne ved Mumlen og Afbrydelser; deres Blik, der var rettet paa min Tante, syntes at kræve hende til Vidne og at protestere mod min Beskytters raa Sprog.

Men denne var aldeles rolig imod saadanne Yttringer, trak af og til paa Skuldrene, ventede, indtil Tummelen havde lagt sig og begyndte derpaa igjen at tale, uden i mindste Maade at moderere sit Sprog.

Han maatte besidde virkeligt Mod for saaledes at angribe Frøken de Maran; i den Stil-

ling, hun var, maatte hun finde tusinde Midler til at skade ham og hævne sig. — Ak, hun beviste ham det kun altfor godt, at det Had, hun nærede til ham, var ubønligt. Jeg var dengang endnu ganske Barn. Imidlertid erindrer jeg mig dog en Kjendsgjerning, der — uagtet dens Ubetydelighed — var mig paafaldende, og som nu har sin fulde Vægt i mine Øine.

Under disse Debatter havde min Tantes Ansigt ikke forraadt den ringeste Anstrængelse; i Haanden holdt hun en lang Strikkenaal, og jo længere Herr de Mortagne talte, desto fastere syntes hun at trykke Naalen imellem sine kjødløse Fingre. Endelig — i samme Øieblik han udbrød: at naar Intet mere fortjente Overbærelse, end Hæslighed, Alderdom og Skrøbelighed, saa var ei heller Intet saa feigt, som at misbruge disse begrædelsesværdige Fordele til ustraffet at svare paa Mænds Grovheder, der fordrede Regnskab for en baade skjændig og grusom Opførsel — da brød Frøken de Maran Naalen, hun havde i Haanden, istykker, og aldrig forglemmer jeg det fordærvelige Blik, hun i dette Moment slyngede mod Mortagne.

Min Formynder ansaae det for sin Pligt, i Forsamlingens Navn at svare min Tantes Mod-

part og uforbeholdent at dadle hans Sprog. Min Velynder lod ikke til at bekymre sig stort om denne Tilretteviisning, hvorpaa han i al Ærbødighed og kun for Formens Skyld spurgte Herr d'Orbeval, om de ansaae det for nødvendigt at lade Forandring indtræde i min Opdragelse, hvorhos han ilede med at føie til, at Forsamlingen forud udelukkende forlod sig paa hendes Mening om denne Gjenstand, som hun bedre kunde bedømme end nogen Anden.

Uden at gjøre ringeste Hentydning til Herr de Mortagnes Angreb, svarede Frøken de Maran med ligesaa megen Fiinhed som Snuhed, at jeg havde et svagt Hoved og en daarlig Forstand; at hun havde troet, ikke at burde anstrænge mig til ingen Nytte ved at lade mig give Underviisning, som jeg dog ingen Fordeel kunde havt af; at jeg som en Følge deraf vilde have faaet Lede til Arbeide; at hun tvertimod først havde taget sig af min Helbred, der ogsaa — Gud være lovet! — var blomstrende; at jeg derfor aldeles befandt mig i den Mulighed, at indhente den forsømte Tid, uden at behøve at frygte for Følgerne af Anstrængelsen. Hun sluttede med den Forsikkring, at hun alt før Familieraadets Sammenkaldelse havde havt til Hensigt, øieblikkeligt at lade min Underviisning tage sin Begyndelse.

Herr de Mortagne har oftere fortalt mig, at det vilde have været umuligt at forsvare sig snildere end min Tante gjorde, eller tilsyneladende bedre undskylde sin Opførsel mod mig. Hun viste tydeligt, at hun ved i de første Aar at spare Udgifterne til min Opdragelse havde villet sikkre sig Midler til senere at give mig en mere omfattende og fuldstændigere Dannelse; hun føiede til, at det vel var begribeligt, at jeg kjededs mig i Huset hos en gammel og sygelig Tante, men hun havde givet min Fader det Løvte, aldrig at forlade mig, og kunde derfor ikke troe, at min Familie vilde sætte mig i et Kloster.

For at jevne Alt, og for at kunne have en Veninde paa min Alder, forkyndte min Tante, at min Formynder — givende efter for hendes Bønner — havde samtykket i, inden nogle Maaneder at tage sin Datter ud af Klosteret og betroe min Tante hende.

Herr d'Orbeval var Enkemand, hans Datter skulde altsaa paa den Maade deeltage i min Underviisning og opholde sig hos Frøken de Maran.

Med sin sædvanlige Frimodighed svarede Herr de Mortagne, at paa den Maade vilde jeg altsaa være den, der bestred Omkostningerne ved Frøken d'Orbevals Opdragelse, der var fattig, og hvis

Fader kun havde samtykket heri af personlig Interesse og af Frygt for min Tante, der kunde skade eller nytte ham.

Herr de Mortagne tilføiede, at han ved hvilkensomhelst anden Leilighed ikke vilde have gjort nogen Indvending imod den besynderlige Opdragelse, som man agtede at give mig og at lade mig dele med min unge Slægtning, men at han havde vigtige Grunde til at troe, at Frøken de Marans Indflydelse kun kunde være fordærvelig for mig; at hun havde martret min Barndom og maaskee vilde ødelægge min Ungdom.

Et stærkt Udbrud af Uvillie afbrød ham.

Min Formynder udbrød: hans Datter skulde aldrig sætte en Fod i min Tantes Huus; han havde kun samtykket i det Forslag, man havde gjort ham, for min Skyld, men han tog sit Løvte tilbage, da man udtydede hans Hensigter saa slet. Da imidlertid hele Forsamingen havde forenet sig med Frøken de Maran om at formilde Baron d'Orbeval og dadle Grev Mortagne, lovede min Formynder at lade sin Datter komme. Herr de Mortagne, der ikke kunde styre sin Harme, gik saa vidt at sige, at der ikke gaves en Mand af Hjerte i hele Forsamlingen, og at Alle zittrede for Frøken de Marans Indflydelse.

Da min Beskytter tilbod sig med Kaarden i Haanden at forsvare hvad han havde sagt, lød kun eet Udraab af Afsky imod Slagsbroderen, der i Familieraadsforsamlingen vilde gjøre den raa Kraft gjeldende, og som hverken holdt Kjønnet eller Alderen i Ære.

Ude af sig selv kom Grev Mortagne hen til mig, trykkede mig til sig og sagde — „Mit stakkels Barn, snart sees vi igjen. Gud holde sin Haand over dig og beskytte dig mod den onde Qvinde og hendes Dientjenere! Jeg seer, at hun nu har Loven og Fleertallet for sig. Taalmodighed, Taalmodighed; jeg skal nok finde paa Middel til at frelse dig, dem tiltrods." — Han trykkede mig ømt til sit Bryst.

Da han var gaaet, fordoblede Forbittrelsen sig, der imidlertid snart veeg for en Følelse af ringeagtende Medlidenhed.

De af mine Slægtninge, der vare istand til at modtage Herr de Mortagnes Udfordring, og ikke havde gjort det, ikke af Mangel paa Mod, men af Frygt for min Tante — erklærede, at Herr de Mortagne havde en Skrue løs, og at man maatte bære over med hans Naragtigheder.

Idet jeg beklagede min Velynders Nederlag, kunde jeg ikke andet end næsten med Glæde tænke

paa den Veninde, man agtede at give mig; jeg betragtede hendes Fader, Baron d'Orbeval, med mindre Ængstelighed, og vovede endogsaa at spørge min Tante, naar min Cousine kom.

Til min store Forundring svarede Frøken de Maran uden Bitterhed, og næsten i en velvillig Tone, at Frøken Ursula d'Orbeval vilde komme med det Allerførste.

Denne Forsikkring opfyldte mig med Glæde. Havde jeg været lykkeligere, saa vilde jeg maaskee have hilset min Cousines Ankomst med Skinsyge, medens jeg derimod nu kun kunde troe paa en gunstig Forandring i min Stilling.

Fra denne Dag af forandrede Frøken de Maran ganske sin Opførsel imod mig.

Kort derpaa gav hun mig de bedste Lærere i Paris. Af en Bevæggrund, som jeg senere har gjennemskuet, lod hun mig beholde Madame Blondeau som Gouvernante, skjøndt hun langtfra besad de Kundskaber, som udfordredes til denne Post. Fremdeles gav min Tante mig en Kammerjomfru; istedetfor at klæde mig næsten smudsigt, vilde hun nu, at jeg skulde fremtræde med en Luxus, en Elegantse, der ikke passede til min Alder.

Jeg erindrer mig min Overraskelse, min Glæde, da jeg en Dag kom ind paa mit Værelse og fandt

en Psyche, der passede til min Størrelse, og en Dragt à la Duchesse, med en Masse Baand og Kniplinger.

Istedetfor uafladelig at knurre over mig og lade mig høre min Hæslighed, min Keitethed, overlæssede min Tante mig paa eengang med overdrevne Lovtaler over min Skjønhed, min Figur, mit elegante Væsen, min Aand, mine Anlæg.

Da denne pludselige Forandring af Opførsel imod mig maatte forundre mig i høi Grad, sagde Frøken de Maran mig i Fortrolighed, at det vilde have været meget farligt at meddele mig disse venlige Sandheder, saalænge jeg var en Lediggænger, thi min Egenkjærlighed vilde derved have steget paa en truende Maade; men da jeg nu arbeidede flittigt, vilde det være en Maade at belønne mig paa, naar man sagde mig Noget, som maatte være det Deiligste af Verden for mig.

Den Kammerjomfru, min Tante havde givet mig, gjentog de samme Ord for mig. Kort sagt, Alle, selv Servien kappedes om at smigre mig.

Med hiint Instinkt, hiin Hjertets dybe Skarpsind, som den oprigtige Hengivenhed giver, blev min arme Madame Blondeau ganske forskrækket over denne pludselige Forandring af Opførsel. Nu var det hende, som skjændte paa mig, som lod mig

høre, at jeg tænkte formeget paa min Pynt, forsømte mine Bønner, blev stolt, egensindig.

Trods min Hengivenhed for denne sjeldne Kone krænkede hendes Forestilling mig dog; og hun forekom mig saameget desto utaaleligere, som hun hidtil næsten havde forgudet mig.

Jeg følte min Hengivenhed for hende tage af; derimod voxede min Fortrolighed til Julie, min Kammerjomfru, der ikke forsømte nogen Leilighed til at gjøre min Gouvernante forhadt for mig.

Hvor forekommende og venlig Frøken de Maran end var mod mig nu, kunde jeg dog ikke overvinde den Frygt og Afsky, hun havde indgydt mig; jeg forsøgte imidlertid paa det af al Magt, da jeg ansaae det for Taknemmelighedens Pligt at vise hende nogen Hengivenhed.

Jeg gjorde isandhed store Fremskridt, lagde mig ivrigt efter Tegnekunsten, Musik, det engelske og italienske Sprog, for ikke at staae for langt tilbage for min Cousine d'Orbeval, hvis Ankomst min Tante bestandig udsatte.

Min Tante gik kun sjelden ud; næsten hver Dag lod hun mig kjøre i sin Vogn ud til Boulogneskoven med Julie — thi jeg dulgte ikke min Forkjærlighed for denne Pige.

Under hele Kjøretouren aflod Julie ikke at gjentage for mig, at Alverden betragtede mig med Beundring.

Et Aar efter at min Tante havde taget sig af min Opdragelse var jeg næsten ikke til at kjende igjen; min Underviisning havde vundet meget; min Forstand havde udviklet sig; men Spiren til de værste Lidenskaber begyndte at fæste Rod i mig.

Skjøndt min Tante havde et Elfenbeenscrucifix i sin Alkove, udøvede hun tilsyneladende ingen religiøs Handling.

Hun lod sig det være nok at sende mig med et af sine Fruentimmer til St. Thomas d'Aquin i Messen. En Tjener fulgte os og bar en med Vaaben broderet Skammel til at sætte mine Fødder paa og en Fløilspung med min Messebog. Dette var en ligesaa latterlig som upassende Bram for en Pige af min Alder, og i Forbigaaende hørte jeg hvorledes man sagde — „Frøken de Marans Omhed for sin Niece gaaer indtil Naragtighed."

Jeg troede endelig paa denne Hengivenhed for mig. Man sagde isandhed ogsaa overalt, at min Tante forgudede mig, og at man maatte holde hendes Svaghed, hendes Forblindelse det tilgode, om jeg blev slet opdraget.

Selv endnu gives der Mange, der ere overbeviste om, at Frøken de Maran stedse har elsket mig ømt — maaskee altfor ømt.

Der gives intet Kjærlighedsfuldere, men ogsaa intet grusommere Egoistisk, end Børn.

Jeg gjorde mig en barbarisk Fornøielse af at overhobe min nye Kammerjomfru med Beviser paa Fortrolighed i Madame Blondeau's Nærværelse, for at bringe denne ude af sig selv, som Smaapigerne sige.

Den ulykkelige Kone, der var oplyst ved sin sunde Forstand og ikke ledet af simpel Misundelse, led skrækkeligt ved saaledes at see sig forglemt, miskjendt af mig, hun elskede saa oprigtigt.

Snart havde min Utaknemmelighed ingen Grændser mere.

I samme Forhold som min Forstand udviklede sig, indgød Frøken de Maran mig om end ikke mere Hengivenhed, saa dog mere Videbegjerlighed. Min Aand begyndte at forstaae hendes Spydigheder og at fryde sig derved; hun gjorde sig lystig over Madame Blondeau, over hendes Strenghed, over hendes Formaninger i Anledning af mit opvaagnende Coqvetteri, og jeg lo derad. Hun gjorde Nar ad hendes Uvidenhed, hendes Talemaader, og jeg lo igjen.

Lidt efter lidt forenede næsten Foragt sig med Forglemmelsen af denne saa hellige, saa inderlige Hengivenhed; thi min Tante fik mig til at rødme over det Slags Fortrolighed, hvori jeg levede med et saadant Fruentimmer.

Jeg havde udentvivl Uret, stor Uret; men jeg var ikke otte Aar gammel endnu, og et Fruentimmer med en i Sandhed udmærket Aand misbrugte denne til at lede mig paa en fordærvelig Bane.

Jeg fulgte desværre altfor trolig hendes Raad; jeg udviste saamegen Kulde mod min Gouvernante, at den ulykkelige Kone blev syg af Sorg derover, efterat hun havde gjort Alt for at vække den behørige Hengivenhed hos mig.

Da jeg saae hende bleg, forandret, da erkjendte jeg den hele Størrelse af min Feil; jeg græd og vilde ikke vige fra hende. Min Tante, der mærkede min Forstemthed, fik mig til at troe, at Madame Blondeau's Sygdom kun var et Fif, denne affkyelige Udtydning gav min Utaknemmelighed en Undskyldning, og jeg troede det.

Aldrig glemmer jeg den smertelige Forbauselse, der udtalte sig i min Gouvernantes Aasyn, da hun saae mig komme leende, letsindig og spottende tilbage til sig. Hun hævede sine magre

Hænder mod Himlen og udbrød grædende — „Gud, min Gud! De, som havde Deres Moders Hjerte! . . . De har styrtet hende i Fordærvelse . . . i Fordærvelse!"

Fra denne Dag af blev den ulykkelige Kone endnu mørkere, endnu meer indesluttet! saa syg hun end var, vilde hun dog staae op. Adspredt, grublende, syntes hun greben af en fix Idee. Tjenestefolkene havde hende daglig til Sigteskive. Hun, der tidligere var saa utaalmodig, syntes at bære Alt med Hengivenhed, med Ligegyldighed; hun talte neppe med mig.

Jeg mindes, at jeg en Nat, da jeg vaagnede, fandt hende med Hovedet støttet paa mit Leie, med Øinene badede i Taarer; saaledes betragtede hun mig med ubeskrivelig Angest. Jeg blev ængstelig og lod som jeg sov igjen. Næste Morgen fortalte jeg min Tante Alt. Hun svarede, det havde været en Spøg af Madame Blondeau, der havde villet gjøre mig bange. Jeg troede Frøken de Maran og blev fortørnet paa min Gouvernante.

Nytaarsdag kom; Dagen i Forveien havde min Tante sagt, idet hun talte om en Nytaarsgave til Madame Blondeau — „Istedetfor at give hende et eller andet Klædningsstykke eller et

Smykke, maa du give hende Penge. Det Slags Folk holder meer af Penge end alt andet;" — og hun gav mig fem Louisd'or til Madame Blondeau.

De foregaaende Aar havde min Tante aldrig givet mig Noget til Madame Blondeau; da jeg dengang elskede hende inderligt og gjerne vilde forære hende Noget, gjorde jeg hvert Aar næsten Vidundere af Forstillelse og Snildhed, for uden hendes Vidende at skrive nogle Linier fulde af uskyldig Kjærlighed, og — saa godt jeg formaaede det — at forære hende et eller andet lille Broderi.

Det er umuligt at forestille sig Madame Blondeau's Glæde og Henrykkelse, naar jeg Nytaarsaften efter Bonnen kastede mig om hendes Hals og bragte hende min lille Gave.

Nu — da jeg tænker derpaa — synes det mig at der laa noget Rørende, Religiøst i dette Beviis paa min Hengivenhed — en stakkels, forladt, mishandlet Fader- og Moderløs, der — Intet eiende — tog min Tilflugt til mit barnlige Arbeide for at afgjøre mit Hjertes Gjeld.

Trods sin ringe Stand besad min Gouvernante for megen Sjæl til ikke at røres indtil Taarer ved dette Beviis paa min Kjærlighed, som Ingen i Verden havde tilraadet mig.

Man tænke sig derfor hendes Smerte, da jeg den Nytaarsaften, jeg taler om, muntert og overgivent lod mine fem Louisd'or glide ned i hendes Haand.

Hun ventede sin sædvanlige Overraskelse, og da jeg begyndte at tegne temmelig godt, havde hun endogsaa gjort Regning paa en Prøve af mit nye Talent. Uagtet min øiensynlige Utaknemmelighed havde hun ikke et Øieblik tænkt mig istand til saa ganske at glemme min Barndoms kjærlige Erindringer; hun saae derfor ogsaa paa mig med ligesaa megen Bedrøvelse som Uro, idet hun gav mig Pengene tilbage.

„De tager feil, Mathilde," — sagde hun — „dette er til Julie; til mig . . . til mig . . . ikke sandt, til mig har De noget Andet?"

Og hendes Stemme skjælvede, og hun saae paa mig med Angest og Bekymring.

„Nei . . . nei, jeg har intet Andet til dig," — svarede jeg.

„Og dog . . . de foregaaende Aar (og hun søgte at skjule sine Taarer) de foregaaende Aar . . . De husker nok . . . om Aftenen . . . efterat De havde fremsagt Deres Bøn, gav De mig . . ."

„Ak ja, jeg veed hvad du vil sige; men nu

— seer du — nu har jeg ikke mere Tid dertil; nu maa jeg studere. Og desuden holde I Mennesker altid meer af Penge end af alt Andet."

Og derpaa — uden at omfavne hende, uden at give hende det ringeste Tegn paa min Hengivenhed, trykkede jeg hende atter Pengene i Haanden og hoppede ud, for at beundre en pragtfuld Hermelinpalatine, som Frøken de Maran havde foræret mig.

Idet jeg forlod min Gouvernante, hørte jeg et smerteligt Suk og Lyden af Guldstykkerne, som fra hendes Haand rullede ned paa Gulvet.

I min ubarmhjertige Ligegyldighed, i mit Hastværk efter at betragte min Tantes Foræring, blev jeg ikke staende et Oieblik, vendte jeg ikke engang Hovedet om.

Ak, min Ven, skjøndt ung endnu, har jeg dog alt gjennemgaaet Meget, har jeg dog alt udgydt bittre Taarer! Men Gud veed det, at jeg i Fortvivlelsens heftigste Paroxysmer ofte har udraabt: — „Jeg maa taale Alt, uden at beklage mig, thi jeg har beredet den bedste Skabning paa Jorden den skrækkeligste Kummer, som det menneskelige Hjerte kan føle."

Denne Dags Aften var jeg trods min Lige-

gyldighed — skamfuld, naar jeg tænkte paa Madame Blondeau; jeg var fattet paa hendes Bebreidelser; men jeg fandt tvertimod min Gouverte venligere end ellers, kun var hun meget bleg, meget angreben. Jeg bemærkede noget Overordentlig i hendes Blik.

„Anklage Dem . . . Dem . . . mit Barn? aldrig!" — sagde hun grædende og kyssede mit Haar og mine Hænder — „Nei, stakkels Barn! Saalænge man lod Dem være god og kjærlig, var De deres Moder op ad Dage i Alt! . . . Dog, lader os ikke tale meer om det, mit kjære Barn. Fremsiig Deres Aftenbon; bed ogsaa for Deres gamle Bonne; hun tilbeder Dem; hun trænger til Deres Forbønner. Børnenes Forbønner ere som Englenes. Den gode Gud elsker dem og hører dem."

Da jeg havde bedet, kyssede hun mig kjærligt paa Panden og sagde — „Nu . . . mit Barn . . . god Nat . . . god Nat!"

Jeg bemærkede, at hun skjælvede, at hendes Hænder brændte, og at hun desuagtet var meget bleg.

Jeg faldt isøvn; jeg veed ikke hvorlænge jeg kan have ligget i den faste Søvn, da jeg pludselig blev vækket. Et temmelig tungt Legeme hvilede paa mig.

I min Skræk lukkede jeg Øinene halvt op; jeg veed ikke hvad Klokken var.

Der brændte endnu en Rest af Ilden i Kaminen, der oplyste Værelset med dens usikkre Skin.

Ved denne matte Lysning saae jeg min Gouvernante; hun sad ved Siden af min Seng; hun havde vækket mig, idet hun vilde omfavne mig.

Jeg vovede ikke at røre mig, men jeg fulgte hende med Øinene; hendes ellers saa blide, saa rolige Ansigt havde et mørkt Udtryk, der opfyldte mig med Skræk.

Hun saae paa mig, idet hun halvsagte og med forstyrret Mine sagde ved sig selv — „Nei, nei! jeg kan ikke holde det længere ud! Det Uhyre styrter mit Barn i Fordærvelse . . . hun har gjort det ligegyldigt . . . foragteligt imod mig; Mathilde elsker mig ikke mere. Jeg er hende ikke længere til nogen Nytte; jeg behøver ikke blive her længere . . . Og jeg kunde det heller ikke mere. Nei! idag har jeg lidt formeget; man har fyldt mit Bæger til Randen. Penge . . . mig! o, jeg bliver vanvittig ved Tanken derpaa . . . jeg troer, jeg er det alt . . . Bort! der maa gjøres en Ende derpaa; endnu eet Kys af denne lille, arme, sovende Engel; hun har bedet for mig, og den gode Gud vil tilgive mig!"

Idet Madame Blondeau sagde disse Ord, kyssede hun mig paa Panden, og vedblev derpaa hulkende — „Levvel, levvel! du vil aldrig erfare, hvad Ondt du har tilføiet mig, stakkels Barn! . . . dig er det ikke, jeg anklager . . . o nei! det er det Uhyre, som myrdede din Moder ved Kummer og vil fordærve din Sjæl. Levvel, endnu engang, levvel! . . . O, mit søde, blonde Haar! . . . Jeg maa kysse hende endnu engang!" — og jeg følte hendes iiskolde Læber paa min Pande.

Jeg havde indtil nu — skjøndt jeg var vaagen — holdt Oinene lukkede. Pludselig saae jeg mig omkring; jeg saae min Gouvernante gaae hen til Vinduet og aabne det hastigt; jeg gjettede hendes skrækkelige Tanker, sprang op, ilede hen til hende og holdt hende tilbage i samme Oieblik, hun vilde styrte sig ud af Vinduet.

Den ulykkelige Kone var bevidstløs; mit Skrig kaldte hende tilbage til sig selv, hun sank paa Knæe og stønnede — „Hvad vilde jeg gjøre? Du min Gud og Frelser, tilgiv mig! Jeg var affindig; jeg forglemte, at jeg havde tilsvoret hendes døende Moder, ikke at forlade hende; men jeg led saa uhyre . . . især idag. Den gode Gud har sendt mig denne Engel, for at bevare mig fra at begaae en Forbrydelse. Ja, jeg bliver hos dig, mit

Barn; jeg vil lide Alt, taale Alt, jeg vil døe af Kummer, naar det saa maa være, men jeg vil døe hos dig, og idet jeg seer paa dig Jeg har lovet den ulykkelige naadige Frue det, hende, som nu er i Himmelen og der hører mig."

Dette Optrin gjorde et saa dybt Indtryk paa mig, jeg blev saa ganske greben af Madame Blondeau's Fortvivlelse, at den første Spire i mig til Utaknemmelighed imod hende for stedse var udryddet. Til stor Ærgrelse for Frøken de Maran, der et Øieblik havde haabet at berøve mig denne saa oprigtige, saa troe Hengivenhed, blev jeg atter saaledes imod Madame Blondeau, som jeg tidligere havde været.

Snart derpaa sagde min Tante mig, at Ursula d'Orbeval, min Cousine og min Formynders Datter, endelig vilde komme i Huset hos os; hun føiede til, jeg var langt smukkere, bedre klædt og havde flere Kundskaber end hun, og vilde følgeligviis finde en uendelig Glæde i at gjøre alle mine Overlegenheder gjeldende mod hende.

Saaledes lod Frøken de Maran ikke en eneste Følelse i sin Reenhed, i sin Blomstring hos mig. Den søde oprigtige Glæde, at finde en jevnaldrende Veninde, blev alt besudlet ved de Bitanker, at indgyde hende Skinsyge og Misundelse, og derfor nødvendigviis Had.

Jeg veed ikke, min Ven, om De mærker, at min Tante med et eiendommeligt Skarpsind saa at sige har gjort to Dele af min Ungdom: indtil det niende Aar havde jeg Frygt, Savn, Forladthed at lide; til andre Planer var jeg ikke moden endnu.

Fjerde Capitel.

En Ungdomsveninde.

En ny Æra skulde begynde for mig.

Hidindtil havde jeg kun havt ufuldkomne Folelser, jeg frygtede min Tante, men hendes Aand underholdt mig. Trods nogle Beviser paa Kulde og Forglemmelse, elskede jeg min Gouvernante omt, men der herskede ingen Overeensstemmelse af Alder og Charakteer imellem os.

Da Ursula d'Orbeval kom, var jeg saa ene, havde jeg gjort mig saa skjonne Dromme om denne levende Hengivenhed, at jeg allerede folte mig opfyldt af Taknemmelighed mod min Cousine, der skulde virkeliggjore disse sode Forhaabninger. Jeg glemte ganske min Tantes ondskabsfulde Raad; istedetfor at tænke paa at ydmyge Ursula, var hele min Hu kun henvendt paa at elske hende.

Dagen efter Nytaarsdag ankom hun til Ho-

tel de Maran; hun var et Aar ældre end jeg. Ifølge en besynderlig Eiendommelighed var hendes Haar sort og hendes Øine blaa, medens jeg havde sorte Øine og blondt Haar. Vi vare omtrent af eens Høide. Ursulas Ansigtstræk vare langtfra regelmæssige, men man kunde ikke tænke sig noget interessantere Physiognomi, noget venligere, elskværdigere Smiil, end hendes.

Første Gang jeg saae hende, bar hun Sorg for sin Bedstemoder, og hendes sorte Paaklædning fremhævede endmere hendes hvide Teint; jeg fandt Udtrykket i hendes Aasyn saa elskværdigt, at jeg omarmede hende og kaldte hende min Søster.

Jeg græd uvilkaarligt, og disse Taarer vare de sødeste, jeg nogensinde har udgydt. Min Cousine modtog mine Kjærtegn med rørende Ynde; jeg tog hende op med paa mit Værelse og stillede alle mit Toilettes Skatte til hendes Raadighed.

Ursula udviiste hverken keitet Forlegenhed eller ubeskeden Selvtillid. Hun bad mig kjærligt om mit Venskab; thi ogsaa hun var saagodt som Fader- og Moderløs, da hendes Fader behandlede hende med den største Haardhed.

En heel Verden af nye Følelser bevægede sig i mig, og jeg fattede den Lykke, at hengive sig til en elsket Person, beskytte hende, forsvare hende;

jeg var Ursula næsten Tak skyldig, fordi hun var fattig, thi jeg var riig — fordi hun næsten var forladt, thi mit Hjerte var beredt til at komme hendes imøde og at byde hende den Venlighed og Kjærlighed, hun savnede.

Saasnart jeg kunde elske en Veninde, troede jeg ikke meer at være Barn; jeg følte mig stor, som de smaae Piger sige; jeg blev meget alvorlig, jeg skammede mig ved mit tidligere Coqvetteri; jeg sagde til Ursula, idet jeg viste hende alle mine smukke Klæder, med stolt Ringeagtelse — „Saalænge jeg var alene, var det godt."

Min Cousine havde Sorg, og ogsaa jeg vilde derfor gaae med sorte Klæder. — Hele Natten grublede jeg herover, og saasaare det blev Dag, traadte jeg resolveret ind til Frøken de Maran.

„Tante," — sagde jeg — „jeg ønskede gjerne at gaae sortklædt ligesom Ursula, og ligesaa længe som hun."

„Du har nok en Skrue løs, mit Barn," — svarede min Tante forundret — „Ursula har Sorg, men du har ingen Grund til at bære Sorg."

„Men Sorg for min Moder?" sagde jeg og slog bedrøvet Øinene ned.

Min Tante lo høit og sagde — „Hun er

udmærket med sine Sorgetanker! For syv Aar siden bar du Sorg for din Moder, og det er meer end nok."

„Jeg bar Sorg uden at vide det, Tante," — svarede jeg og følte, Taarerne traadte mig i i Øinene. Min Tantes Latter havde krænket mig dybt.

„Du min Gud, hvad det Barn har for curieuse Ideer!" — sagde Frøken de Maran, idet hun atter lo og tog mig om Hagen — „Nu vel, du lille Nar, din Lune skal blive tilfredsstillet, du skal blive klædt sort, men dog skal det ikke være Sorgeklæder, det vilde være altfor latterligt. — Du skal faae smukke Klæder af Silke og Moire, medens den arme Ursula kun har uldne Kjoler ... og det vil sikkert bringe hende ude af sig selv."

„Men jeg vilde ikke gierne være anderledes klædt end min Cousine, Tante."

„Hvorledes! er det alt saavidt med eder?" — udbrød Frøken de Maran og saae gjennemborende paa mig — „Ih, det er jo endnu bedre end jeg havde tænkt mig. — Nu, nu, berolige dig kun; er Sorgen først forbi, skal I altid gaae klædt som to Søstre. Du er riig nok til af og til at forære din Cousine, der ikke eier en Skilling, en smuk Kjole."

„De forstaaer mig ikke, Tante," — udbrød jeg utaalmodigt — „da Ursula er fattig, vilde jeg gjerne gaae klædt som hun, og ikke, at hun skulde gaae klædt som jeg."

Frøken de Maran saae opmærksomt paa mig og sagde derpaa i sin spydige Tone — „Men hvad gaaer der af det Barn idag med sine overdrevne omme Tænkemaade! . . . hvor det er rørende! . . . Det er et Familietræk!" — derpaa tilføiede hun som for sig selv — „Aa ja . . . destobedre! — Vel, meget vel, mit Barn," — vedblev hun til mig — „du kan ikke behandle Ursula for meget som Søster. Destobedre; det gjorde jeg ikke Regning paa; du overgaaer mine kjæreste Forhaabninger."

Ganske stolt, fuldkommen lykkelig forlod jeg Frøken de Maran.

Hurtig opsøgte jeg min Gouvernante, for at meddele hende Resultatet af min Samtale med min Tante.

Madame Blondeau omarmede mig, idet hun græd af Glæde, og sagde — „Nu er Deres gode Hjerte vendt tilbage igjen. Det er ligesom jeg hørte Deres arme Moder tale."

Man skulde troe, Frøken de Marans onde Hensigter med mig dengang havde gjort en Pause,

men det var ikke saa. Hun havde aldrig holdt sig mere forvisset om at kunne skade mig, saavel i Øieblikket, som i Fremtiden; men dengang vidste jeg endnu ikke, hvad jeg senere har erfaret, og jeg overlod mig til mine Følelser af et exalteret Venskab for min Cousine og hun besvarede det med den inderligste, taknemmeligste Hengivenhed.

Nogle Dage efter Ursula's Ankomst i Hotel de Maran havde jeg ingen Hemmelighed mere for hende. Jeg havde fortalt hende min hele Barndom, med Undtagelse af min Gouvernantes fortvivlede Hensigt, og det kostede mig nok, at bevare selv denne Hemmelighed for hende.

Omendskjøndt Ursula var et Aar ældre end jeg, gav jeg hende dog Intet efter i min Lærdom; vore Lærere undlode aldrig at sætte mine Arbeider over hendes, hvadenten det nu var, at jeg virkelig fortjente det, eller fordi de dermed troede at smigre min Tante. Saaledes gjorde de — uden at vide det — sig til Medskyldige af hendes hemmelige Hensigter.

Jeg frygtede for at krænke Ursula's Egenkjærlighed ved mit Held, og gjorde alt Muligt for at undskylde mig for min Overlegenhed. Jeg fandt tusinde Grunde til at erklære mine smaae Triumpher til min Skade; snart vilde vore Lærere, ved

at give mig Fortrinet, behage Frøken de Maran; snart elskede Ursula selv mig saa inderligt, at hun med Forsæt gjorde Feil, for at lade mig blive foretrukket.

Jeg veed ikke, om vor Hengivenhed for hinanden hindrede Frøken de Marans Hensigter, men hun fandt paa Middel til at pine mig paany, og det grusommere end nogensinde.

Under Paaskud af, efterhaanden at vænne os til at søge Verden, lod hun os stundom om Morgenen komme ind i hendes Salon. Hun havde hver Aften Selskab, men mere fortrolige Personer besøgte hende imellem fire og sex.

Man tænke sig min Bedrøvelse, da jeg første Gang hørte min Tante sige til Fremmede, idet hun pegede paa mig og Ursula — „Skulde De vel troe det, at min Niece, der er et Aar yngre end Frøken d'Orbeval, og først i en ældre Alder har begyndt sin Dannelse, er saa overordentlig flittig, at hun gjør de utroligste Fremskridt og i enhver Henseende overgaaer sin Medelev? Det er overraskende, ikke sandt? Som oftest er det de fattige Børn, uden Formue, der anstrænge sig. Men her er det lige det Modsatte. Det er ikke nok for Mathilde at være sin Cousine overlegen i Rigdom og Skjønhed, hun vil ogsaa staae over

hende i Dannelse. Det arme, kjære Barn! hun er en sand Skat, denne Engel, sin hensovede Moder op ad Dage."

Og Frøken de Maran overlæssede mig med hykleriske Kjærtegn.

Mit Hjerte blødte i mig; jeg saae bønligt paa Ursula, og ikke saasnart vare vi alene, før jeg grædende faldt hende i Armene og tiggede hende om Tilgivelse for den overdrevne og latterlige Roes, min Tante havde ødslet paa mig.

Min Cousine, der var ligesaa rørt som jeg, beroligede mig, idet hun endogsaa spøgede, og beviste mig ved sin bestandig tiltagende Hengivenhed, at hun ingenlunde var misundelig over mine Fordele og ligesaalidt krænket ved Frøken de Marans Bebreidelser.

Jeg gjorde dengang mit Muligste for at lade Ursula have Fortrinet, men forgjeves gjorde jeg Feil paa Feil; det lykkedes mig ikke at see Ursulas Arbeider foretrukne mine. En Dag faldt jeg paa den Tanke, Intet at bestille, ikke at lære mine Lectier. Da maatte man vel give Ursula Fortrinet.

Frøken de Maran lod os Begge komme ind til sig i hendes Salon, hvor flere Fremmede vare tilstede.

Efter en intetsigende Samtale kaldte min Tante mig hen til sig. Derpaa henvendte hun sig til en af sine Veninder — „De vil maaskee sige, jeg gjentager Et og Detsamme, men man maa bære over med gamle Fruentimmer, at de ere snakkelystne naar de tale om det, der er dem kjært. Jeg seer Dem smile; De slutter Dem til, at Talen er om den lille Mathilde. Jeg nægter det ikke, jeg er ganske indtaget af hende, ganske forgabet i hende, om De saa vil. Nu vel, ja det er saa, jeg tilstaaer det," — sagde min Tante, idet hun antog et godmodigt Fruentimmers Tone, hvilket hun stedse pleiede at gjøre, naar hun havde isinde at sige noget ret Ondskabsfuldt. Hun vedblev — „See nu blot engang Mathilde og Ursula . . . for Exempel . . . jeg seer mig nødsaget til at give Frøken d'Orbeval en Irettesættelse." — Idet hun derpaa henvendte sig til Ursula, sagde min Tante med en streng Mine — „Frøken, De er fattig; De benytter alle Deres Cousines Lærere, og De er lad nok til at taale, at Mathilde, denne Engel i Godhed, med Forsæt har forsømt sine Pligter idag, for at lade Dem det Fortrin, De ikke har Mod til at erhverve Dem ved Deres Flid."

„Men, Tante," — afbrød jeg hende — „Ursula vidste ikke det Ringeste deraf."

„Vil De nu blot see hvilket godt Hjerte den Engel har! hvilken Ædelmodighed! hun tager hende endogsaa i Forsvar!" — Og min Tante omfavnede mig.

Derpaa vendte hun sig atter i en streng Tone til min Cousine, der skamrød udbrød i Taarer — „Skammer De Dem ikke ved at modtage slige Offere af et Barn?"

„Naadige Frøken," — udbrød den arme Ursula — „jeg forsikkrer Dem, jeg vidste ikke . . ."

„Det er godt . . . det er godt," — afbrød Frøken de Maran hende — „jeg veed, hvad jeg skal tænke derom."

Og hun sendte os bort, efterat hun først havde omfavnet mig ømt.

Hendes Kjærtegn oprørte mig; jeg begyndte atter at hade hende meer end nogensinde. Jeg anede, at hendes djævelske Ondskab vilde sætte Splid imellem mig og min Veninde.

Efter dette Optrin kastede jeg mig hulkende paa Knæe for Ursula. Det arme Barn gjengjeldte mine Kjærtegn og takkede mig for mine Forsikkringer om min Hengivenhed for hende; men jeg saae, at hun endnu længe led af disse Saar, der vare saameget desto smerteligere, som hun var stolt og af Naturen ikke synderlig meddelende i Sorg.

Min største Frygt bestod i, at min Cousine skulde troe mig istand at sladdre for min Tante, eller idetmindste være medskyldig i den Roes, hun skænkede mig, eller føle mig smigret derved.

Jeg besluttede at sætte mig i en aaben Fiendtlighedstilstand til min Tante, for enhver Priis gjøre hende opbragt paa mig, for at bevise Ursula, at jeg ingen Forræderinde var, og at jeg vilde dele min Tantes Uvillie med hende.

Tingen var at udføre et stort Slag; min Forsømmelighed, min Vægring ved at bestille Noget havde været langt fra at opbringe min Tante mod mig og havde paadraget Ursula endnu grusommere Bebreidelser; jeg maatte derfor gjøre mig strafværdig paa anden Maade.

Jeg overlagde længe denne Plan; Madame Blondeau fortalte mig senere, at jeg dengang havde seet saa alvorlig, grublende, tankefuld ud. Jeg fordobblede min Venlighed mod Ursula, men jeg tog alle mulige Forsigtighedsregler til at hun ikke kunde blive beskyldt for at have kjendt mine Hensigter.

Iblandt flere andre Planer havde jeg ogsaa tænkt paa at sønderslaae en prægtig Porcelainsvase, som Kong Ludvig XVIII. selv havde skænket min Tante, og som hun satte høi Priis paa.

Men det var mig ikke nok. Denne Handling kunde man tilskrive en Uforsigtighed, en Ubesindighed. Jeg behøvede noget i Forveien Overlagt, en virkelig, aabenlys Ondskabsfuldhed, der ikke lod sig undskylde

Jeg tænkte modigt paa at stikke Ild i Vinduesgardinerne i Salonen, men Følgerne af Ilden kunde blive farlige for Ursula og Madame Blondeau, og desuden kunde man ogsaa heri tilskrive Tilfældet Alt.

Medens jeg overlagde alle disse onde Hensigter, følte jeg ikke ringeste Samvittighedsnag, jeg troede at giøre noget rigtigt Stormodigt, Heltemodigt, og jeg følte mit Blod koge i mine Aarer.

Mine store Planer løb mig om i Hovedet — da vilde Skjebnen, at mit Blik skulde falde paa Felix, min Tantes Skjødehund.

Jeg skyldte at hævne mig paa dette ondskabsfulde Dyr; det havde oftere bidt mig; endnu Dagen i Forveien havde det anfaldet Ursula; men jeg tilstaaer, havde den end været den godmodigste af alle Hunde, saa vilde den store Kjærlighed, Frøken de Maran nærede for den, have været den største Forseelse i mine Øine, eller rettere en Bevæggrund, der lod mig vælge den til Offer.

Jeg vidste, hvor opbragt hun blev, naar En af Folkene tilfældigviis aflokkede den det ringeste Skrig. Et Øieblik var jeg modløs nok til at skjælve for Frøken de Marans Vrede. Jeg holdt hende istand til at myrde mig, naar jeg tilføiede hendes Hund Noget. Men mit Venskab til Ursula gik af med Seiren. Jeg trodsede alle Følger af min Beslutning.

Jeg befandt mig ene i min Tantes Selskabsværelse; Felix laa i sin med Fløiel forede Kurv; jeg saae kun Hovedet paa den; jeg vilde tilføie den noget Ondt, men jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde bære mig ad dermed; Hunden var meget arrig og mistroisk, og desuden vilde et Spark hverken være nok for min Hævn eller for mine Planer.

Nu, min Ven, kan jeg ikke undlade at smile, idet jeg nedskriver disse barnlige Details; ikkedestomindre erindrer jeg aldrig at have været i et saa voldsomt Sindsoprør, som da jeg stod paa Nippet at handle.

Besynderligt! jeg har siden den Tid fattet meget alvorlige, endogsaa strafværdige Beslutninger i mit Liv, men jeg siger det endnu engang, aldrig følte jeg den Frygt, den Tøven, den Ubestemthed, som i det Øieblik, da jeg vilde udføre mine barnagtige skjelmske Spilopper.

Jeg indrømmer, min Hævn paa Felix var barbarisk; jeg havde ingen grusom Charakteer; mit inderlige Ønske at forsone Ursula udfordredes til at bestemme mig til denne raa Handling.

Jeg faldt paa den afskyelige Idee at lægge en Ildtang i Kaminen; da den var gloende rød, tog jeg den ud igjen og gik løs paa min Fjende.

Som den pleiede, foer den bjeffende op fra sit Leie og ind paa mig; men med Ildtangen greb jeg den saa behændig i et af dens spidse Øren, at den udstødte den rædsomste Hylen og sank om, uden at kunne naae sit Leie igjen. Et Øieblik fortrød jeg hvad jeg havde gjort, da jeg saae det ulykkelige Dyrs Øre dampe og hørte dets smertelige og ynkelige Tuden; men jeg tænkte paa den Lykke, at blive mishandlet af min Tante ligefor Øinene af Ursula, og jeg undertrykte øieblikkelig denne Følelse af Medynk.

Jeg var bleven staaende heltemodigt, med min Ildtang i Haanden; mit Offer krympede sig for mine Fødder.

Frøken de Maran styrtede forskrækket ind; hendes Huushovmester fulgte hende ikke mindre bestyrtet.

„Gud i Himlen! hvad er paafærde?" — udraabte hun, idet hun boiede sig ned over Felix

— „Hvad feiler dig, mit arme Dyr?“ — Og da hun derpaa saae Hundens forbrændte Øre, løftede hun Hovedet og sagde forbittret til mig — „Dit lille dumme Dyr! kunde du ikke passe paa, at den ikke kom for nær ved Ilden? . . . Servien . . . Servien . . . hurtigt koldt Vand . . . Iis!“

Hendes Øine fordreiedes i Hovedet af Raseri, hendes Læber vare bedækkede af Fraade; hun glemte sin sædvanlige Behandlingsmaade mod mig, greb mig ved Armen, kneb mig saa det blødte igjen og hvinede — „Du kunde altsaa ikke passe paa den, din afskyelige, dumme Tos . . . uværdige Skabning!“

Frøken de Maran havde et saa skrækkeligt Ansigt, hun saae saa ond ud, at jeg et Øieblik tabte Modet. Jeg kunde lade hende blive i den Tro, at Felix' Forbrændelse var en Følge af min Uagtpaagivenhed; men jeg overvandt snart denne feige Svaghed; jeg rev mig løs fra hendes Greb, viste hende Ildtangen, som jeg endnu havde i Haanden, og sagde med stolt, triumpherende Rolighed — „Denne Ildtang har jeg gjort gloende hed i Ilden og derpaa brændt Felix' Øre med den.“

Jeg havde ikke saasnart udtalt disse Ord, før jeg følte min Tantes tørre knoglede Fingre paa min Kind.

Ørefigenen var saa voldsom, at jeg var nærved at styrte om. Smiil ikke, min Ven, men uagtet Smerten var heftig, uagtet jeg frygtede for min Tante, tænkte jeg kun paa Beskæmmelsen; jeg blev purpurrød af Forbittrelse, og uden rigtig at vide, hvad jeg gjorde, slyngede jeg af alle Kræfter Ildtangen imod Frøken de Maran.

Tilfældet tjente mig ganske efter Ønske; Tangen røg imod den kostbare Porcelainsvase; den kongelige Gave gik i Stumper og Stykker.

Efter denne skjønne Seir ilede jeg — følesløs for min Tantes Bebreidelser og Trudsler, og beruset af Stolthed, ud af Værelset og raabte af alle Kræfter — „Ursula . . . Ursula . . . kom dog og see!“

Men længere formaaede jeg ikke at modstaae Voldsomheden af de Følelser, som havde bestormet mig i nogle Minuter; jeg tabte Bevidstheden.

Tænk Dem min Glæde! Da jeg kom til mig selv igjen, fandt jeg mig tilsengs; min Gouvernante stod ved Hovedgjerdet, og min Cousine laa knælende foran Sengen og holdt mine Hænder i sine.

Jeg kan ikke beskrive Dem, med hvilken Henrykkelse, med hvilken Stolthed jeg mindede mig min modige Handling; min hele Frygt bestod i at erfare, at min Tantes Vrede havde lagt sig.

„Men min Gud, mit kjære Barn," — sagde Madame Blondeau — „hvorledes kunde De, der er saa god, have Hjerte til at tilføie Hunden saameget Ondt? . . . Det er en arrig Djævel, jeg veed det . . . men det er dog altid meget grusomt af Dem!"

„Og min Tante . . . min Tante, er hun meget vred?" — afbrød jeg hende utaalmodigt.

„Om hun er vred? Jesus, min Gud!" — sagde Madame Blondeau — „hun var saa opbragt, at hun fik et Nervetilfælde. Da hun kom til sig selv igjen, vare hendes første Ord at befale, at De i otte Dage ikke skulde have Andet end Vand og Brød."

„O, Ursula!" — udbrød jeg og omfavnede min Cousine.

„Det er endnu ikke Alt, Frøken," — vedblev Madame Blondeau nedslagen — „Deres Tante lader Dem sye en Kjole af grovt Lærred, og med en Inscription paa; den skal De have paa imorgen og komme ind i Salonen, naar der er Selskab."

„Ursula, Ursula!" — raabte jeg, straalende af Glæde og trykkede hende til mit Hjerte — „Du seer det . . . hun straffer ogsaa mig . . . hun ydmyger ogsaa mig . . . hun afskyer ogsaa mig!"

„Ak, nu begriber jeg Alt," — sagde min Gouvernante, og den gode Kone foldede Hænderne og saae bevæget paa mig.

Femte Capitel.

Den første Communion.

Al sin Fiinhed og Forstand uagtet gjennemskuede Frøken de Maran ikke Bevæggrunden til min Hævn mod Felix. Hun troede, jeg havde handlet af Had og Hævngjerrighed mod Hunden.

Jeg kunde ikke andet end ønske mig tillykke med min dristige Daad. Ursula syntes at være overordentlig rørt over dette sælsomme Beviis paa mit Venskab; vort ømme Kjærlighedsbaand knyttedes stedse fastere.

Jeg fandt Ursula's Charakteer langt ophøiet over min; jeg var ofte opbrusende, egensindig, halsstarig; min Cousine derimod viste sig stedse lige alvorlig, lige taalmodig; hendes blide, dunkle Øie svømmede ikke sjelden i Taarer, men funklede aldrig af Lidenskabens Ild. Hun syntes bestemt til at lide eller hengive sig som et Offer.

Frøken de Maran glemte snart den Forseelse, der havde vakt hendes Harme imod mig, og ved-

blev ved enhver Leilighed at hæve mig paa min Cousines Bekostning.

Ursula, der udentvivl var bleven beroliget ved det Beviis paa min Hengivenhed, jeg havde aslagt, syntes fra det Dieblik af at være følesløs mod min Tantes Ondskab.

— — — — — — — — — — — — —

En af de alvorligste Begivenheder i mit, som i enhver ung Piges Liv, der har traadt sine Børnesko, min første Communion, opvakte senere hen nye alvorlige Tanker i min Sjæl.

Frøken de Maran iagttog ingen af de udvortes Religionsskikke. Intet i hendes Sprog eller hele Vandel røbede Gudsfrygt. Hun lod os derfor kun bestaae denne høitidelige Act som et Slags selskabelig Nødvendighed.

Ulykkeligviis opfyldte den Geistlige, der paatog sig vor religiøse Underviisning, dette himmelske Kald som et af sin Stands Pligter. Han holdt sig alene til Bogstaven og lagde ikke den guddommelige Aand deri, som barnlige Sjæle fatte med saamegen Lethed. Ei heller fremstillede han Skriftemaalet som Følgen af en from og velgjørende Tillid, paa hvilken Præsten svarer med trøsterige Forjættelser og Haab om Tilgivelse. Skriftemaalet var for os en piinlig og frygtet Bekjendelse.

Denne Præst, der kom daglig til os for at forberede os til Communionen, hed Abbé Dubourg Af en gnaven, haard Charakteer, syntes han blot at gjøre sig Umage med at faae Ende paa Underviisningen.

Hans Læremethode var tør, kold, hovmodig. Han var veltalende, havde prædiket to Gange i Fastetiden og med stort Bifald, og ønskede intet Ringere end at erholde Bispeværdigheden. Han kjendte min Tantes mægtige Indflydelse og havde af Politik overtaget det Kald, han beklædte hos os, et Kald, som han ansaae for dybt under sine Kundskaber og sin Veltalenhed.

Nu, da jeg kan sammenligne og vurdere disse Kjendsgjerninger, forekommer det mig, at Abbé Dubourg's Underviisning i ingen Henseende var forskjellig fra vore øvrige Læreres; han gav os Religionstimer og Intet videre.

Ak! Held de unge Piger, hvis religiøse Opdragelse udvikles og befrugtes af en Moders Omhed; thi en Moder er den hellige Mæglerinde mellem sit Barn og Gud.

Kunne, saa at sige, det guddommelige Lyses glimrende Straaler gjennemtrænge de barnlige Gemytter, der ere saa blode, saa modtagelige for Alt, uden den moderlige Kjærlighed? . . . Uden den

bliver man i denne Alder blændet uden at blive oplyst.

Det religiøse Instinct, der levede og stedse har levet i mig, aabenbarede mig imidlertid, om end kun forvirret, den Handlings Hellighed, hvori vi skulde tage Deel. Men i min Uvidenhed indskrænkede jeg dette majestætiske Symbol, der er uendeligt, som hele Guddommen, til min egen personlige Følelse.

At gaae til Communion med Ursula var mig det samme som at overtage for Gud den hellige Forpligtelse at være hende den christeligste Søster. Saaledes commenterede jeg i hende den ubegrændsede Kjærlighed, Religionen fordrer viist imod Alle.

Vor Communion ved Altrets Fod betragtede jeg som vort Venskabs hellige, evige Pagt.

Jeg veed, min Gud, at den hellige Lov strækker sig til Alle, og ikke til en Enkelt; men Frelseren vil i sin Barmhjertighed dog vist have forbarmet sig over to stakkels forældreløse Børn, der i deres Uskyldighed knyttede deres rørende Venskab til et af de imposanteste Mysterier.

— — — — — — — — — — — — —

Fra den Dag af syntes vort Baand mig uopløseligt; vi udkastede de meest overspændte Pla-

ner; vi vilde aldrig skilles ad, aldrig gifte os; vi vilde leve som min Tante, lykkelige ved vort Venskab; og dette fremtidige Pebermøeliv forekom os det misundelsesværdigste Lod i Verden.

De tre eller fire Aar, der fulgte paa min første Communion, forlob uden nogen vigtig Tildragelse.

Min eneste Kummer var, at jeg hver Dag, uagtet mine Bønner, var elegantere klædt end Ursula, og at jeg dagligen maatte høre min Tante, i vort Paahør, sige til dem, der besøgte os:

„Det er utroligt, hvor Aarene formaae at forandre Ens Udseende. Der er nu for Exempel Mathilde! . . . som Barn var hun tækkelig; men alt som hun vorer til, bliver hendes Skjonhed saa fuldendt, saa tiltrækkende, at man uvilkaarligt vender sig om for at betragte hende. Ursula derimod, der som Barn var en ret net lille Pige, bliver stedse hæsligere med Alderen; og desuden er hendes Væsen saa simpelt — saa ubeskrivelig simpelt; hvorimod hendes Cousines er saa fiint, saa indtagende! . . . Men det maa vi finde os i, du Smaa!" — tilføiede Frøken de Maran, idet hun med falsk Mildhed vendte sig til Ursula og antog sin godmodige Tone — „vi maae jo Alle igjennem Verden. — Vor Green af Familien har

hverken Skjønhed eller Ynde at opvise. Jeg for min Deel kan tale derom; thi jeg er grim som de syv Dødssynder, og puklet som en Vadsæk. Men apropos!" — vedblev min Tante og vendte sig atter til sine Jabrødre — „finder De ikke, at Ursulas Væxt er lidt skjæv, lidt foroverbøiet? Det er intet af Betydenhed — men det falder dog i Øinene — ikke sandt? Det er ligesom en Familieerindring fra Fædrenesiden."

Frøken de Maran's Spytslikkere nægtede det kun svagt. Atter udbrød min Tante —

„Men nu Mathilde! hvilken Forskjel! . . . Det er en sand Feevæxt, lige som et Rør, bøieligt som en Stængel; der findes ingen ung Pige af hendes Alder, der i den Grad forener Ynde med Værdighed, Aand med Skjønhed. Men derved er jo Intet at giøre? . . . Du, der ikke besidder disse skjønne Egenskaber, min stakkels Ursula, lyd du mig, og for at trøste dig over at du i enhver Henseende staaer saa langt under din Cousine, saa beundre hende! . . . thi i Beundringen ligger den Hæsliges men Ædelmodiges Trøst. Det vil være saameget smukkere handlet af dig, som det jo især er i Sammenligning med Mathilde, at man finder dig saa grim. — Saaledes har jeg altid baaret mig ad. Jeg var aldrig hæsligere eller mere

vanskabt end i Selskab med et ungt smukt Fruentimmer; men jeg trøstede mig, som sagt, ved at beundre hende. — Og du har jo ogsaa tusinde Grunde til at elske Mathilde; Eders Venskab henrykker mig; thi det beviser, at du ikke er utaknemlig. Har din Cousine ikke udviist en sjelden Medlidenhed imod dig? Vilde du uden hendes forekommende Godhed have nydt en saadan Opdragelse? vilde din Fader have kunnet holde Lærere til dig for en Louisdor Timen? Endnu engang — du gjør Ret i at elske, i at velsigne din Cousine; thi hende skylder du det, hvis dine Kundskaber, dine Talenter kunne faae Folk til at glemme, at dit Ansigt er ligesaa grimt, som hendes er indtagende."

Der kunde intet Listigere, Afskyeligere eller Farligere gives, end denne Dadel og denne Lovtale over vore physiske Fortrin og Mangler.

Jeg har aldrig kunnet forstaae den falske Beskedenhed, at ville benægte sin egen Skjonhed. At vi ere smukke, er en af os uafhængig Kjendsgjerning; at indrømme det, er ikke at bramme, men at sige Sandheden.

Derimod fatter jeg let den meest ængstelige, mistroiske Tilbageholdenhed, naar det gjælder om at vurdere de Talenter eller Fortrin, man selv har erhvervet sig.

Jeg troer derfor, at jeg var skjøn i mit sextende og syttende Aar, om end ikke i den Grad, som Frøken de Maran paastod; men jeg var det nok til at retfærdiggjøre hendes Lovtaler, havde de kun ikke været saa grusomt overdrevne.

Saaledes forholdt det sig ogsaa med hendes Dadel over min Cousine. Ursula's Væxt var høi, rank og fuldkommen lige; men hvad der gav min Tantes Ondskab et Skin af Sandhed, var, at Ursula, som alle unge Mennesker, der skyde hurtigt iveiret, holdt sig lidt foroverbøiet. Man seer, med hvilken Kunst, med hvilket Overlæg Frøken de Maran gik tilværks.

Det var det samme System, som hun havde fulgt siden min Barndom. Fra et vist Synspunkt betragtet talte hun Sandhed; men hendes Vaaben vare tveæggede.

Det var min Tantes Hensigt at saare Ursula's Forfængelighed paa det Dybeste og forøge min Egenkjærlighed til det Latterlige.

Naar de falskeste Begreber, de upaatvivleligste Løgne uafladelig gjentages og endelig efterlade dybe Spor i vor Sjæl, hvorledes maa det da ikke gaae, naar der handles af tilsyneladende Sandheder?

Min Cousine troede sig endelig blottet for

enhver Ynde, enhver Tækkelighed; forsikkrede jeg hende om det Modsatte, betragtede hun mine Ord som en Følge af deeltagende Medlidenhed og svarede mig —

„Gud, hvor du er god, at du saaledes forsøger paa at trøste mig! . . . Men jeg kan ikke skuffe mig selv, og Frøken de Maran har Ret. Du er ligesaa smuk, som jeg er grim, og det er Noget, jeg maa finde mig i."

Udentvivl talte min Cousine af et oprigtigt Hjerte. Intet lod mig dengang formode, at min Tante havde naaet sin Hensigt, og at bitter Misundelse havde fæstet Bo i denne rene Sjæl.

Men ak! Fremtiden vil vise, om Frøken de Maran, der kjendte de hemmeligste, meest forborgne Folder i det menneskelige Hjerte, ikke begik en Forbrydelse i at vække den afskyeligste, den grusomste, den uforsonligste af alle Lidenskaber i Ursula's Sjæl — thi det er Misundelsen.

Den anden Fare — Faren for en overdreven Forfængelighed — var mindre alvorlig. Min Tante viste mig, uden selv at ahne det, ved denne sin Fremgangsmaade en sand Tjeneste.

Hun sikkrede mig derved for stedse for overdrevne Smigrerier.

Hvad der gjør Smigeren farlig, er den

Vane samt Selvbevidstheden om at man roses med Omhed, Takt og Sandhed.

Man hengiver sig da blindt til de vellydende Ords Trylleri; de erindre os da kun om en svunden Tid, fuld af Tillid, Kjærlighed og Oprigtighed.

Hvilken uimodstaaelig Tryllemagt maa der ikke ligge i en Smiger, der ligesom synes at fortsætte en Moders Lovtaler!

— — — — — — — — — — — — —

Da jeg talte med Ursula om vore pigeagtige Planer, aldrig at gifte os, Planer, som jeg agtede at blive tro, sagde hun med et sørgmodigt Smiil —

„Jeg har godt ved at blive en gammel Jomfru; thi jeg er fattig og hæslig; men du, der er rig, skjøn, henrivende — du vil gifte dig, Mathilde, og blive lykkelig. Men en lille Plads vil du nok forbeholde mig i dit Hjerte — og i dit Huus, for at jeg hvert Øieblik kan være Vidne til din Lykke."

Ak! Skjebnen spotter ofte bittert vore Ønsker og Planer.

Jeg havde naaet mit syttende Aar. Min Cousine og jeg havde næsten aldrig sat vor Fod udenfor Hotellet Maran.

Undertiden besøgte vi Opera comique eller den store Opera i Selskab med Herr d'Orbeval; men endnu vare vi ikke blevne forestillede for Verden.

Yderst sjelden bleve vi i min Tantes Salon om Aftenen. Hun havde altid langt flere Herrer end Damer om sig; og to unge Pigers Nærværelse lægger stedse Baand paa Conversationen.

Frøken de Maran, der udentvivl tænkte paa at faae mig gift, bestemte sig endelig, skjøndt høist ugjerne, til at introducere mig i den store Verden. Det var i Begyndelsen af Aaret 1830.

Hun meddeelte mig og min Cousine denne Beslutning, idet hun, som sædvanlig, tilføiede Noget, der maatte krænke Ursula.

„Det er nu ikke blot i mit Huus," — sagde hun — „at du maa underkaste dig den saarende Sammenligning, man vil anstille mellem dig og Mathilde; men det er i den store Verden. Væbn dig med Mod, mit kjære Barn! . . . Din første Prøvelse er nær forhaanden. Imorgen Formiddag agter jeg at forestille Eder for den østerrigske Ambassadrice, og paa Onsdag ledsage I mig til til det Bal, hun giver. Det er paa Tide, I træde ind i Verden. Jeg er gammel, af skrøbelig Hel-

bred; jeg vilde ikke gjerne døe, uden at see min dyrebare Niece gift — og gift efter mit Ønske."

Sjette Capitel.

Indtrædelsen i den store Verden.

Da Frøken de Maran havde underrettet os om sin Beslutning, at tage os med paa Bal hos den østerrigske Ambassadrice, bleve jeg og Ursula ængsteligt tilmode — som naturligt var, da vi hidtil havde levet saa indgetogne.

Der kunde ikke tænkes noget Eensformigere, noget Regelmæssigere end vor Levemaade. Morgenen gik hen med Underviisning; om Eftermiddagen gik vi, hvis Aarstiden tillod det, ud at spadsere med Madame Blondeau eller kjørte ud med Frøken de Maran. Naar vi kom hjem, bleve vi, efterat have klædt os paa, siddende ved vort Arbeide i min Tantes Salon, til Middagsklokken ringede.

Flere af hendes Venner besøgte hende i den Tid. Deres Antal var ikke stort, og de vare Alle min Faders gamle Bekjendte fra Emigrationstiden.

Vi holdt især af En af dem, Hertugen af Versac, en af Kongehusets høitbetroede Tjenere.

Uagtet han talte halvfjerdsindstyve Vintere, kunde ingen Olding være begavet med en muntrere, ungdommeligere, elskværdigere Aand. Hans Væsen var belevent, han red fortræffeligt og forsømte ingen af Kongens eller Dauphins Jagter. Mig behandlede han altid med den største Godhed, og til min inderlige Glæde tog han saare ofte Ursulas Parti mod min Tante.

Herr de Versac besad en godmodig, men vaklende Charakteer; han havde tilbragt sit Liv med at behage, og det var ham umueligt, ikke at sige noget Smukt, Behageligt eller Smigrende. Jeg troer ikke, at han i sit hele Liv havde yttret et dadlende Ord.

Nu er jeg ikke langt fra at nære den Tro, at bag denne ubarmhjertige Velvillie laa dulgt, om end ikke en dyb Ringeagt, dog idetmindste en fuldkommen Ligegyldighed mod Alt og Alle. Men nærede Herr de Versac virkelig denne Følelse, var det vanskeligt at opdage den gjennem det Hylster af udmærket Hoflighed og Livsalighed, hvormed han omgav den. Iøvrigt har jeg aldrig kunnet forestille mig Herr de Versac anderledes end smilende eller smigrende; han havde de skjønneste Tænder af Verden og et yderst forførende Smiil; maaskee disse Fortrin bestemte hans Aphorismus.

Jeg seer endnu hans Ansigt, fuldt af den Adel, den Ynde, der er eiendommelig for den lykkelige Olding. Han bar sit hvide Haar ordnet med udsøgt Coquetteri, og naar hans Dragt, der maaskee indeholdt formeget Søgt for en Mand af hans Alder, fremhævedes af det blaae Baand og Helligaandsordenens Sølvstjerne, kunde man ikke tænke sig en behaligere Typus af den gamle Adel, end Herr de Versac.

Det vil ikke undre Dem, min Ven, at jeg taler saa udførligt om Herr de Versac; thi De veed, at jeg senere kom i en temmelig nær Berørelse med ham. Hvad der ogsaa gjorde ham yndet af os Piger, var hans interessante Fortællinger om Hertuginden af Berry's Baller og især om Quadrillerne en costume. Hertugen var i alle Henseender en Glædens Mand; han talte om det uvirksomme og yppige Livs Adspredelser og Fester med den meest levende Deeltagelse.

Blandt de øvrige Gjester, der dannede Frøken de Maran's lille Morgencirkel, var en af Kongens Ministre. Han var det bedste Menneske af Verden og morede os kostelig ved sin hyppige Aandsfraværelse og uovervindelige Søvnsyge, som han ofte med det godmodigste Lune gav efter for ved lys Dag.

Hvad der bragte vor Glæde til dens høieste Spidse, var en Herr de Bisson's Ankomst. Han var en Mand af udbredte Kundskaber og stort europæisk Ry, og gjaldt for et af de lærdeste Medlemmer af Videnskabernes Akademi. Han var lang og mager, sex Fod høi, havde et lille Hoved og det godmodigste Ansigt, man kan tænke sig; hans lange Hals stak frem af et hvidt Halsbind, der var bundet om den som en Strikke, og hvis Knude sædvanligviis prydede Nakken. Til enhver Aarstid bar han over sin bredskjødede sorte Frakke en grøn Spencer, foret med Astrachan. Ikke for al Verden vilde man have kunnet overtale ham til at sætte sig i en Vogn; saa bange var han for at vælte. I Regnveir og Søle ankom han derfor ogsaa til Hotellet Maran i den beklagelsesværdigste Tilstand.

Skjøndt begavet med Aand, Kundskaber og Hjertensgodhed, led han af en ulægelig Mani: den nemlig at røre ved Alt, bringe Alting i Uorden og ofte slaae Alting istykker.

Min Tante geraadede ofte i det heftigste Raseri mod ham; men da hun gjerne converserede om Videnskaber og Kunster med en Mand, der stod saa høit i Ry som Herr de Bisson, forsonede hun sig stedse med ham igjen.

Jeg glemmer aldrig en nydelig emailleret Tobaksdaase af Petitot, som min Tante uforsigtigen betroede ham midt i en Samtale om Hertugen af Luynes Mindeskrift i Videnskabernes Akademie angaaende de etruriske Vaser.

Herr de Bisson begyndte med at dreie den kostbare Daase omkring i Haanden; men lidt efter lidt blev Samtalen mere levende. Frøken de Maran iagttog ikke længer noget Maadehold i sine spydige Angreb; heller end give efter nægtede hun den klareste Sandhed. Ude af sig selv, jeg husker ikke mere over hvilken Beskyldning af min Tante, raabte den Lærde, idet han som en Rasende hamrede paa Kamingesimsen —

„Nei! nei! nei! og tusinde Gange nei! og endnu engang nei!"

Enhver Nægtelse ledsagede han med et drøit Slag paa Marmorpladen med Tobaksdaasen.

Min Tante mærkede først, hvorledes Sagen forholdt sig, paa Tobaksskyerne og de derimellem glimrende Emailleskaar.

„O, den afskyelige Alfordærver!" — udbrød hun opbragt — „Hvad er det nu igjen, han har slaaet mig itu? Gud! min Tobaksdaase af Petitot! . . . Det hæslige Menneske! . . . Men for Guds Skyld, min Herre! hold dog op at kaste

mig Tobakken i Øinene! De gjør mig jo blind! . . . For nylig slog han min Bonbonnière istykker med sine lange Arme -- min Bonbonnière af Bjergkrystal, der havde kostet mig halvtredssindstyve Louisdors! . . . Gaa! pak Dem! bort herfra! Deres videnskabelige Underholdning bliver mig for dyr, ikke at tale om, at De altid kommer til mig som en Røver og slæber alt Skarnet fra Paris' Gader ind i min Stue!"

„Siig, hvad De vil, Madame!" — sagde nu Herr de Bisson forbittret — „en Vogn skal man aldrig faae mig pakket ind i — det er min faste urokkelige Beslutning; thi jeg vil heller tilsmudse Deres Teppe end brække min Hals."

Det var Alt, hvad den Lærde havde at fremkomme med angaaende den ituslagne Daase.

„Hør, Herr de Bisson!" — gjentog min Tante — „lad mig være i Fred; De bringer mig til Raseri . . . Beviis mig den Godhed øieblikkelig at forlade mit Huus, og sæt aldrig Deres Fod over min Dørtærskel igjen!"

„Og hvor vil De, jeg skal gaae hen nu, Madame? Klokken er ikke meer end halvtre, og før halvfire behøver jeg ikke at være i Academiet," — svarede Herr de Bisson, idet han kastede sig i en Lænestol og bemægtigede sig en Lysesskjerm, som han begyndte at pille istykker.

„Hvor jeg vil, De skal gaae hen?" — udbrød Frøken de Maran ude af sig selv — „Er mit Huus da et Tilflugtssted for alle Academiets Lediggjængere? . . . Min Gud, hvad er det nu igjen, han gjør? . . . Saa! det var Ret! har De nu faaet fat i min Lyseskjerm! — Det er utaaleligt! De er en Svøbe, en Pest, en Ødelæggelsens Engel!"

Og Frøken de Maran maatte med Magt rive Skjermen fra ham.

„Det er mærkeligt nok, hvor usolide vore Fabriksvarer ere for nærværende Tid; det kommer deraf, at man forcerer Productionen for stærkt," — meente Herr de Bisson med en dybsindig Mine, idet han greb fat paa et lille Haandvaskebækken, for dermed, istedetfor Ildtang, at komme friske Kul i Kaminen. Følgen var naturligviis en ny grov Irettesættelse af min forbittrede Tante.

Disse Scener, der hyppigt gjentoges, morede os kosteligt; thi Herr de Bisson kom altid igjen to eller tre Dage efter, uden at tænke paa det Skete, og Frøken de Maran kunde ikke vredes paa ham ret længe.

Efter denne Morgenvisit spiste vi til Middag i Frøken de Maran's Selskab; hun holdt ikke af at paalægge sig nogen Tvang, og indbød derfor

Ingen. Man spiste ganske fortræffeligt hos hende; hun var kræsen og havde en Vane, der altid opfyldte os med en uovervindelig Væmmelse.

Hendes Huushovmester Servien rakte hende Alt, hvad der kom paa Bordet; thi hun smagte paa Alt, og ikke sjelden — tilgiv mig denne udførlige Skildring, min Ven — tog hun for sig med Fingrene, og lod sin Hund, Felix, der nu var ganske afkræftet af Ælde, æde af sin egen Tallerken.

Den Tid, Maaltidet varede, sad vi som paa Pinebænken. Efter Bordet gik vi et Øieblik ind i Salonen igjen, hvor vi bleve, til Frøken de Maran var indslumret i sin Lænestol — en Vane, hvorfra hun aldrig afveg. Hendes Folk havde Befaling til ikke at vække hende og at bede de de Personer, der kom in prima sera, at vente i en Sidesal. Henimod Klokken otte forføiede vi os paa vort Værelse, hvor vi sad og læste, sladrede eller musicerede, til Theen blev bragt ind.

Vi bivaanede aldrig Frøken de Maran's Aftenselskaber. Hun modtog kun faa Damer, og de, der kom, vare for det meste paa hendes egen Alder.

De begriber let, min Ven, at vi, vante til dette monotone Liv, maatte føle os blændede ved

den Udsigt til Baller og Fester, min Tante aabnede os.

Den første Følelse, denne Efterretning vakte hos os, var glædelig; men et nærmere Overlæg medførte lidt efter lidt Tanker af modsat Art.

Natten før Ballet tilbragte jeg i en overordentlig Spænding. Jo mere Festen nærmede sig, destomere nedslaaet følte jeg mig. Jeg havde ikke nydt den Lykke at glæde mig ved en Moders Omhed — jeg savnede den maaskee aldrig mere, end i dette Øieblik.

Erfaringen har lært, at mit Instinct ikke bedrog mig; det er især, naar vi træde ud i Verden, at en Moders beskyttende og imponerende Omhu bliver uundværlig.

Enhver veed, at en Piges offentlige Fremtræden blandt Festligheder, fra hvilke Sømmelighed og Anstand hidtil har fjernet hende, opmuntrer, ja, saa at sige, authoriserer Saadannes Fordringer, der kunne beile til hendes Haand.

Lad denne Paastand have bekræftet sig eller ei . . . vist er det, at man dog i Regelen danner sig det Begreb om et Moderhjertes Skarpsindighed, at visse Hensigter, visse Forhaabninger, der ikke fortjener Held eller ikke let tør gjøre Regning paa Held, frygte for at udsætte sig for det moderlige Øies gjennemtrængende Blik.

Er en ung Pige derimod forældrelos, saa lad hende forskandse sig med saamegen Omhu, hun vil . . . man troer dog, man veed dog at hun staaer mere isoleret og forsvarslos, end Datteren, og hun bliver da, især hvis hun er rig, et Slags Bytte, en Erobring, som Alle troe at turde stræbe efter.

Uden just klart at kunne fatte den Bekymring, der holdt mig vaagen den største Deel af Natten, havde jeg dog en ubestemt Ahnelse, jeg følte mig saaret, næsten harmfuld over, at Uvedkommende nu vilde prøve mig, commentere over mig, afveie min Formue og Stand, og indlemme mig i Kategorien over de mere eller mindre fordeelagtige Partier. Det forekom mig, at jeg ikke vilde have næret den fjerneste af disse Bekymringer, hvis en Moder havde ledsaget mig.

Jeg havde endnu en anden Grund til Ærgrelse. Jeg var langtfra at dele min Tantes Fordomme mod min Cousine; men just fordi jeg havde hørt Frøken de Maran saa ofte gjentage, at Ursula var hæslig og blottet for al Elskværdighed, var tilsidst den Frygt opstaaet hos mig, at Verden muligen vilde bekræfte min Tantes Dom, og min Cousine mærke det lidet Bifald, der blev hende til Deel.

Jeg zittrede ved Tanken om, at Ursula, al sin Sagtmodighed og Hengivenhed i sin Skjebne uagtet, i den glimrende oplyste Salon skulde misunde mig de usle Fordele, der fattedes hende, og hendes Skinsyge forvandle sig til en endnu bittrere Følelse.

Hendes Egenkjærlighed havde aldrig lidt uden i Nærværelse af nogle faa af min Tantes Venner. Men hvad vilde Følgen blive, naar hun grusomt saaredes af en foragtelig Ligegyldighed i offentlig Forsamling?

Jeg forsikkrer Dem, min Ven, at denne Tanke maaskee martrede mig mere end alle andre, saamegen Værd havde Ursula's Venskab for mig. Iøvrigt tænkte jeg alvorligt paa Midler til at dele min Formue med hende, uden dog at yttre et Ord til hende om dette Forsæt. Det var ingen af de barnagtige Projecter, der ere ligesaa hurtigt glemte, som fattede. Det var min faste Beslutning. For desto sikkrere at realisere den, vilde jeg ikke tale derom til min Tante, men foresatte mig at fastsætte det som det første Punkt i min Ægteskabscontract.

De leer udentvivl, min Ven, over mine simple Ideer om Forretningsanliggender; jeg takker Himlen, at disse Ideer ikke bleve berigtigede

tidligere; thi denne Uvidenhed har skaffet mig lykkelige Øieblikke.

Endelig frembrød Baldagen. Uagtet sin Hæslighed og skjødesløse Dragt, besad Frøken de Maran en uddannet og fiin Smag; hendes bestandige Dadlesyge, hendes Had mod Alt, hvad der var ungt og smukt, havde gjort hende saa kræsen, at det, hun skulde billige, idetmindste maatte være udadleligt og feilfrit.

Hun lod forfærdige to deilige Baldragter til os, ganske eens. Senere har jeg spurgt mig selv, hvorfor Frøken de Maran havde været ædelmodig nok til ikke at vanzire mig med en Kjole eller en Hovedpynt af slet Smag; det havde dog været hende saa let, og vilde for lang Tid have gjort mig latterlig; thi det første Indtryk, Verden modtager, er ofte uudsletteligt. — Men en smaalig Hævn var min Tante uværdig. Hun vilde og gjorde Mere.

Hvis jeg ikke frygtede for at forstyrre Fortællingens Gang ved her at fremsætte, hvad jeg først kunde erfare senere, vilde De see, min dyrebare Ven, at jeg allerede dengang næsten ganske var omgivet af de Hadets Snarer, som Frøken de Maran havde opstillet med en Sikkerhed, der

beviste et dybt og skjebnesvangert Kjendskab til det menneskelige Hjerte.

Syvende Capitel.

Ballet.

Allerede om Morgenen talte jeg med Ursula om Aftenens store Begivenheder. Min Cousine var yderst nedslaaet, mistroisk mod sig selv, og havde besluttet ikke at gaae paa Bal. Hun sagde mig, hun havde grædt hele Natten; dog saae hun hverken forgrædt eller bleg ud; men der laa en rørende Melancholi i hendes Blik.

Jeg seer hende endnu siddende der med et sænket Hoved, Panden skjult af de brune Lokker, Hænderne foldede paa Knæet. Hun syntes sammenkrøbet i sig selv, og udstødte nu og da et Suk, idet hun hævede sit taagede Blik mod Himlen.

„Ursula! Ursula! min Søster!" — sagde jeg og omarmede hende ømt — „Jeg beder dig, fat Mod og vær ikke saa frygtsom! Er jeg ikke hos dig ligesaa fremmed som du for den Verden, vi nu skulle fremtræde i, og som kun kan indjage os en barnagtig Skræk? Man vil ikke bemærke os, og

lidt efter lidt vil det blive os til en Vane. Ved hinandens Side ville vi føle os lykkelige ved at meddele hinanden vore Jagttagelser. Det er kun Forlegenhed og Keitethed den første Gang, der kan paadrage os ondskabsfulde Bemærkninger — intet Andet."

Ursula smilede og svarede, idet hun ømt tog min Haand mellem sine —

„Tilgiv mig, Mathilde, men jeg kan ikke sige dig, hvor jeg gyser for Verden! Det kan aldrig — det føler jeg — aldrig kan det blive mig til Vane . . . det er ingen Barnagtighed, men Bevidsthed, Pligt. Naar man, som jeg, er fattig og uden Ynde, stiller man sig ikke frem i Lyset; man søger Skyggen og trodser ikke Foragten. - Du — ja det er en anden Sag — du har alt, hvad der behoves for at glimre i Verden. Gaae alene, jeg skal sidde oppe og vente paa dig, jeg skal føle mig lykkelig ved høre dig tale om dit Held, jeg skal see denne glimrende Fest gjennem dine Dine, og det vil være mig Nok. Hør," — vedblev hun med Ynde — „jeg vil ikke være den tilsidesatte, forglemte Askepot fra Eventyret, men en Frivillig, lykkelig ved at see din Skjonhed og din Triumph ... ja, naar du kommer hjem fra Ballet, træt af Fornøielser og mæt af Smiger, skal mit omtbekym=

rede Blik modtage dig, og i mit Venskabs Arme skal du udhvile dig efter dine Seire."

Dengang, min Ven, maatte man see og høre Ursula, for, trods det Uregelmæssige i hendes Træk, at finde hende, vel ikke skjøn, men henrivende og fortryllende.

Hendes bævende Stemme havde en saa mild, reen Klang, hendes blaae Øine et saa blidt, bønligt Udtryk, at man uvilkaarlig følte sig overvunden.

„Ursula!" udbrød jeg — „hvor er det muligt, at du kan nære en saadan Mistillid til dig selv, naar du kan tale saaledes og see saaledes paa En? . . . Jeg, din Søster, jeg, der aldrig har forladt dig, jeg, der burde være vant til dit Blik og din Stemme, jeg finder dig skjøn i dette Øieblik, saa skjøn, at jeg kunde blive skinsyg paa dig, hvis det laa i min Natur. Du kjender dig ikke selv; du har aldrig seet dig selv rigtig . . . Tro mig derfor, naar jeg, trods alle Frøken de Maran's ondskabsfulde Yttringer og din egen Mistro, fortæller dig, at du er en sød Pige. Troer du, din Søster vilde være istand til at bedrage dig . . . Mod, Ursula! Mod, min Veninde! Lad os støtte os til hinanden! lad os være kjække, byde denne Aften Trods og lee imorgen ad vor tomme

Frygt! Vi maae følges ad paa dette Bal, Ursula; thi ene gaaer jeg ikke."

„Mathilde! jeg besværger dig . . ."

„Ursula! jeg besværger dig ogsaa!"

„Jeg kan ikke!"

„Ursula! — det er ikke smukt. Du veed, min Tante vil gjøre dig den Bebreidelse, at du kun vægrede dig ved at gaae paa Ballet for ogsaa at hindre mig i at bivaane det. Du kjender hende . . . du veed, hvor ulykkelig jeg er, naar jeg seer dig uretfærdig behandlet. Vil du forvolde mig denne Kummer, Ursula? Min Søster! at nægte mig min Bøn er det samme som at du anseer mig ufølsom mod dine Lidelser, og den Bebreidelse fortjener jeg ikke."

„Mathilde — o! hvad siger du?" — udbrød min Cousine — „velan! skee som du vil!"

Jo mere Øieblikket nærmede sig, desto uroligere blev jeg, dog mindre paa mine egne end paa Ursula's Vegne. Uagtet min afgjorte Paastand, var jeg i Tvivl, om Resultatet vilde falde ud til hendes Fordeel. For derfor ikke at svække det første Indtryk, gik jeg, da jeg var bleven paaklædt, ned i Salonen, istedetfor at see min Cousine gjøre sit Toilette.

I Salonen fandt jeg Frøken de Maran og

Hertugen af Versac, der skulde ledsage os til Ballet.

Jeg gjør ingen Pretensioner, min Ven! min første Skjønhed, min første Ungdom er forlængst forbi. Jeg ligner mig, som jeg dengang var, saa lidet nu, at jeg kan tale om den syttenaarige Mathilde som om en Fremmed. Der ligger desuden Mod, Beskedenhed, Ydmyghed i at kunne sige: jeg var skjøn.

Forestil Dem derfor Deres Veninde, som hun var for ti Aar siden i hendes Ungdoms blomstrende Fylde, klædt i en simpel Robe af hvidt Krep, og det blonde Haar smykket med en Green rød Hedelyng foruden tre Bouquetter af samme Slags som Garnering! — Dauphine havde havt den nedladende Godhed at lade disse sjeldne Kappeblomster hente fra Drivhusene i Medon som en Present til Frøken de Maran.

Jeg havde en særdeles rank og smal Taille. Hertugen af Versac gav mig, om jeg husker ret, en Compliment i Anledning af mine runde og fyldige Arme, idet jeg trak mine Handsker paa. Hvad min Fod og min Haand angaaer, er de det Eneste, jeg ikke kan tale om, thi de havde ingen Forandring undergaaet.

Frøken de Maran fandt mig sikkert skjøn,

maaskee endog altfor skjøn; thi da hun saae mig, kunde hun ikke holde sig fra at rynke Panden, uagtet den Vane hun havde at overøse mig med overdrevne Lovtaler. Hun undertrykte imidlertid denne Bevægelse, og sagde til Hertugen —

„Er hun ikke skjøn og straalende som en Stjerne, det kjære Barn?"

„Hun har til Lykke Forstand nok til ikke at frygte, naar man taler til hende om hendes Skjønhed," — svarede Herr de Versac smilende.

Frøken de Maran var som sædvanlig iført en Robe af carmeliterbruun Silke, men ved denne Leilighed bar hun ogsaa, hvad jeg ikke havde seet før, en simpel lille Kappe, prydet med en Rad Solsikker.

Jeg ventede utaalmodigt paa Ursula's Komme; endelig traadte hun ind.

Troe ikke, min Ven, at jeg overdriver det, naar jeg siger, at jeg neppe kunde gjenkjende hende, saa forskjønnet fandt jeg hende.

Især var hendes Hovedpynt fortryllende. Det deilige brune Haar, der var afdeelt midt paa Panden, faldt paa begge Sider i lange Lokker lige ned til Skuldrene; den hvide, blege Teint, det dunkle Blik, det blide, tungsindige Smiil og selv hendes noget smægtende Holdning syntes i hende at virkeliggjøre et melancholsk Drømmeideal. Det

var et Udtryk, som ikke det skjønneste Ansigt vilde kunne gjengive.

Man kunde fristes til at sige, at et melancholsk Physiognomi synes at jamre over Mangelen paa en eller anden Fuldkommenhed, for i denne beskedne Mistro at laane en Ynde mere.

Ved at læse Shakespeare har jeg stedse kaldt Ursulas Billede tilbage i Tankerne, som hun var den Aften, for levende at forestille mig Ophelia.

Istedetfor, som ellers, at holde sig krum, viste min Cousine ved sin lette og svævende Gang, at hendes Vært var uden Lyde; kun holdt hun endnu Hovedet en Smule bøiet, som en Blomst, der bøier sig mod sin Stengel, og denne Stilling gav hendes Hals en let, yderst pikant Krumning, der endnu mere fremhævede hendes yndige Holdning. Man læste paa hendes Pande en stille, dæmpet Fryd, der blandede sig med Verdens Glæder, uden at tage Deel i dem. Hendes bonfaldende Blik syntes at bede om Tilgivelse, fordi hun blev fremmed for Glæder, som smertelige Tanker gjorde hende ligegyldig for.

Jeg var vant til at see Ursula lidende og fuld af Hengivenhed. Men denne Aften vare disse Lidelser og denne Hengivenhed saa at sige poetiserede; nu vilde jeg sige, det var Lidelser i Balcostume.

Men desværre! intet Epigram kan hævne mig for de frygtelige Lidelser, denne Veninde har forvoldt mig. Kunde jeg ahne saamegen Forstillelse? Og dog — hende tør jeg ikke anklage, men Frøken de Maran, hvis ondskabsfulde Haan —

Men disse sørgelige Opdagelser vilde kun vise sig altfor snart — tilbage til min Historie!

Jeg havde nærmet mig Ursula for at ønske hende tillykke med hendes forskjønnede Udvortes.

„Jeg beder Dem!" — udbrød Hertugen af Versac — „bliv staaende et Øieblik saaledes Haand i Haand, mine Damer! Hvilken beundringsværdig Contrast! Mathilde, skjøn, henrykkende, Panden straalende af Lykke og Ynde — Mathilde, tilkommende Dronning i vore Balsale . . . og Ursula, Tungsindighedens rørende Billede, der smiler med en Taare i Øiet!"

Frøken de Maran brød ud i en Skoggerlatter og svarede —

„Hvorfor bliver De staaende paa Halvveien og opvarter os ikke med Lignelsen om den stolte Rose og den blege Viol? Kommer De fra Dentre's eller Lignons Bredder, smukke Alkander? Lad mig dog være i Fred for Deres Contraster! Rosen har næsten hundredetusind Livres aarlige Renter, Violen ikke en Sou; derfor løfter den Ene Panden, medens den anden sænker den beskedent."

Hertugen af Versac's Sammenligning, Frøken de Marans ondskabsfulde Bemærkning, og maaskee ogsaa Synet af Ursula, der aldrig var forekommet mig saa smuk, paatrængte mig for første Gang et Slags Jalousi, der imidlertid snart forvandlede sig til Harme over mig selv. Da jeg ikke tvivlede paa hvad min Tante sagde, troede jeg virkelig at besidde den Stolthed i Minen, Rigdom giver, og misundte Ursula den interessante Beskedenhed, der udbredte en saa hoi Ynde over hendes Ansigtstræk.

Jeg troer ikke, denne stygge Følelse varede længe; jeg skammede mig over mig selv ved Tanken om, at jeg kunde være saa utaalmodig at misunde min fortroligste Veninde endog blot den Interesse, Armod vækker, og vilde udentvivl aldrig have næret denne Følelse af Skinsyge, der maaskee dog kunde undskyldes, da jeg, den Rige, beklagede, at jeg ikke var fattig — hvis min Tante ikke var kommen med sin spydige Yttring. Alligevel efterlod dette Indtryk en bitter Følelse.

I det Øieblik, vi skulde gaae, sagde Herr de Versac til Frøken de Maran —

„Tænk blot, hvilken Glemsomhed! Gontran er kommen tilbage fra England, og jeg har endnu ikke fortalt Dem det.“

„Deres Neveu? Nu, det er jo en herlig Acqvisition for de unge dandsesyge Piger."

Jeg saae forbauset til Ursula; hverken Hertugen eller Frøken de Maran havde nogensinde nævnet denne unge Herres Navn i vor Nærværelse. Vi stode just i Begreb med at stige i Vognen, da en af min Tantes fortrolige Venner bad hende om et Øieblikſ Samtale under fire Øine betræffende et saare vigtigt Anliggende. Frøken de Maran gik ind i sit Bibliothek; Hertugen af Versac tog en Avis.

Under det Paaskud at ordne en Naal i min Hovedpynt førte jeg Ursula ind i min Tantes Toiletværelse. Her faldt jeg hende om Halsen, tilstod hende oprigtigt min Skinsyge, og bad hende med Taarer i Øinene om Tilgivelse.

Ursula var dybt rørt over min Oprigtighed; hun beroligede mig med de ømmeste Forsikkringer.

Jeg vendte tilbage til Salonen med et roligt og tilfreds Hjerte, og gjorde mig selv det Løfte, som jeg ogsaa havde givet Ursula, om muligt aldrig at antage en rig Arvings Mine.

Vi kjørte til Gesandtens Hotel.

Ottende Capitel.

Introductionen.

Da jeg, ledsaget af Herr de Versac, betraadte den første Salon i Hotellet, følte jeg mit Mod svinde. Uden den østerrigske Ambassadrices venlige Modtagelse vilde min Angest sikkert have overvældet mig.

Frøken de Maran gav Ursula Armen.

Jeg bemærkede denne Aften, tydeligere end nogensinde før, hvor stor min Tantes Indflydelse var, og hvormeget man frygtede hende. Den behageligste, elskværdigste Dame vilde man ved hendes Indtrædelse paa et Bal ikke have flokket sig om med mere Iver eller viist en mere smigrende Opmærksomhed. Jeg optog denne Forekommenhed, denne ivrige Hylding, med et stolt Væsen og en beskyttende, næsten tilbagestødende Nedladenhed.

Vi holdt os til den Side af Galleriet, hvor der blev dandset. Herr de Versac, hvem jeg gav min Arm, nævnede mig flere af de mærkeligste Gjæster.

Vi bleve et Øieblik staaende ved en af Dørene i Galleriet. Her hørte jeg følgende Samtale mellem to Personer, hvem jeg ikke kunde see —

„Ja De veed det formodentlig — Herr de Lancry er kommen tilbage fra England. Jeg har seet ham — han glimrer mere end nogensinde før."

„Virkelig? Er han kommen?" — udbrød den Anden — „Det vil være Hertuginden af Richeville en glædelig Efterretning; thi hans Afreise var et tungt Slag for den stakkels Kone."

En temmelig heftig Bevægelse af Herr de Versac, som for at bane os Vei igjennem Mængden, sagde mig, at han vilde bortlede min Opmærksomhed fra denne Conversation, som det ikke sømmede sig mig at høre, og hvis Helt hans Neveu var.

Jeg lagde ingen Vægt paa denne Omstændighed, og lod mig føre bort af min Ledsager. Før jeg betraadte Balsalen, troede jeg, at Alt vilde sætte mig i Forlegenhed og indvirke paa min Holdning, min Gang, mit Blik; men da den første Bevægelse havde lagt sig og jeg befandt mig midt i Selskabet, forsvandt min Uro, og jeg følte mig, saa at sige, midt imellem Mine.

Man er næsten aldrig geneert eller ængstelig tilmode, naar man betræder en Kreds, der staaer enten over eller under vor egen. Jeg gienvandt snart fuldkommen fri Brug af min Jagttagelsesgave.

Ved min Indtrædelse i Dandsegalleriet, blev jeg næsten blændet af Toiletterens Pragt og Glands. Fru de Mirecourt, en Veninde af min Tante og Moder til en nylig formælet ung Kone, tilbød os en Plads ved Siden af sig. Frøken de Maran modtog den, og jeg og Ursula satte os mellem Fru de Mirecourt og min Tante.

Hertugen af Versac forlod os for at opsøge sin Neveu, hvem han vilde præsentere os.

„Nu?" — sagde jeg sagte til min Cousine — „det er dog i det Hele taget ikke saa forfærdeligt; har du fattet dig af Skrækken, Ursula?"

„Nei," — svarede hun, — „jeg kan ikke blive Herre over min Bevægelse; jeg zittrer ordentlig; jeg seer neppe, hvad der foregaaer omkring mig."

„Det seer jeg tydeligt," — sagde jeg muntert og tilføiede, for at opmuntre hende — „og jeg maa tilstaae, at det er et henrykkende Syn. Skade, at du ikke kan nyde det! Et Bal er dog en herlig Fornøielse."

Da jeg udtalte disse Ord med en uskyldig oprigtig Glæde, udbrød min Tante, der sad ved min Side, i en lydelig Latter.

Flere af de Omstaaende vendte sig om. Fru de Micerourt, der sad ved Siden af Ursula, bøiede sig henover hende og spurgte min Tante —

„Hvad er det, De finder saa latterligt, Frøken de Maran?“

„Kan man vel holde sig fra at lee, naar man hører denne satiriske Lille?“ — svarede min Tante og pegede paa mig — „De skulde blot vide, hvor komiske, hvor ondskabsfulde hendes Anmærkninger ere. Tag Dem iagt for hende; thi hun træffer gjerne Sømmet paa Hovedet! ... Hvor kommer al den Aand fra, min lille Frøken?“ — vedblev min Tante halvhøit og i en venlig irettesættende Tone — „Man kunde let falde paa, at det var mig, der havde gjort dig saa ondskabsfuld.“

Alt dette blev hvisket, men dog høit nok til at høres af de nærmest Omstaaende.

Jeg saae paa min Tante med den største Forbauselse. Ursula bøiede sig henover mig og spurgte, hvad jeg havde sagt til Frøken de Maran, og over hvilken Latterlighed jeg havde gjort mig lystig.

„Over ingen,“ — svarede jeg — „Jeg begriber aldeles ikke, hvad hun mener.“

De vil let, min Ven, kunne løse denne Gaade. Min Tante vilde gjøre Begyndelsen med at tillægge mig det Ry for Ondskab, som De selv i Førstningen troede paa, og som længe var en af

de værste Fordomme, man nærede imod mig. Frøken de Maran's intriguante Yttring frembragte sin Virkning, og Flere af de Nærmeststaaende — En af dem, Fitz-Allan, har selv senere tilstaaet mig det — troede at være Gjenstanden for mine Spotterier.

Jeg saae den store Verden for første Gang; af flere Grunde, som De let begriber, lagde man Mærke til mig; min Tantes Yttring om min giftige Tunge maatte derfor øieblikling udbrede sig, og det gjorde den.

Der gives intet farligere Ry for et Fruentimmer end Ryet for Aandrighed og Spottesyge. De Dumme frygte hende; de Aandrige blive skinsyge, og de stormodige og retskafne Charakterer fjerne sig fra hende. Inden en halv Time var forløbet efter min Ankomst til Ballet havde jeg allerede Fiender.

Lady Fitz-Allan har senere fortalt mig, at min Ondskab var Themaet for Balconversationen den Aften. Man underholdt hinanden om Frøken Mathilde de Maran's bidende Ironi. (Saaledes kaldte man mig nu, for at skjelne mig fra min Tante.)

Ingen havde hørt mine Spotterier, og dog talte Alverden om dem. Det er jo dens sædvanlige Gang.

Min Tante vilde fuldbringe sit Værk; et Par Minuter efter sagde hun, da en ny Pause opstod i Dandsen, ganske høit til Ursula —

„Gud, mit stakkels Barn! vær dog ikke saa melancholsk! Det passer sig ikke for din Alder. Hvoraf kommer denne Tungsindighed?"

Disse Ord, der ligeledes bleve hørte, gjentagne og commenterede, røbede det uimodsigelige Factum, at jeg var ligesaa satirisk og overmodig, som min Cousine var bleg, tankefuld og følsom.

De kjender Verden, min Ven; De veed, at de første Indtryk sjelden lade sig udslette, og De vil derfor kunne slutte Dem til, hvilken Indflydelse disse faa Ord af min Tante maatte have paa min Skjebne.

Ak! jeg maa desværre tilstaae, at min Uerfarenhed, min Forfængelighed endmere forøgede Virkningen af det mig tilføiede Onde. Senere begræd jeg ofte dette Rygte for ondskabsfuld Spottesyge. I Begyndelsen var jeg svag nok til at føle mig smigret derved. Jeg ansaae mig for skjøn, og troede, at Ironi var et Patent paa Aand. Da Valtsen var endt, nærmede Hertugen af Versac sig min Tante, ledsaget af sin Neveu.

Jeg maa bekjende, at Herr de Lancry's Udvortes slog mig med ubeskrivelig Forbauselse. Han

var dengang omtrent tredive Aar gammel, og man kan neppe tænke sig en Mand af et elskværdigere Væsen, et mere forfoiist Ydre.

Det vil maaskee undre Dem, min Ven, at jeg kan tale saaledes om Lancry.

Idet jeg skriver disse Linier, overrasker det mig selv, at jeg saa tydelig mindes det første Indtryk og saa ganske kan isolere det fra det, han senere gjorde paa mig.

Døm derfor om mit Herredømme over mig selv, eller snarere om mit Hjertes sørgelige Tilstand, af den koldblodige Rolighed, hvormed jeg skildrer Dem Herr de Lancry, som han var dengang!

Det er muligt, at jeg ikke beholder denne Fasthed; det er muligt, at dyrebare og grusomme Minder senere ville faae min Haand til at zittre af smertelig Bevægelse, idet jeg beskriver Dem visse Begivenheder.

Nu vil jeg imidlertid forsøge at tilbagekalde mine Erindringer fra de Dage. Smiil ikke, om jeg skulde indlade mig i barnagtige Enkeltheder; jeg var meget ung dengang og havde Ingen seet i min Tantes Huus, der kunde sammenlignes med Herr de Lancry.

Han havde før været Page hos Kongen og

tjent med Ære i det spanske Felttog. Senere ansat som Ærescavaleer ved et stort Gesandtskab havde han efter nogle Aar forladt den militaire Vei, og var, takket være Kongens Yndest og Hertugen af Versac's Protection, bleven ansat som Kammerherre ved Hoffet.

Min første Opførsel mod ham paa Ballet hos den østerrigske Gesandt trykker endnu mit Hjerte med Centnervægt. Der havde været stor Galla i Slottet den Dag, og flere af Hoffets Cavalerer vare komne paa Ballet i Galladragt. Herr de Lancry kom ogsaa fra Tuillerierne; han bar sin Rangs glimrende Uniform, havde det røde Baand med Æreslegionens gyldne Commandeurkors om Halsen, og paa Brystet glimrede en stor udenlandsk Ordensstjerne. Herr de Lancry var af Middelstørrelse, men yderst elegant; hans Træk vare — efter min Tantes Dom, men hun sagde Sandheden — en ung Atheniensers, oplivede af Parisersiinhed og den høieste Ynde. Han var, sagde hun, S k j ø n h e d e n s I d e a l. Han havde kastaniebruunt Haar, brune Øine, skjønne Tænder, en Haand og en Fod, der havde kunnet vække en Dames Misundelse, og saae neppe ud til at være femogtyve Aar gammel, skjøndt han, som sagt, talte de tredive.

Disse naturlige Fortrin, der vare forhøiede ved Ærestegn, som man sædvanlig kun tilstaaer en modnere Alder, og som altid synes at røbe Fortjeneste, maatte derfor gjøre Herr de Lancry til en Gjenstand for særdeles Opmærksomhed.

Da han nærmede sig min Tante, rakte hun ham Haanden og sagde —

„Godaften, min kjære Gontran! — Deres Onkel har just i dette Øieblik meddeelt mig Deres Hjemkomst fra England. Hvad har De bestilt saa længe paa den deilige Ø?"

Herr de Lancry smilede, nærmede sig endnu mere og tilhviskede Frøken Maran nogle Ord, som jeg ikke kunde høre.

„Ti, min Herre!" — sagde min Tante leende — „lykkeligviis kan man betroe en gammel Matrone, som mig, Alt; men til Bod skal De dandse med disse Smaapiger."

Min Tante vendte sig nu til mig og sagde med en Værdighed i Tone, som Ingen bedre kunde antage end hun, naar hun vilde —

„Min Niece, Frøken Mathilde de Maran."

Herr de Lancry bukkede ærbødigt.

„Vor Cousine, Frøken Ursula d'Orbeval," — tilføiede hun med en næsten umærkelig Forandring i Tonen, men dog tydelig nok til at vække For-

modning om, at hun vilde gjøre et Slags Forskjel imellem mig og min Veninde til min Fordeel.

Herr de Lancry bukkede atter.

Jeg slog Oinene ned og følte, at jeg rødmede dybt. Min Haand hvilede paa Ursula's; jeg trykkede den frygtsom.

„Min Frøken," — sagde Herr de Lancry til mig — „tør jeg udbede mig den Ære at dandse den første Contredands med Dem?"

„Ja, min Herre," — svarede jeg, idet jeg tilkastede Frøken de Maran et bekymret Blik.

Herr de Lancry takkede med et Buk og vendte sig til Ursula.

„Tør jeg haabe, min Frøken, at De vil tilstaae mig den samme Gunst, som Deres Cousine, den anden Contredands?"

„Jo, min Herre," — svarede Ursula med et Suk og tilkastede, idet hun sænkede Hovedet, Herr de Lancry et melancholsk Blik gjennem de lange Oienhaar.

I dette Oieblik blev en overordentlig smuk Kone, glimrende af Juveler, bruun af Farve, slank af Væxt, med en særdeles elegant Tournure, et stolt, dristigt Physiognomi og store sorte, gjennemtrængende Oine, der maaskee stode hendes Ørnenæse for nær, staaende foran os. Hun holdt en ung engelsk Oberst ved Armen.

„De er saare glemsom mod Deres Venner, Herr de Lancry," — sagde hun med en blød, velklingende Stemme.

Herr de Lancry dreiede sig om, undertrykte sin temmelig synlige Forlegenhed og svarede bukkende —

„Jeg fortjener ikke denne elskværdige Bebreidelse, Fru Hertuginde; jeg kom først fra London imorges og haabede at have den Ære at gjøre Dem min Opvartning imorgen."

Hvor sjelden dog visse Ahnelser skuffe, min Ven! Da jeg hørte Lancry kalde hende Fru Hertuginde, tvivlede jeg ikke et Øieblik om, at det var Hertuginden af Richeville, hvis Navn jeg havde hørt udtalt i en saa ubeskeden Forening med Herr de Lancry's.

Man præluderede til Contredandsen.

„Er jeg dog ikke et godt Menneske!" — sagde Hertuginden — „Jeg tilgiver Dem Deres Forglemmelse og fortæller Dem endog i Fortrolighed, at jeg endnu ikke er engageret til denne Contredands. Er jeg ædelmodig nok?"

Herr de Lancry betragtede hende forbauset, næsten forlegen, og svarede hende med synlig Tvang —

„Jeg er kun altfor lykkelig. Jeg havde kun-

net dandse denne Contredands med Deres Naade, og har nu den Fornøielse at dandse den med Frøken de Maran."

Hertuginden af Richeville troede, at Talen var om min Tante, og at det var Lancry's Spøg. Hun lo derfor høit og svarede —

„De kommer fra England for at dandse med Frøken de Maran? . . . Der gives altsaa en excentrisk Klub i London, og De vil vise Dem som et af de meest uforfærdede Medlemmer?"

Herr de Lancry skyndte sig at afbryde hende. Hertuginden var meget kortsynet, og havde ikke bemærket min Tantes Nærværelse.

„Jeg vil have den Fornøielse at dandse med Frøken Mathilde de Maran," — sagde han med et stærkt Eftertryk paa Navnet Mathilde og et let Buk for mig.

„Ah — jeg forstaaer! Man fører hende altsaa allerede ind i den store Verden?" — sagde Hertuginden, idet hun greb sin lille Skildpaddelorgnet og betragtede mig med en Opmærksomhed, der forekom mig at røbe ond Villie.

Jeg laa paa Pinebænken.

Ikke et Ord af denne Samtale havde undgaaet min Tante. Da hun saae Hertuginden af Richeville's Lorgnet rettet paa mig, syntes hun at tage

det ilde op og udbrød i en skjærende, bydende Tone —

„Nu, Fru Hertuginde, finder De ikke min Niece nydelig?"

„Jo, min Frøken," — svarede Hertuginden tørt og lod Lorgnetten synke; hun nærmede sig derpaa Frøken de Maran og gjorde en halv Boi-ning fuld af Ynde og Værdighed.

Jeg har senere erfaret, at min Tante og Hertuginden afskyede hinanden, og det forklarede mig den Opmærksomhed, hvormed man betragtede begge disse lige farlige Fiender.

„Nu, Deres Naade," — vedblev min Tante — „det henrykker mig paa den Lilles Vegne, at De finder hende efter Deres Smag. En ung Kones Bifald, som Deres, Madame, maa bringe en ung Pige Lykke, der første Gang træder ind i Verden — det er som en prophetisk Spaadom. Desuagtet troer jeg ikke, hendes Fortjenester nogensinde ville maale sig med Deres."

Der laa tilsyneladende Intet uden en høflig Compliment i disse Ord; dog kjendte jeg min Tantes Tone for nøie til ei at føle, at de maatte indeholde en Spydighed. Da jeg kastede mit Blik paa Hertuginden og de hende omgivende Herrer, saae jeg virkelig, at den Første kæmpede med sig

selv for at gjenvinde sin Rolighed, og at de Andre vare yderst forlegne.

De maa sikkert, min Ven, oftere have stødt sammen med Hertuginden af Richeville; De veed udentvivl, hvad man sagde om hende, idet man overdrev det Letfærdige ved hendes Opførsel med de afskyeligste Bagvaskelser. Der sagdes, at kun det høie Navn, hun bar, hendes fornemme Byrd og Connexioner og hendes uhyre Formue holdt Verdens Øine lukkede for hendes Feil, og at hendes Gemal havde været nødt til at forlade hende. Og dog blev hun modtagen i de bedste Selskaber, hvis Pryd hun var; kun syntes Dauphine ved de store Hoffester at udtale sin Dadel over hende ved en iiskold Modtagelse.

De fatter nu det Bittre, der laa i Frøken de Maran's Yttring. Denne benyttede sin første Fordeel og vilde forfølge sin Seir —

„O, min Gud, hvilke deilige Rubiner De bærer! Er det ikke de samme, der tilhørte den fortræffelige Enkehertuginde af Richeville? Jammerskade, at hun ikke kunde see Dem smykket med dem! og hvor maa det ikke glæde Deres Gemal at see Dem bære hans Fru Moders Juveler!"

For at forstaae det Grusomme i denne Bemærkning, maa De vide, at Hertugen af Richeville,

ifølge et Rygte, der havde fundet Tiltro — men om hvis Falskhed jeg senere er bleven overbeviist — paa sin Formælingsdag skulde have foræret sin Gemalinde dette Familiesmykke, og da han skiltes fra hende, have været saa fiintfølende at lade hende beholde det — en Delicatesse, hun ikke efterlignede, idet hun vedblev at bære disse Ædelstene.

Alle syntes forstenede over Frøken de Maran's Ondskab. Hertuginden af Richeville besad Selvbeherskelse nok til at fordølge sin Uvillie; hun tilkastede min Tante et Blik fuldt af Sagtmodighed og Værdighed, og svarede i en venlig Tone —

„De overvælder mig med Deres Godhed, min Frøken; jeg ønskede kun at kunne gjengjelde den Deeltagelse, De viser mig. Det falder mig just ind, at jeg dog idetmindste kan meddele Dem en Efterretning, der, som jeg haaber, vil foraarsage Dem Glæde. En af Deres Venner kommer fra Italien, hvor han er bleven tilbageholdt i flere Aar, uden at man vidste, hvad der var bleven af ham. Dog, jeg seer, De bliver urolig; jeg vil derfor ikke længer misbruge Deres Nysgjerrighed. Velan!" — vedblev Hertuginden i en fortrolig og hjertelig Tone — „saa erfar da, at Grev de Mortagne vil være i Paris om faa Dage. Jeg

har erholdt Efterretninger om ham fra Venedig. Man siger, at hans Forsvinden skal være en frygtelig Roman. Tilstaa, min Froken, at denne Nyhed overrasker Dem — at den glæder Dem — gjør Dem lykkelig!"

Men denne Nyhed var Froken de Maran et Dolkestød. Forspillet til Contredandsen var endnu ikke endt, og Hertuginden vedblev i en munter Tone til Herr de Lancry —

„Jeg tilbyder Dem en Valts som Erstatning for den Contredands, De har nægtet mig." — Derpaa vendte hun sig til den engelske Officeer, der rakte hende Armen, og sagde — „Vi ville begive os op i det lille Galleri; jeg ønsker nok at see denne Contredands."

Jeg havde endnu aldrig seet Frøken de Maran forlegen; hun var bleven det ved det første Ord, Hertuginden havde yttret. Men da hun hørte de Ord: „Greven af Mortagne vil være i Paris om faa Dage," — blegnede hun og foer sammen, til stor Forbauselse for dem, der kjendte hendes Forvovenhed og ikke kunde gjætte den skjulte Mening i Hertuginden af Richeville's Svar.

Contredandsen begyndte. Herr de Lancry havde Takt nok til at forskaane mig for de Smig=

verier, der altid sætte en ung Pige i Forlegenhed. Han var ligefrem, munter, uden Ondskab; han talte om Frøken de Maran med deeltagende Agtelse, om Hertugen af Versac med Omhed; han fandt Ursula's Ansigt særdeles interessant, og spurgte mig, hvilken Sorg der gjorde hende saa tungsindig. Han var musikalsk, og vi sladdrede om Musik. Jeg foretrak den tydske Skole, han den italienske. I dennne Tvist lagde han en saa elskværdig Godmodighed for Dagen, at jeg, da den var endt, ganske var bleven Herre over min Undseelse. Efter at have ledsaget mig tilbage til min Plads og erindret Ursula om hendes Løfte, hilste han paa flere Damer af sit Bekjendtskab.

„Min Gud!" — sagde Ursula — „hvor fik du Mod fra til at tale saameget med ham, som du gjorde? . . . Jeg beundrede dig."

„O," — svarede jeg — „i Begyndelsen var jeg ængstelig tilmode; men lidt efter lidt svandt min Angest. Herr de Lancry er saa god, saa ligefrem . . . Du vil selv see . . ."

„Ak! jeg vil neppe vove at svare ham!" — sagde Ursula frygtsomt.

„Du tager ganske feil af ham. Han finder dig interessant; det er hans egne Ord til mig, og maaskee er det derfor, han forekommer mig saa elskværdig."

Jeg kunde ikke fortsætte min Samtale med Ursula. Alle de Herrer, der kjendte min Tante, kom og hilsede paa hende. Blandt dem forestillede hun os de yngre, der ikke vare over Dandseaarene, og jeg og Ursula havde snart en Mængde Engagements.

Jeg var saa beskjæftiget med at see paa Dandsen, at jeg, skjøndt jeg ønskede det, neppe fik Tid til at tænke paa Hertuginden af Richeville's sidste Ord betræffende Grev de Mortagne.

Jeg havde stedse havt ham i taknemmelig Erindring; han havde i min Barndom været min første Beskytter.

Men i de sidste otte eller ni Aar havde man næsten aldrig nævnet hans Navn i min Tantes Huus. Jeg erindrede først nu at have hørt, at man ingen Efterretninger havde om ham. Hans Liv var saa sælsomt, man kjendte hans Reiselyst for godt til at finde noget Paafaldende deri. Ikkun forekom det mig besynderligt, at Efterretningen om hans Hjemkomst gjorde en saa rystende Virkning.

Lyden af en Valtsemelodie rev mig ud af disse Betragtninger.

Blandt de Par, Hvirvelen rev med sig, bemærkede jeg snart Herr de Lancry og Hertuginden

af Richeville. Hendes Vært var fuldendt, og hendes Dands, ligesom hans, henrykkende skjøn. Hendes ravnsorte Lokker bølgede yndigt om hendes udtryksfulde lille Hoved, der var bøiet en Smule bagover.

Denne Kone maatte enten være meget stærk i Bevidstheden om sin Uskyld, eller nære en overordentlig Ringeagt for Verdens Domme, da hun kunde trodse dem saa modigt, efterat Frøken de Maran's grusomme Ord, saa at sige, paa ny havde vakt hele den grundede eller ugrundede Mistanke om hendes Vandels Reenhed.

Hvad der især overraskede mig, var Udtrykket i Herr de Lancrys Mine, saalænge Valtsen varede; det var snart foragteligt, snart spottende, snart spændt. Da han førte Hertuginden tilbage til hendes Sæde, forekom det mig, at hun smilede bittert over nogle Ord, han tilhviskede hende.

Jeg veed ikke, hvoraf det kom, men jeg følte en Vægt paa mit Hjerte, da jeg saae de To dandse sammen. Jeg mindedes uvilkaarlig de Ord, jeg havde hørt. Jeg tvivlede ikke længer om, at han elskede hende. Hun havde et stolt og bestemt Væsen, der forskrækkede mig; dog søgte jeg at overvinde det ubehagelige Indtryk, hun gjorde paa mig, ved Tanken om, at hun var en Veninde

af Herr de Mortagne, af min Beskytter, og havde, som jeg senere erfoer af Madame Blondeau, været min Moder tro og oprigtigt hengiven.

Disse Tanker bleve paany afbrudte af de Contredandse, hvortil jeg var engageret.

Rygtet om min Ondskab havde udentvivl allerede udbredt sig blandt flere af mine Chapeauer; thi Adskillige af dem piinte deres Hjerne forfærdeligt med mislykkede Epigrammer, idet de sandsynligviis derved troede at behage min spottesyge Aand; Andre overvældede mig med overdrevne Lovtaler; atter Andre fremkom med Vittigheder, som jeg ikke forstod.

Skjøndt der vare mange behagelige Mænd blandt dem, forekom de mig dog Alle at mangle Noget af den fine Takt, der udmærkede Herr de Lancry. En Mand maa i Sandhed holde Maade og besidde megen Delicatesse for at at vække en ung Piges Fortrolighed, saa at hun kan nyde alt det Behagelige, der ligger i Underholdningen. Dertil udfordres et eget, saa at sige svagere og modificeret Sprog, og det synes at røbe en slet Smag at rose hendes Skjønhed, medens det stedse vidner om Takt at rose hendes Aand. I unge Pigers Munterhed ligger der sikkert flere Yndigheder, jo mere den indskrænker sig til Smiil, og

det er at afskrække hendes Bemærkningers Fiinhed og Frihed, naar man besvarer dem med Spotterier.

Ansee mig ikke for forfængelig, min Ven, fordi jeg taler saaledes om Fruentimmerlivets skjønneste Periode. Vore Instincter ere i den Tid saa ædle, saa høimodige, vore Illusioner saa straalende, at vor Charakteer og vore Tanker antage det samme ophøiede Præg.

Dog — tilbage til Ballet! Jeg saae Ursula dandse med sin sædvanlig rørende Ynde. Hun syntes ikke at more sig meget; vel afslog hun ingen af de Dandse, man bad hende om; men hun sukkede og syntes at bringe et stort Offer, idet hun bevilgede dem.

Efter endnu at have skjænket Soupeen et Blik og drukket en Kop Thee, forlode vi Ballet. Herr de Lancry, der ogsaa gik, traf os i Forsalen; han kaldte paa min Tantes Folk og bragte os vore Peltse. Hertugen af Versac rakte Ursula sin Arm og Herr de Lancry Frøken de Maran sin; men hun sagde leende —

„Hvad er det for en fornærmelig Opførsel, Lancry? Byde mig Deres Arm? Tillader min Vært mig at benytte den? . . . Ledsag De kun min Niece! jeg skal nok gaae alene.“

Da vi vare komne i Vognen, sagde min Tante til Herr de Lancry —

„Gontran! nu da De er kommen hjem, gjør jeg Regning paa at see Dem ofte hos mig med Deres Onkel; De veed, jeg taaler ikke, at man forsømmer mig. Apropos om denne smukke Hertuginde; det er en rar rosenrød Kobbermaske hun bærer . . . hele Helvedes Hede vilde udfordres for at bringe hende til at rødme. Men hvad siger jeg og lader disse unge Piger høre paa! ... Godnat, Gontran, og forsømmer De mig, saa tag Dem iagt!"

Herr de Lancry forsikkrede min Tante om sin ivrige Lydighed, og vi kjørte til Hotel de Maran.

Niende Capitel.

Dagen efter Ballet.

Der gives visse Indtryk saavelsom visse Lidenskaber, der maa sees i en Afstand for at erholde deres fulde Værdi.

Da jeg Dagen efter Ballet samlede mine Minder om Gaarsaftenen og eftertænkte de mindste Omstændigheder, følte jeg, saa at sige, Tilbagevirkningen.

Dog — hvorfor skal jeg fordølge Dem det, min Ven, dog traadte et af disse Minder langt tydeligere frem end alle de øvrige — det var Mindet om Lancry, da han valtsede med Hertuginden af Richeville efter en af Weber's Melodier.

Denne Melodi lød endnu i mit Øre; derimod kunde jeg ikke huske Contredandsens, som jeg dandsede med Herr de Lancry.

Resultatet af disse Morgenbetragtninger var sørgeligt. Verden forekom mig, uagtet sit elegante, fine og henrykkende Ydre, som en Valplads, paa hvilken der, trods Smilet paa Læberne og Blomsterne paa Panden, uddeeltes de frygteligste Slag.

Hvad der var foregaaet mellem Frøken de Maran og Hertuginden af Richeville, bekræftede altfor meget denne Anskuelse. Jeg havde blot hørt høflige Ord; men i disse Ord laa en frygtelig Hemmelighed skjult.

Imidlertid havde man beilet til min Gunst og — falsk Beskedenhed tilside! — jeg maatte antage, at man havde fundet mig skjøn. Jeg havde lagt Mærke til, at Frøken de B. og de P. neppe havde dandset tre eller fire Contredandse; jeg og Ursula havde derimod maattet afslaae flere. Jeg havde ikke kunnet undgaae paa min Gang over Salen at høre den Hvisken, der stedse maa smigre et Fruen-

timmer. Herr de Lancry — uden al Sammenligning den behageligste Mand i den hele glimrende Forsamling, havde beskjæftiget sig ivrigt med mig, og dog vare mine Følelser sørgelige og bittre.

Ikke destomindre havde jeg denne festlige Nat at takke for et sødt Haab. Herr de Mortagne vilde snart være i Paris.

Jeg glædede mig til at see ham igjen. Jeg følte, skjøndt utydeligt, Trang til en alvorlig og erfaren Raadgiver; jeg nærede ei alene en dyb Modbydelighed for min Tante; men hendes Lovtaler, hendes Formaninger, hendes Bemærkninger gjorde mig altid ængstelig og bekymret tilmode. Jeg lignede de Ulykkelige, der frygtede for at finde Gift i Alt, hvad de føre til Læberne.

Jeg elskede Ursula af mit hele Hjerte, men hun var ligesaa ung, ligesaa uerfaren som jeg; jeg kunde gjøre ubetinget Regning paa Blondeau's Hengivenhed; men denne fortræffelige Kone kunde kun elske mig blindt.

Min Formynder, Herr d'Orbeval, Ursula's Fader, havde trukket sig tilbage til et Gods, han eiede i Touraine; desuden blev han, som mine øvrige Slægtninge, aldeles behersket af min Tante. Jeg maatte derfor ansee Grev de Mortagne's Ankomst for en lykkelig Begivenhed. Han havde des-

uden lovet mig at komme tilbage, naar han kunde være mig til nogen sand Nytte.

Hvad der endnu gjorde min Længsel efter at see ham mere levende, var den Skræk, min Tante blev greben af, da Hertuginden af Richeville underrettede hende om hans Komme.

Medens alt Dette beskjæftigede min Sjæl, traadte Ursula ind i mit Kammer. Vi sladdrede om Ballet, og jeg omtalte den Følelse af Skinsyge, hun havde vakt hos mig, før vi kjørte hjemmefra, i en saameget muntrere Tone, da den Lykke, min Cousine havde gjort paa selve Ballet, inderlig havde glædet mig.

„Man har maaskee troet, min kjære Ursula," — sagde jeg med et Smiil — „at det var paa mine egne Vegne, jeg saae saa lykkelig ud — da det tvertimod var dig, jeg var stolt af. Men hvad bekymrer det os, hvis Hjerter kun slaae for hinanden?"

„Hvorledes finder du Herr de Lancry?" — spurgte min Cousine pludselig.

„Saare vakker," — svarede jeg noget overrasket over dette Spørgsmaal — „fornemmelig naar han ikke dandser med Hertuginden af Richeville, der seer saa bydende ud."

Ursula stirrede et Øieblik paa mig, slog Øi=

nene ned og sagde efter et Dieblik Taushed —

„Skal jeg sige dig, hvad jeg troer, Mathilde?“

„Ja — tal!“

„Nu vel — jeg troer, Frøken de Maran og Hertugen af Versac Intet vilde have mod din Formæling med Herr de Lancry.“

Jeg foer forbauset op af Sophaen, men udbrød Dieblikket efter i en lydelig Latter.

„Hvad Ufornuftigt finder du i den Formodning?“ — spurgte Ursula — „Har Hertugen af Versac ikke forestillet ham for din Tante? Har Frøken de Maran ikke opfordret ham til at besøge sig ofte om Morgenen? Og hvem kommer her vel ellers om Morgenen? Fem eller sex af hendes fortroligste Venner. I hvad Hensigt skulde hun have gjort en Undtagelse til Gunst for Hertugen af Versac's Neveu?“

„Skal jeg sige dig, hvad jeg troer, Ursula?“ — sagde jeg og efterabede min Cousines Tone og Udtryk — „jeg troer, at Frøken de Maran og Hertugen af Versac Intet vilde have mod din Formæling med Herr de Lancry.“

Touren til at smile kom nu til Ursula.

„Hvilken Daarskab!“ — udbrød hun — „et saa brillant Parti for mig stakkels ydmyge og fattige Pige! Er der nogen Mulighed deri? Nei;

du kjender mit Ønske, min Beslutning, aldrig at gifte mig. Jeg lader mig vederfares formegen Retfærdighed til at ville stræbe efter, hvad jeg ikke tør haabe. Desuden, selv om det beroede paa mig at ægte Herr de Lancry imorgen, vilde jeg ikke gjøre det. Det forundrer dig? Det er dog min oprigtige Mening. Han er for smuk, for elegant, formeget i Moden. Det er ikke den Lykke, jeg vilde stræbe efter; jeg er ikke skabt til en glimrende Stilling; mit Liv maa rinde ubemærket hen; jeg tør ingen anden Lykke kjende end den."

„Vi blive aldrig enige om den Rolle, du paastaaer, at du bør spille. Min gode Ursula . . . du vil faae Øinene op. Skal jeg troe mit Hjerte, bliver du lykkelig for din egen Regning. Men apropos om Herr de Lancry — hvorfor mener du, at de farlige Fortrin, han besidder, skulde behage mig bedre end dig?"

„Hvorfor? Fordi Herr de Lancry ved at ægte mig vilde begaae en Mesalliance, medens du, der besidder de samme farlige Fortrin, kun kan glæde dig over de sandsynlige Følger af et saadant Parti."

„Ursula, du er afsindig. Herr de Lancry tænker ligesaalidt paa mig, som jeg paa ham, og

desuden vilde jeg, ligesom du, foretrække en mindre glimrende, men just derfor varigere Lykke."

„Men du finder ham dog fortryllende . . . særdeles vakker?"

„Min Gud, hvor du er ondskabsfuld! Nu ja, jeg finder ham særdeles vakker, forsaavidt man kan finde Nogen særdeles vakker, hvem man kun har seet i to Timer."

„Og fornemmelig, naar han ikke valtser med Hertuginden af Richeville."

Jeg kunde ikke holde mig fra at rødme.

„Ja," — svarede jeg — „men jeg veed ikke, hvoraf det kommer, ligesaalidt som jeg veed, hvorfor jeg rødmer ved at høre mine Ord gjentagne."

„Hvoraf det kommer?" — udbrød min Cousine sørgmodigt — „Det er let at besvare — fordi du elsker ham."

„Ursula! . . . du er forrykt!"

„Nei, nei, Mathilde, jeg er ikke forrykt; — mit Venskab for dig, min Frygt for at blive forglemt af dig, min skinsyge Hengivenhed for dig, om du vil, træder mig i Stedet for en Erfaring, som jeg ikke kan besidde, og viser mig dine Følelser i et tydeligere Lys, end du maaskee seer dem selv. Mathilde! jeg burde være fattet paa en saadan Forandring i dit Liv; tidligere eller sildigere maatte

den dog indtræde. Tilgiv — o, tilgiv mig derfor mine Taarer!"

Hun kastede sig grædende i mine Arme.

Jeg kan ikke beskrive Dem, min Ven, med hvilken inderlig Rørelse jeg besvarede dette Beviis paa Ursula's Hengivenhed for mig; jeg stræbte at berolige hende med de ømmeste Forsikkringer.

„See!" — sagde jeg, idet jeg aftørrede mine Taarer — „Mere behøves der ikke for at vække mit Had mod Herr de Lancry . . . jeg sværger dig til . . ."

„Ti, Mathilde!" — sagde Ursula og trykkede blidt min Haand — „ti! jeg har været saa taabelig, saa enfoldig, at give efter for min første Bevægelse; men den var stærkere end jeg; mit arme Hjerte var fuldt, det strømmede over; — det staaer ikke i min Magt, Mathilde, at dølge dig mine Følelser, naar der handles om dig eller dit Vel."

Blondeau afbrød vor Samtale; hun traadte ind med det Udraab —

„O, min Gud, Frøken, hvilken deilig Vogn; Der har aldrig været en saadan før her i Gaarden . . . og det smukke unge Menneske, der sprang ud af den! . . . Han spurgte efter Frøken de Maran, og var nær bleven rendt overende paa

Trappen af Herr de Bisson, der formodentlig igjen har slaaet Noget istykker . . . thi han kom ordentlig farende ned og havde glemt Hatten i sit Hastværk."

Ursula saae paa mig; jeg forstod hende. Denne unge Mand, som min Gouvernante talte om, kunde ingen Anden være end Herr de Lancry.

Dette hurtige Besøg saarede mig; det forekom mig at røbe Mangel paa Takt; jeg besluttede, ikke at gaae ned i Salen, hvis Frøken de Maran under et eller andet Paaskud skulde lade mig ombede at komme ned.

Vi hørte Lyden af en Vogn; Blondeau ilede til Vinduet.

„Der kjører han bort igjen!" — udbrød hun — „det er Synd at sige, at han gjør for lange Visitter."

Jeg følte mit Hjerte lettet fra en tung Byrde, og beklagede næsten, at jeg ingen Anledning havde faaet til at vægre mig ved at gaae ned til min Tante.

Kort før Bordet traf vi hende i Salen; hun var alene og syntes yderst opbragt.

„I veed nok ikke den nye Streg, det Galehuuslem, den Bisson, har spillet mig," — sagde hun — „men Gudskeelov! nu sætter han ikke Foden oftere indenfor mine Døre."

„Har Bisson igjen slaaet Noget istykker, Tante?"

„Om han har slaaet Noget istykker? Ja vist har han, og det er den Dummerhoved, den Servien's Skyld!" — udbrød min Tante med forøget Harme — „Jeg havde eengang for alle forbudt ham at lade det hæslige Menneske være alene i Salonen. Jeg sad i mit Cabinet og skrev et Brev, Døren stod halv aaben; pludselig hørte jeg en Lyd som af en Skralde; jeg vidste ikke, hvad dette kunde være, og stod derfor op og gik ind i Salen. Hvad seer jeg der? Herr Bisson, som har kastet sig i min Lænestol, faaet mit Taffeluhr placeret mellem Knæerne og roder omkring i Værket med min store Papirsax. En af Fjedrene havde han allerede faaet over; deraf kom den skrattende Lyd, jeg havde hørt."

Frøken de Maran var saa forbittret, at hun ikke bemærkede vor halvqvalte Latter, men vedblev —

„Havde jeg havt Kræfter dertil, havde jeg sikkert givet ham en Dragt Prygl."

„„De har altsaa bandt paa at ødelægge Alt, hvad jeg eier og har? De kan altsaa ikke lade Noget i Fred, afskyelige Menneske?" — sagde jeg til ham."

„„Men min Gud, hvad skal jeg foretage mig, medens jeg sidder her og venter paa Dem? Jeg

kjeder mig, naar jeg Intet har at bestille," — svarede han saa dumt og saa ligegyldigt, idet han satte Uhret ned paa Gulvet, at jeg umulig kunde holde mig længer. Jeg var ude af mig selv og puffede og bankede ham saalænge, at han maatte tage Flugten ud af Døren.

„Men uden at tage sin Hat med, som ligger henne paa Stolen," — bemærkede jeg.

„Desto bedre!" — udbrød min Tante — „Jeg vilde ønske, han maatte faae en Hjernebetændelse og blive spærret inde som et Daarekistelem; thi Andet er han dog ikke, trods al hans Viisdom."

Frøken de Maran maatte virkelig være yderst opbragt; thi hun besvarede den ærværdige Felix's Caresser med Barskhed, og Hunden krøb knurrende tilbage til sin Kurv.

Synet af Felix mindede mig om Grev de Mortagne's Kjækhed, som jeg havde beundret saa høit i min Barndom, da han vovede at sparke det hæslige Dyr med Foden. Jeg fattede Mod til at spørge Frøken de Maran om, hvor Herr de Mortagne var, om han kom snart tilbage.

Jeg troede, min Tante vilde knuse mig med sit Blik.

„Rager det dig?" — udbrød hun — „Hvor=

til dette Spørgsmaal? Hvad bekymrer jeg mig om Grev de Mortagne? Lad denne Hertuginde, hvis Sjæl er ligesaa sort som hendes Ansigt, foresladdre dig Saameget hun vil . . . lad det trøste dig, at han er velforvaret, hvor han er, og vil blive det længe! forstaaer du . . . den afskyelige Jacobiner!"

Jeg streger disse Ord under, min Ven, fordi jeg uvilkaarlig bævede over det vilde Udtryk, hvormed de bleve udtalte. Det slog mig nu, at hun for ti Aar siden paa selvsamme Sted havde tilkastet Grev de Mortagne et uforsonligt, djævelsk Blik, idet hun i sit stumme Raseri brækkede Strikkepinden i Haanden.

Jeg kunde ikke finde Ord til at svare Frøken de Maran, saa forfærdet var jeg.

Efter nogle Øieblikkes Taushed vedblev min Tante —

„Gontran har tilbudt mig Kammerherrelogen til imorgen; jeg har modtaget hans Tilbud, og vi kjøre til Operaen imorgen."

Jeg troede at handle heltemodigt og bevise Ursula mit Venskab, naar jeg tilbageviste denne Leilighed til at gjensee Herr de Lancry.

„Jeg er træt af Ballet, Tante," — svarede jeg — „og foretrækker at blive hjemme."

„Du foretrækker, hvad jeg befaler dig at foretrække," — sagde Frøken de Maran i en spydig Tone.

Ursula tilkastede mig et bønligt Blik.

„Jeg vil gaae i Operaen, dersom De udtrykkelig forlanger det," — svarede jeg.

Tiende Capitel.

Operaen.

Hvad Ursula havde sagt mig om Muligheden af min Formæling med Herr de Lancry, gav mig Stof til dybe Betragtninger, da jeg var alene. Uden min Cousines Bemærkninger vilde jeg maaskee endnu i lang Tid ikke have kunnet forklare mig det Indtryk, Hertugen af Versac's Neveu havde gjort paa mig. Jeg spurgte mig selv, idet jeg stræbte at sætte den gunstige Partiskhed tilside, som en beleven Opførsel, et smukt Navn og et tilsvarende Udvortes altid vækker for en Mand — jeg spurgte mig selv oprigtigt, om Tanken om Herr de Lancry satte mig i Forvirring . . . om jeg følte den ringeste Interesse for ham. Det forekom mig, at han var mig fuldkommen ligegyldig; kun undrede det mig, at jeg kunde føle mig ubehagelig

berørt, da jeg saae ham dandse med Hertuginden af Richeville.

Just derved, at den sidste Grund til dette Indtryk forekom mig uforklarlig, vilde jeg opdage den; det lykkedes mig. — Ursula's Bemærkning havde banet mig Veien.

Jeg har altid troet, at Fruentimmernes Charakteer først antager en bestemt Retning, naar Kjærligheden har faaet Indpas hos dem. Kommer dens første Indtryk først med i Spillet, vækker og befæster den visse ædle Sjælsegenskaber, der lidt efter lidt opsluge de andre.

I mit syttende Aar havde jeg saaledes ingen fremherskende god eller slet Egenskab; det vilde, troer jeg, have været vanskeligt at bestemme min Charakteer.

Jeg var verelviis overdreven stolt og ydmyg, fordi man i min Ungdom verelviis havde smigret mig indtil Latterlighed og nedrevet mig indtil Vanære; jeg var from af Overbeviisning og Natur; jeg følte en bydende Trang til at takke Gud for den Lykke, der faldt i min Lod. Først drev jeg denne under enhver Form roesværdige Følelse til en dadelværdig Barnagtighed og senere til en irreligiøs Taknemlighed. Jeg var ædelmodig, saavidt det stod i min Magt; men jeg tilstaaer til

min Skam, at jeg aldrig følte mig mere medlidende stemt mod Ulykkelige, end naar jeg selv led; da stræbte jeg med redebon Iver at lindre enhver fremmed Smerte. Uden at være egoistisk, beherskede dog Lykken mig; man maatte vække min Medlidenhed, hvis jeg skulde yttre min Deeltagelse. Mine Følelser, enten de vare ømme eller grusomme, vare mere varige end heftige; jeg tilgav en Uretfærdighed, en Fornærmelse; men jeg glemte den ikke, skjøndt jeg aldrig søgte at skade dem, der havde fornærmet mig; jeg hævnede mig med en hemmelignæret Foragt. De seer, min Ven, at min Charakteer havde intet Bestemt, intet Fremtrædende.

Men den Aften, jeg for første Gang saae Herr de Lancry, opvaagnede en Lidenskab hos mig, som jeg hidtil aldrig havde kjendt — ganske umærkeligt i Begyndelsen, da den aabenbarede sig i den ubestemte Ærgrelse, jeg følte ved at see et Menneske, jeg neppe kjendte, dandse med en Kone, jeg slet ikke kjendte.

Ak! jeg behøver ikke at sige Dem, min Ven, at denne Lidenskab, der engang skulde beseire enhver anden Følelse hos mig og næsten blive Drivefjedren i min Charakteer, var Skinsyge — den

snart betvungne, snart af Stolthed luttrede, snart ydmyge og indtil Lavhed krybende Skinsyge.

— — — — — — — — — — — — —

Vant til fra Barndommen af at tænke selv efter og indslutte mig i mig selv — begavet med en levende Indbildningskraft, en vis Skarpsindighed — behøvede jeg ikke lang Tid til at løse det Spørgsmaal, min Cousine havde forelagt mig.

Hvorfor havde det været mig mere ukjært at see Herr de Lancry dandse med Hertuginden af Richeville end med enhver Anden?

Dog — jeg gjentager det — dog følte jeg, idet Herr de Lancry behagede mig, Intet af det, hvori jeg troede, Kjærlighed bestod.

Og jeg troede, at jeg af al Magt burde kæmpe mod denne Følelse, hvis den skulde opstaae hos mig. Den kunde gjøre mig til den lykkeligste Kone af Verden; thi Herr de Lancry deelte den maaskee ikke, eller — om han ogsaa deelte den — kunde hans Inclination maaskee mishage min eller hans Familie.

Under disse for et syttenaarigt Hoved saare alvorlige Betragtninger beklagede jeg min eneste Vens, Grev de Mortagne's Fraværelse; thi jeg havde altid næret en instinctmæsig Tiltro til ham.

Ulykkeligviis betog Frøken de Marans Erklæring mig det Haab, Hertuginden af Richeville havde vakt hos mig, idet hun forkyndte min tidligere Beskytters Ankomst.

De vil let indsee, min Ven, at jeg — eengang bortrevet af denne Strøm af Betragtninger, eengang fast bestemt paa at udforske mit Hjertes hemmeligste Historie i alle dens Enkeltheder — med Angest og Bæven saae den Aften imøde, jeg atter skulde see Herr de Lancry.

Vi ankom temmelig seent til Operaen; Auditoriet var talrigt og glimrende. Hertuginden af Berry bivaanede denne Forestilling, da det var den første i Saisonen.

Man gav „Corinth's Beleiring."

Da jeg traadte ind i vor Loge, var Hertuginden af Richeville den Første, jeg bemærkede ligeover for os. Fru de Mirecourt, en Veninde af min Tante, og Herr de Mirecourt sad hos hende.

Man kunde ikke see noget Skjønnere eller Elegantere end Hertuginden af Richeville. Hendes Turban, der var af hvid Gaze, gjennemvirket af Sølv, passede fortræffeligt til hendes brune Teint og hendes Haar, der var sort som Ibenholt; hun bar en Robe af kirsebærrød Fløiel med korte Ærmer, og uagtet hendes lange Handsker var 'Armens Skjønhed iøinefaldende. I Haanden holdt hun en Bouquet

af hvide Roser, en af de største Sjeldenheder om Vinteren. Jeg gjorde mig al Umage for idetmindste at blive ligegyldig for hendes Skjønhed; jeg kunde ikke forjage mit onde Lune, og Webers traurige Melodi lød endnu i mit Øre.

Fru de Mirecourt boiede sig hen over Hertuginden af Richeville, der var meget kortsynet, og gjorde hende opmærksom paa vor Ankomst.

Hertuginden greb hurtigt sin Lorgnet og betragtede mig med megen Opmærksomhed, dog ikke med den overmodige Affectation, der havde været mig saa paafaldende paa Ballet.

Dækket gik op. Jeg elskede Musikken saa høit, og Operaen forekom mig saa henrivende, at jeg slugte Alt med en Pensionærindes Begjærlighed.

Under Mellemacten saae jeg Herr de Lancry træde ind i Hertuginden af Berrys Loge, som Prindsessen endnu ikke havde forladt.

Madame syntes at modtage Herr de Lancry med særdeles Velvillie, talte temmelig længe med ham, og holdt ham endnu nogle Oieblikke tilbage, da han beskedent vilde bortfjerne sig.

Da han forlod den kongelige Loge, var jeg nysgjerrig efter at vide, om han vilde aflægge os en Visit inden han hilsede paa Hertuginden af Richeville.

I nogle Minutter martredes jeg af denne Uvished, og mit Hjerte bankede høit, da jeg hørte Døren aabne sig. Jeg tvivlede ikke om, at det var Herr de Lancry.

Det var ham.

Jeg følte mig urolig og vovede ikke at dreie Hovedet om. Han bød Ursula og min Tante Godaften.

Min Tante berørte sagte min Arm og sagde — „Mathilde! Herr de Lancry."

Jeg vendte mig om og bukkede rødmende.

Men lidt efter lidt følte jeg min Forlegenhed svinde og tog Deel i Underholdningen.

Herr de Lancry var aandrig og elskværdig. Han kjendte hele Paris, og hele Paris bivaanede denne Forestilling. Jeg kan endnu ganske tydelig huske vor Samtale; thi i den viste Herr de Lancry sig i et nyt og ingenlunde ufordeelagtigt Lys.

„Hør, Gontran," — sagde Frøken de Maran — „De kommer overalt; — gjør mig dog en Smule bekjendt med alle de Mennesker her, som ere mig fremmede. Jeg er ligesaa uvidende som disse unge Piger. I femten Aar har jeg ikke sat min Fod i Operaen. Hele Byens Flor maa være samlet her. De maa kjende dem Alle, enten personlig eller af Navn. Disse Banquiers have altid

en Loge i Operaen, medens vi Andre beskedent maa lade os nøie med Hoflogerne, der dog Gudskeelov ere de bedste."

„De sætter mig i Forlegenhed," — svarede Herr de Lancry — „thi i de fire Maaneder, jeg har været i England, have mange Loger skiftet Herrer. Jeg kjender næsten Ingen mere; Børsen har saamange Nykker; den skaber og forstyrrer saamangen pludselig Fortuna."

„Der fattes intet Andet end at disse Folk skulde besidde en evig Rigdom," — meente Frøken de Maran — „Det vilde være et smukt Exempel for de andre Syndere. Men hvem er den lille Kone der i den anden Række -- hende med den røde Baret? Hun er smuk — ikke sandt?"

„Særdeles smuk," — svarede Herr de Lancry — „Hun og hendes Mand ere Heltene i en ligesaa simpel som rørende Historie," — tilføiede han i en melancholsk Tone, der satte mig i Forbauselse og gav hans Ansigt en ubeskrivelig Ynde.

„Min Gud! De maa fortælle os den Historie, Gontran. Hvad er den smukke Heltindes Navn?" — spurgte min Tante.

„Min Heltindes Navn er kun simpelt og hverdags. Parret heder Herr og Madame Dupré," — svarede Herr de Lancry smilende.

„Dupré? det er jo et særdeles velklingende Navn. Opveier det ikke „Duparc," „Dumont" og „Dubois"? — Nu vel, Gontran, lad os da høre Romanen om Herr og Madame Dupré."

„Det kan vel omtrent være to Aar siden," — begyndte Herr de Lancry, men afbrød sig pludselig selv — „Deres spodske Smiil forskrækker mig, min naadige Frøken! Tillad, at jeg henvender mig til Frøken Mathilde og Frøken Ursula! — deres Miner ville neppe indjage mig Frygt, og de ville sikkert føle Interesse for min simple Historie."

Jeg saae op og mødte Herr de Lancry's Blik. Jeg følte atter Purpuret paa mine Kinder.

„Nu som De vil," — svarede min Tante — „fortæl De kun de unge Piger Deres Krønike. Jeg vil ikke see paa Dem, og leer jeg, skal det skee afsides."

„Herr og Madame Dupré vare et Par lykkelige Ægtefolk," — begyndte Herr de Lancry paa ny, idet han vendte sig til mig.

„Det er jo særdeles rørende!" — udbrød Frøken de Maran — „Det begynder i samme Stiil som en af Berquin's eller Børnevennens Fortællinger. Skulde man troe, min Herre, at det er en afskediget Husarritmester af Garden, der opvarter os med disse smukke Ting? . . . Men

Bliv ved! bliv ved! . . . Der træder just den deilige Prindsesse Kfernika ind i sin Loge med sit Folge. De vil have endt Deres lille Historie, inden Flaconbæreren, Lorgnetbæreren, Bouquetbæreren og Textbæreren ere blevne færdige med deres Functioner. Det er en Prindsesse, der ikke gjør synderlig af Berquins Fortællinger."

„Men, Frøken," — sagde Herr de Lancry og smilede ondskabsfuld — „jeg kjender hele Forskjellen mellem en af Berquins Fortællinger og Prindsesse Kfernika; men det er disse Damer, jeg henvender mig til, og har derfor ikke nødig at bede om Tilgivelse for min Histories uskyldige Simpelhed, men vedbliver —:

„Herr og Madame Dupré vare lykkelige Ægtefolk og i Besiddelse af en anstændig Formue. En Bankerot ruinerede dem. Herr Dupré havde en gammel blind Moder, hvem han forgudede; hun havde overladt ham Alt, hvad hun eiede, under den Betingelse, at hun skulde boe hos ham og sin Svigerdatter, hvem hun elskede inderlig. Da Herr og Madame Dupré erfarede deres Ulykke, vare de mere bekymrede for den gamle Moder end for dem selv; thi i lang Tid havde hun været vant til en i hendes Alder næsten utilladelig Luxus. De besluttede derfor at fordølge

hende den ulykkelige Begivenhed. Hvad der var levnet dem af deres Rigdom, tillod dem at bestride de første nødvendige Udgifter. Herr Dupré var hjemme i det engelske og tydske Sprog og oversatte fra begge; hans Kone malede Albumblade og Vifter. Ved Arbeide og Savn, men fornemmelig ved Aandsnærværelse og Klogskab lykkedes det dem næsten i hele to Aar at skuffe den blinde Moder, der ikke opdagede nogen væsentlig Forandring i sin Levemaade og saaledes ikke kunde ahne den Ulykke, der havde ramt hendes Børn — en Ulykke, der vilde have været hende dobbelt trykkende deels paa Grund af den Kummer, det vilde have forvoldt hende, og deels paa Grund af de Savn og Opoffrelser, hun i saa Fald vilde have underkastet sig. Endelig modtog Herr Dupré for kort Tid siden en Summa af hundredetusind Francs i et Brev, hvori stod, at denne Capital var en Godtgjørelse fra den Bankerotteer, der havde ruineret dem. Andre derimod tilskrev en hemmelig Velgjører denne Gave."

„Og det er langt sandsynligere end en Bankerotteers Anger," — meente min Tante.

„Ved Hjælp af denne Summa have disse brave, herlige unge Folk, der nu ere vante til Arbeide, næsten gjenvundet deres tidligere Velstand,

og deres gamle Moder ahner ikke, at hun stod Betlestaven saa nær."

„Det ender, som det har begyndt," — sagde Frøken de Maran — „og beviser, at en god Opførsel stedse finder sin Løn. Desaarsag vil den smukke Prindsesse Kjernika, naar hun fremtræder for Gud, heller ikke blive længer i hans Nærhed."

„De leer, min Naadige," — svarede Herr de Lancry — „men jeg har Mod til at paastaae, at denne Anecdot er en af de Begivenheder, der ære vor Tid meest. Finder De ikke," — vedblev han og vendte sig om til mig — „Finder De ikke, min Frøken, at der ligger en sjelden Delicatesse i denne Opførsel? . . . At besidde Herredømme nok over sig selv til at undertrykke enhver Klage, enhver Allusion til den Ulykke, man lider under, og som man stræber saa ængsteligt at dølge . . . Midt i Armodens Lidelser og Bekymringer at besidde Aandsnærværelse og Sjælskraft nok til stedse at bevare den uforandrede Munterhed, som kun Rigdom kan give . . . Er det ikke et ædelt og rørende Billede at see begge disse unge Folk, hvorledes de samvittighedsfuldt skuffe deres gamle Moder, idet de ved anstrængt Arbeide midt i deres egen Elendighed sørge for, at hun har et beqvemt og mageligt Hjem?"

„Det er skjønt, det er beundringsværdigt;" — sagde Ursula med bævende Stemme og holdt Torklædet for Øinene — „Naar man hører et saadant Træk omtale, beklager man sig ikke mere over sin Armod, siden den kan skabe saadanne Grundsætninger."

Jeg var saa greben, at jeg ikke formaaede at frembringe et Ord, og misundte Ursula, der havde kunnet svare paa Lancry's Spørgsmaal.

Denne lille Fortælling, der maaskee var barnagtig, men just derfor fuld af Ynde i en Mands Mund, havde Herr de Lancry fortalt paa en Maade og i en Tone, der flere Gange bevægede mig til at see op til ham. Det rørende Udtryk i hans Blik og Mine gav hans Ord en ny Tiltrækningskraft; man kunde efter min Mening ikke sætte saa høi Priis paa en saadan Handling, uden at være istand til selv at efterligne den.

Jeg var stum af Forundring; jeg havde ikke ventet at finde saa megen Følelse under en Verdensmands glimrende Ydre. Mit Hjerte trak sig derfor smerteligt sammen, da jeg hørte min Tante sige til ham —

„Hvorledes troer De vel, Gontran, at Deres Søster Angelica tager sig ud i min Nieces Øine? Troer De ikke, hun i Hjertet gjør sig lystig over Deres Historie?"

Jeg saae hastigt op til Herr de Lancry, som for at berolige ham. Jeg mødte hans Blik; men det var saa sorgmodigt, saa nedslaaet, at jeg var nærved at græde af Sorg og Ærgrelse.

Jeg veed ikke hvorledes dette Optrin vilde have endt, hvis Hertugen af Versac ikke var traadt ind til os, og Dækket strax derpaa gaaet op.

Jeg følte mig greben af en Forvirring, en Art Svimmelhed, som Musikkens Indtryk endnu mere forøgede; enhver af de Tanker, der bevægede mig, blev, saa at sige, ledsaget af en Harmoni, der snart var blid og sværmerisk, snart lidenskabelig, og kun stemte altfor meget overeens med min Sjæls Tilstand.

Under visse Omstændigheder ligger der noget overordentlig Forførende i Musik. Den synes at oversætte vore hemmeligste, meest forvirrede og undertiden strafværdigste Tanker i et saa berusende Sprog, at vi ganske overgive os til dens farlige Tillokkelser.

Uden at dvæle et Øieblik ved de Hindringer, paa hvilke mine lykkelige Følelser kunde stode, og indvugget af de herlige Melodier, fandt jeg en salig Glæde i at tilbagekalde Herr de Lancry's rørende Ord i min Erindring; jeg lod mig hen-

rive af den Beundring, den Charakteer, jeg tiltroede ham, indgød mig. Skinsyge Følelser bestormede mig ogsaa, idet Hertuginden af Richevilles brune Ansigt foresvævede mig gjennem min vaagne Drøm.

Da Acten var endt, blev jeg siddende ubevægelig; jeg var nedsjunken saa dybt i mine Drømmerier, at min Tante flere Gange maatte kalde paa mig, inden jeg vaagnede op af min Dvale.

Man forlod Huset; jeg gav Hertugen af Bersac min Arm, Herr de Lancry ledsagede Ursula.

Jeg steg maskinmæssigt ned ad Trappen, uden hverken at see eller høre, hvad der foregik omkring mig.

I det Øieblik, man meldte vor Vogn, fornam jeg en særdeles stærk og behagelig Lugt: en Kjole streifede min, og en zittrende, deeltagende Stemme hviskede mig i Øret —

„See Dem for, stakkels Barn — man vil gifte Dem bort — vent først paa Grev de Mortagne.“

Jeg dreiede Hovedet rask omkring, for at see, hvem det var der talte. En rank Skikkelse, iført en hvid Turban og en kirsebærrod Atlaskeskaabe, gik foran mig nedad Trappen, ledsaget af

Herr og Madame de Mirecourt. Det var Hertuginden af Richeville.

Ellevte Capitel.

Kjærlighedserklæringen.

En Maaned var forløbet siden den Aften, jeg befandt mig i Operalogen med Herr de Lancry.

Denne havde siden aflagt regelmæssige Besøg hos Frøken de Maran, i Begyndelsen hver anden eller tredie Dag og tilsidst daglig.

Jo mere vor Fortrolighed tiltog, desto flere nye elskværdige Egenskaber opdagede jeg hos ham; man kunde ikke tænke sig en jævnere, mere forekommende ung Mand eller en ømmere Opmærksomhed. Hans fine og opfindelsesrige Aand forstod at dølge Smigeren saa kunstigt, at den endog behagede mig, der ellers ikke satte nogen Lid til Andres Lovtaler; thi jeg mindedes min Tantes ondskabsfulde Overdrivelser betræffende mine foregivne Fortrin.

Herr de Lancry var gløbende og ædelmodig og der gaves intet Skjønt og Godt, som han jo forsvarede med Varme. Hans Beskedenhed led

synligt, naar man talte til ham om den Erkjendelse, hans Fortjenester havde erhvervet sig — Fortjenester, der virkelig vare sjeldne i hans Alder. Herr de Lancry's Væsen var fremmed for det Gjækkeri og den letsindige Modetone, der dengang gik i Svang; hans Underholdning var alvorlig og, naar han vilde, ogsaa belærende. Han havde reist meget og med Nytte. Han talte om de skjønne Kunster med en særdeles Smag og var ikke ubevandret i den fremmede Litteratur.

At skildre Dem hans Fortrin saa vidtløftigt vidner næsten om, at jeg elskede ham — ja, ja, jeg elskede ham.

Og hvorledes var det muligt at lade det være? Jeg, som levede i indgetogen Ensomhed hos min Tante og næsten aldrig saae et Menneske uden ham — og ham saae jeg daglig . . . hvorledes kunde jeg vel i Tidens Længde modstaae det Trylleri, der gjorde ham saa forførende? Jeg har allerede sagt Dem, hvor sørgeligt og eensformigt det Liv var, jeg førte i min Tantes Huus. Da Herr de Lancry begyndte at træde i nærmere Omgang med os, forandrede Alt sig. Haabet om og Glæden over at see ham, Ønsket at behage ham, Frygten for at dette ikke vilde lykkes mig, de lange Drømmerier og Lidenskabens tusinde Bekymringer

styrtede mig i et Hav af Uro, og Tiden løb med en utrolig Hurtighed.

Jeg elskede ham — og denne Kjærlighed gjorde mig vexelviis saare lykkelig og saare ulykkelig. Jeg var lykkelig, naar jeg i mine sjeldne Anfald af Selvtillid, af Stolthed over min Ungdom, min Skjønhed, mit Hjerte, spurgte mig selv, om Gontran vel hos en Anden kunde finde det Pant paa en lykkelig Forening, som jeg troede, jeg kunde tilbyde ham med min Haand.

Jeg var ulykkelig, o, saare ulykkelig, naar jeg, tvivlende om min Skjønhed, næsten ogsaa om mit gode Hjerte, ikke vovede at troe, at Gontran kunde elske mig — naar jeg søgte at overbevise mig selv om, at han var Hertuginden af Richeville mere hengiven end nogensinde før.

Og da faldt mig de Ord ind, hun havde tilhviisket mig i Operaen i en saa deeltagende Tone: „See Dem for!“ — Disse Ord plagede mig uophørlig. Jeg havde da i min nedslaaede Stemning ikke mere Kraft til at hade denne Mand; jeg forklarede disse Ord saaledes, som om man havde sagt: „See Dem for, stakkels Barn! Man vil gifte Dem med Gontran, og De har ikke de nødvendige Egenskaber til at behage ham, De vil lide ved en Kjærlighed, der ikke bliver gjengjeldt.“

Atter voxede min Selvtillid, og da saae jeg kun en skjult Trudsel i Hertugindens Ord, et Slags Forsvar.

Disse modstridende Følelser nagede mig saameget mere, som jeg Ingen havde, jeg kunde betroe dem. Min Formynder, Herr d'Orbeval, havde berøvet mig Ursula's Nærværelse for en Tid; vor Skilsmisse skulde kun være af kort Varighed; men den var høist smertelig. I disse Øieblikke følte jeg den bittrere, end det ellers vilde have været Tilfældet. Uagtet min piinlige Uvished, beroligede dog undertiden den Tanke mig, at Frøken de Maran ikke vilde have modtaget Herr de Lancry med en saa aaben Fortrolighed, hvis han ikke havde meddeelt hende sine Hensigter. Dog havde hverken min Tante eller Hertugen af Versac nogensinde gjort den fjerneste Hentydning til Muligheden af et Parti mellem mig og Herr de Lancry.

Endelig ophørte disse Qvaler.

Den femtende Februar — jeg mindes endnu Dagen og dens Begivenheder, som om de vare indtrufne igaar — den femtende Februar kom jeg ind i min Tantes Salon, hvor jeg troede at træffe hende; men hun var gaaet ud, efterat have befalet sine Folk at sige Enhver, der kom for at besøge hende, at hun snart kom hjem.

Jeg sad og læste i „Lamartine's Betragtninger", da jeg hørte Salsdøren aabne sig. Servien meldte Vicomte de Lancry.

Jeg havde aldrig befundet mig alene med Gontran før, og blev derfor sat i en dødelig Forlegenhed.

„Man har sagt mig, min Frøken, at Deres Tante snart kom hjem og lod de Besøgende ombede at vente paa hende."

Han nølede et Øieblik og vedblev derpaa med bævende Stemme —

„Jeg ventede ikke at have den Lykke at træffe Dem her; tillad mig derfor at benytte denne sjeldne og heldige Leilighed til at bønfalde Dem om at høre mig!"

„Min Herre — jeg veed ikke . . . hvad kan De have at sige mig?" — stammede jeg, og mit Hjertes Banken var nærved at qvæle mig.

Med en Stemme, hvis fortryllende Klang jeg aldrig glemmer, vedblev han —

„Lad mig tale frimodigt og oprigtigt til Dem, min Frøken — og giv mig Deres godhedsfulde Løvte, at svare mig paa samme Maade!"

„Det Løvte giver jeg Dem, min Herre."

„Nu vel, min Frøken. Min Onkel, Hertugen af Versac, vilde misbruge en Hemmelighed, som

han har gjættet sig til — thi jeg har ikke betroet ham den ... han havde besluttet at beile for mig om Deres Haand hos Deres Frøken Tante. Jeg har besvoret ham om at opgive denne Beslutning."

Modet forlod mig. Jeg følte et smerteligt Sting i Hjertet; jeg troede, Herr de Lancry nærede Utilbøielighed for mig, og jeg svarede mat —

„Det var unødvendigt at meddele mig ... min Herre ...", — jeg formaaede ikke at tale ud.

„Nei, min Frøken, det var ikke unødvendigt; jeg kunde ikke bemyndige Hertugen af Versac til at henvende sig desangaaende til Frøken de Maran, før jeg havde Deres Samtykke."

„Og det er mit Samtykke, De ønsker?" — udbrød jeg uden at kunne dølge min Glæde, og uden at tænke paa at ville dølge den. Men Herr de Lancry's synlige Overraskelse bragte mig øieblikkelig til at angre min Oprigtighed; jeg frygtede for, at den maaskee forekom ham udelicat; jeg rødmede, blev urolig og taug.

Gontran vedblev efter en Pause —

„Ja, min Frøken, det er Deres Samtykke, jeg kommer for at udbede mig, uden at jeg tør vove at haabe det. Deres Valg er frit; thi et nødtvungent Ja vilde forvolde mig ligesaa megen Smerte som Dem."

„Min Herre — jeg . . ."

„Min Frøken," — afbrød Gontran mig i en øm, alvorlig Tone — „endnu et Ord, inden De ved et Nei nedslaaer — ikke maaskee et for høit stræbende Haab, men et kjært Ønske; tillad mig at sige Dem mine Tanker. De er et forældreløst Barn; De staaer næsten alene i Verden. Som en redelig Mand maa jeg tiltale Dem i det alvorlige Sprog, hvori jeg vilde have tiltalt Deres Moder. De veed, hvorfor jeg ved denne Leilighed henvender mig til Dem — og ikke til Frøken de Maran," — tilføiede han med et betydningsfuldt Eftertryk, der beviste, at han kjendte det Forhold, hvori jeg stod til min Tante, men af Delicatesse ikke vilde tale derom.

Jeg blev dybt rørt over den alvorlige Inderlighed, hvormed Gontran talte disse Ord.

„Jeg forstaaer Dem," — svarede jeg — „og jeg takker Dem."

„Naar De har hørt mig, min Frøken," — vedblev han — „vil De kunne dømme om Fremtiden med den samme Sikkerhed som om den nærværende. Jeg besidder maaskee kun faa gode Egenskaber; men jeg har altid været ærlig og oprigtig og en Slave af mit Ord. Jeg fattede tidlig den Beslutning kun at elske en Pige, hvem jeg

kunde agte og ei blot elske — for hvem jeg kunde føle den inderlige og hellige Kjærlighed, der ligesaalidt ligner den første Ungdoms forbigaaende Indtryk, som de flygtige Forbindelser, der fremgaae af disse Indtryk, ligne Ægteskabets Varighed. Intet i Verden forekom mig mere romantisk end en Forbindelse, grundet paa en gjensidig Agtelse. For at opfylde et saadant Ønske kommer det kun an paa at skaane de Lykkens Skatte, der kunne vare ligesaa længe som vi selv. Man tilbringer da et saligt Liv i gjensidig Fortrolighed, et Liv, som det opfindsomme Hjerte kan give Ynde og Mangfoldighed; thi jeg gjentager det — der gives intet saa Romantisk som Ægteskabet, naar man forstaaer at elske."

Jeg veed ikke, hvorledes jeg i dette Øieblik kom til at tænke paa Hertuginden af Richeville; jeg kunde ikke tilbageholde de Ord —

„Og dog, min Herre, synes de forbigaaende Forbindelser, De talte om, undertiden —"

„Ak, min Frøken," — afbrød han mig — „Kan man sammenligne dem med en retmæssig, sand Lykke? Tro De mig, naar man elsker for hele Livet, erkjender man snart det Tomme i disse strafværdige liaisons. Hvori ligger da det Trylleri, der kunde bevæge os til at foretrække dem

for en af Gud indviet Kjærlighed? Naar en Kone tilhører En for Gud og Verden, skulde man af den Grund mindre erkjende det Herlige ved en i hendes Selskab tilbragt Aften? Fordi man ved daglig Opmærksomhed og Omhed har fortjent at blive foretrukken af hende, forekommer denne Løn os derfor mindre sød? Hendes Aand, hendes Ynde, hendes Triumpher — er alt Dette os mindre dyrebart, fordi hendes Øie søger vort med mindre Frygt, og vi kunne sige til hende: „Nyd din Seier!" — Naar hun i Andres Nærværelse besvarer et ubemærket Tegn af os med et hemmeligt, venligt Smiil, skulde da dette Smiil forekomme os mindre fortryllende, fordi det ikke indeholder Beviset paa en strafværdig Forstaaelse? Fordi de Blomster, hvormed hun er smykket, ere blevne plukkede af en agtet Vens Haand, aande de derfor mindre Vellugt? Naar man vil reise og recreere sig fra Larmen i Paris, maa man da nødvendigviis berøve en Fader sin Datter eller en Mand sin Kone for at kunne nyde det Henrivende ved en Reise gjennem et yndigt, poetisk Land? Skulde Spaniens eller Italiens skjønne Himmel være overtrukken med Skyer for den, der kan elske uden at rødme? . . . O, tro mig, der gjemmes uudtømmelige Rigdomme af Lykke og Nydelse i en Forbindelse,

der støtter sig paa en saadan Kjærlighed, som jeg ønsker at nære. Jeg kjender Ungdommens falske Glæder; de forekomme mig ligesaa langt under den sande Lykke, som Overtro staaer under Religion. Jeg veed ikke, min Frøken, om De har forstaaet mig; jeg veed ikke, om jeg har givet Dem et, om og kun svagt Begreb om mine Følelser og Tanker. Var jeg saa lykkelig mod min Forventning at erholde Deres Tilladelse til at gjøre den Bøn, Hertugen af Versac agtede at forelægge Frøken de Maran — tro mit Ord som redelig Mand, min Frøken . . . jeg skulde da, elsket af Dem, ogsaa vise mig Dem værdig."

Med disse Ord reiste Herr de Lancry sig fra sin Stol, der stod ved Siden af min.

Jeg kan ikke skildre Dem den Bevægelse, min Ven, som dette for mig saa nye Sprog vakte hos mig, det forekom mig, at en ny, straalende Horizont aabnede sig for mit Blik; jeg blev greben af en salig Bæven; thi Gontran's Skildring af det Romantiske ved en skyldfri Lykke bestemte nu nøiere de tusinde utydelige, forvirrede Tanker, der hidtil havde opfyldt min Sjæl.

Dette henrivende Billede af ægteskabelig Kjærlighed med dens Ømhed, dens Mysterier, dens Nydelser satte mig i en altfor salig Stemning,

til at jeg kunde skjule min Glæde eller lægge den ringeste Forestillelse i mit Svar. Jeg følte mine Kinder brænde, mit Hjerte banke, ikke af Blufærdighed, men af ædel Bestemthed. Jeg vilde staae paa samme Høide som den Mand, der havde talt saa oprigtigt til mig, og hvis Ord indgød mig en urokkelig Tillid.

„Jeg vil hverken være mindre oprigtig eller mindre aabenhjertig end De," — svarede jeg ham — „jeg er en forældreløs Pige, der kun staaer Gud og mig selv til Regnskab for det Valg, jeg nu baade vil og kan gjøre. — Jeg troer paa den Kjærlighed, De skildrer mig som saa skjøn, saa sød — thi jeg har ofte drømt om den som mit skjønneste Haab."

„Min Frøken — tør jeg troe — tør jeg haabe . . .?"

„Jeg har lovet at være oprigtig mod Dem og jeg vil være det. Tillad, at jeg — inden jeg giver Dem, ikke et blot Haab, men en fast Vished — ogsaa siger et Par Ord om mine Tanker Men tro ikke, at det røber nogen Tvivl paa min Side; thi en saadan Tvivl er mig fremmed. — Jeg elsker min Cousine som den ømmeste Søster; hun eier ingen Formue og vil ægte en Mand efter sit eget Hjerte. For at sætte hende istand til at

vælge frit, ønsker jeg at sikkre hende Halvdelen af min Formue. Gifter hun sig ikke, ønsker jeg altid at beholde hende hos mig. Samtykker De i, at hun ogsaa bliver Dem en Søster?"

I Begyndelsen stirrede Gontran forbauset paa mig, derpaa udbrød han, idet han slog Hænderne sammen —

„Hvilket ædelt Hjerte! Hvor var det muligt, ikke at billige — hvad siger jeg? — ikke at beundre en saadan Hengivenhed! . . . Desuden — kjender jeg ikke Frøken Ursula? Veed jeg ikke, at hun fortjener denne Godhed?"

„O!" — udbrød jeg henrykt — „mit Hjerte finder et Echo i Deres! . . . Nu blot et Spørgsmaal til," — tilføiede jeg stammende og slog Øinene ned — „Hertuginden af Richeville . . ."

Jeg formaaede ikke at sige Mere.

Gontran svarede iilsomt — „Jeg forstaaer Dem, min Frøken; Verdens Rygter have ogsaa naaet Dem. Siden min Hjemkomst fra England, eller snarere siden Ballet hos den østerrigske Gesandt har jeg — jeg tilsværger Dem det ved min Ære — kun beskjæftiget mig med en eneste Tanke, jeg vover ikke at sige: med en eneste Person."

Jeg rakte Gontran Haanden og kunde ikke tilbageholde to Taarer — to søde, lykkelige Taarer.

„Er det den fader- og moderløse Piges Haand, De ønsker . . . den er Deres — jeg rækker Dem den for Gud."

„Og for Gud sværger jeg at fortjene den!" — udbrød Gontran og sank saa henrivende og naturligt, jeg kunde næsten sige saa fromt, paa Knæ for mig, idet han førte min Haand til sine Læber, at jeg intet Overdrevent kunde see i denne Bevægelse.

I mit hele Liv har jeg aldrig følt et sødere, alvorligere og tillige mere triumpherende Indtryk.

Jeg foldede Hænderne og sagde med dybtbevæget Stemme —

„Min Gud, min Gud, jeg takker dig, at du har gjort mit Liv saa skjønt og smilende."

En Vogn rullede ind i Gaarden og forkyndte Frøken de Maran's Tilbagekomst.

„Mathilde!" — sagde Gontran — „Tillader De mig nu strax, her i Deres Nærværelse, at forelægge Deres Tante min Bøn? — Thi saa . . . saa kunde jeg maaskee komme tilbage og tilbringe denne Aften hos Dem."

„O, ja! ja!" — raabte jeg fuld af Glæde — „De har Ret — saa kan De tilbringe denne Aften hos mig."

Frøken de Maran traadte ind i Salen.

„Jeg vædder," — sagde hun til mig, inden hun endnu var kommen indenfor Døren — „at du ikke veed, hvad Frøken Ursula tager sig for i Touraine."

„Nei, Tante, det veed jeg ikke."

„Og De, Gontran?"

„Det er mig umuligt at vide."

„Ja men jeg veed det. Jeg kommer ligefra Herr d'Orbeval's Notarius, der ogsaa er min. Han udkrammede — hvad? gjæt engang! . . . jeg vædder hundrede mod een — tusind mod een . . ."

„Men, Tante —"

„Titler, Gaver til Ursula," — vedblev Frøken de Maran — „til Ursula, der gifter sig."

„Ursula gifter sig? — uden at skrive mig til? . . . I hendes sidste Brev nævnede hun ikke et eneste Ord derom," — udbrød jeg smerteligt overrasket.

„Bi dog — giv dog Tid! Pierron gav mig, da han aabnede Vogndøren, nogle Breve, som jeg stak til mig, uden at see paa dem. Maaskee er der et til dig fra Ursula."

Frøken de Maran gjennemsøgte sine Lommer, trak tre Breve frem, læste Udskrifterne og sagde —

„Ja — her er et til dig — stemplet fra Tours."

„Min Frøken!" — tog nu Herr de Lancry til Orde — „Hvad jeg har at sige Dem, er af alvorlig Vigtighed. Jeg overtræder maaskee Skik og Brug, idet jeg berører en saadan Gjenstand uden Indledning; men jeg er saa lykkelig . . . og længes især saa inderligt efter at nyde den Forret, der maaskee bliver mig tilstaaet, saasnart som muligt . . . at jeg, vis paa Frøken Mathilde's Samtykke, vover at bede Dem om hendes Haand."

„Min Gud!" — udbrød min Tante — „Hvad siger De, Gontran? Det kommer jo ligesom et Tordenslag . . . jeg kan ikke samle mine Tanker igjen. Et Parti, saaledes aftalt i Forveien? . . . det har man jo aldrig seet før."

„De taler Sandhed, min Frøken. Giver De Deres Samtykke, og jeg tør troe mit Hjerte — saa vil dette Ægteskab være det eneste i sit Slags," — sagde Gontran og saae til mig.

„Jeg er virkelig saa bedøvet. Saaledes gaaer man ikke tilværks, min stakkels Gontran. Familie og Slægtninge aabne først Præliminarierne med alle Slags Indledninger og Fortaler. Man taler først derom i en otte à fjorten Dage, derpaa lader man den lille Pige komme for sig og fortæller hende, at det nok turde hænde sig, at man engang ved Leilighed kunde falde paa at gifte

hende bort, og at isaafald en ung Mand, der forenede de og de Fortrin, syntes at være et passende Parti."

„Nu vel, Tante," — sagde jeg muntert — „Forestil Dem, at disse fjorten Dage og de lange Fortaler vare tilende, og at De havde sagt til den lille Pige, at et passende Parti tilbod sig."

„Nu?"

„Nu — den lille Pige antager det med inderlig Taknemmelighed," — svarede jeg, idet jeg ømt greb hendes Haand — for første Gang i mit Liv.

Haanden var iiskold. Den trykkede min længe med sine kjødløse Fingre, idet hun betragtede mig med et gjennemborende Blik. Endelig smilede hun, som kun hun kunde smile.

Jeg formaaede ikke at undertrykke en ubestemt Følelse af Skræk, der dog strax forsvandt igjen.

„Vil du virkelig have den afskyelige Døgenigt til Mand, mit Barn? Nu, som du vil; jeg har Intet derimod. Jeg samtykker — forudsat, at din Formynder, Herr d'Orbeval, og Deres Onkel, Gontran, gjøre det samme."

„Han vilde just forelægge Dem min Bøn, min Frøken," — sagde Herr de Lancry henrykt.

„O, Tante! De er mig en anden Moder!"

— udbrød jeg i min Glæde, idet jeg omarmede Frøken de Maran med Inderlighed.

„Ha, ha, ha! Hører De den Tosse?" — sagde min Tante og opslog sin sædvanlige skjærende Latter — „En anden Moder!"

Ak, jeg havde bespottet Gud, da jeg gav Frøken de Maran Modernavn. Han skulde grusomt straffe mig derfor.

Om Aftenen Klokken ni kom Gontran igjen, ledsaget af sin Onkel, Hertugen af Versac. Denne medbragte min Tante den officielle Efterretning, at Kongen havde havt den Naade at tillade ham at overdrage sin Hertugtitel og sit Pairskab til Herr de Lancry, naar denne formælede sig.

„Du bliver altsaa Hertuginde med Tiden ... det er ret behageligt, naar man har hundrede tusind Livres at leve af om Aaret," — sagde Frøken de Maran. Derpaa tilføiede hun —

„Apropos om Renter — jeg har ladet min Dør lukke for iaften, da jeg maa tale om Contracten med Herr de Versac. Sligt forstaaer de Forlibte dem ikke paa. Lad os altsaa være i Ro, og gaae I ind i mit Bibliothek!"

Hvad skal jeg sige Dem, min Ven, om denne Aften, som vi tilbragte paa det Herligste med at tale om vor tilsyneladende glimrende Fremtid? —

Var det muligt at forene flere Udsigter til Lykke? . . . Aand, Skjønhed, Ynde, fiin Følelse, Fortjenester, Byrd, Rigdom . . . besad ikke den Mand, jeg skulde ægte, alle disse Fortrin?

Tolvte Capitel.

Brevet.

Hvor stor var ikke min Overraskelse, da jeg i mit Kammer fandt en stor Kurv med Jasminer og Solsikker, begge mine Yndlingsblomster!

Vi vare i Februarmaaned. Først fra denne Dags Morgen havde Gontran Ret til at tilbyde mig Blomster; jeg kunde ikke begribe, hvorledes han i saa kort Tid havde faaet en saadan Mængde samlet — og det var Blomster, der i denne Aarstid ere mere sjeldne end kostbare.

Jeg var dybt rørt over denne Opmærksomhed. Blondeau ventede paa mig; jeg meddeelte hende hele min Lykke, alle mine Forhaabninger. Den fortræffelige Kone hørte længe paa mig, endelig svarede hun —

„Der er vist ingen Tvivl om, at Vicomte de Lancry er ligesaa elskværdig, som De skildrer ham, min Frøken; muligt ogsaa, at han bliver Hertug

og Pair med Tiden; men tillad mig at bemærke, at det aldrig er af Veien at høre sig for først, inden man gifter sig."

„Hvorledes? Høre sig for? Du er forrykt! Har hans Onkel, Hertugen af Versac, ikke talt til min Tante om ham?"

Blondeau rystede paa Hovedet.

„Familieskudsmaal er altid gode, min Frøken; selv Verdens Domme tør man ikke altid troe, langt mindre hine."

„Hvad vil du da, jeg skal gjøre?"

„Hvis De vil tillade mig at handle paa egen Haand, min Frøken, vil jeg maaskee kunne opdage Et og Andet ved at faae Herr Vicomtens Folk til at sladdre af Skole."

„Det er os uværdigt . . . og du vover at foreslaae mig et saa fornedrende Spioneri? . . . Jeg vil sige dig Noget, Blondeau! . . . Dersom du sætter den ringeste Priis paa min Hengivenhed for dig, saa lov mig paa Stedet, at du ikke vil gjøre Herr de Lancrys Folk det ringeste Spørgsmaal om deres Herre!"

„Men, min Frøken, det er Deres Tante, der saa at sige har stiftet dette Giftermaal. Har De da forglemt al hendes Ondskab — det Had, hun nærede mod Deres Moder, den stakkels Fru Mar-

quise, hvem hun lagde i Graven? Overlæg det vel, min Frøken, inden De binder Dem for stedse! . . . Tilgiv mig, at jeg fører dette Sprog; Jeg er kun en simpel Kone, men jeg elsker Dem som mit Barn. Denne Følelse fremkalder Tanker hos mig, der maaskee ere over min Stilling, og giver mig Mod til at sige Dem dem. Stakkels Mathilde! De er saa troskyldig, saa god, saa ædelmodig, saa umistænkelig. Det var det samme Tilfælde med Frøken Ursula, hvis Oprigtighed jeg drager stærkt i Tvivl, trods alle hendes Sukke og hendes Opoffrelser."

„Hør, Blondeau; jeg begriber let, at et Slags skinsyg Følelse bevæger dig til at behandle Frøken d'Orbeval uretfærdigt; og jeg undskylder derfor ogsaa denne Følelse; men jeg beder dig aldrig oftere at tillade dig den ringeste Hentydning til en Forbindelse, som jeg er bestemt paa at slutte, fordi jeg finder den skjøn og ærefuld. Jeg veed, hvad jeg gjør; og jeg er intet Barn længer. Desuden . . . jeg føler det . . . levede min Moder endnu, vilde hun billige mit Hjertes Valg."

„Endnu een Bemærkning, min Frøken! Naar de Efterretninger, man vil kunne indhente om Herr Vicomten, ere tilfredsstillende — hvorom De jo ikke tvivler — saa indseer jeg ikke, De kan have Noget imod —"

„Blondeau!" — afbrød jeg hende i en fast Tone — „jeg kan ikke hindre dig fra at handle efter dit eget Hoved; men hvad det ogsaa vil koste mig — og det vil være mig saare tungt at undvære din Omgang . . . berører du denne Gjenstand oftere med et eneste Ord, sørger jeg for din Fremtid og bortfjerner dig fra mig for stedse."

„Ak, Frøken, see dog ikke saaledes paa mig! Min Gud, det er netop som dengang De endnu var ganske lille og forført af Deres Tantes onde Raad sagde til mig, at jeg holdt mere af Penge end alt Andet."

Og den stakkels Kone udbrød i Taarer.

„O!" — svarede jeg med utaalmodig Ærgrelse og næsten haardt — „Jeg var saa lykkelig, og saa kommer du med dine latterlige Visioner og bringer mig i ondt Humeur!"

Jeg tog den deilige Blomsterkurv, Gontran havde sendt mig, og bar den ind i mit Værelse; thi jeg vilde ikke unde nogen Anden den Fornøielse at røre ved den. Fra den Dag af vænnede jeg mig til altid at have Blomster omkring mig, uden at disse forvoldte mig andet end en let Bedøvelse, der ingenlunde var ubehagelig.

Lidt efter lidt svandt den Ærgrelse, Blondeau havde vakt hos mig, for de tryllende Erin-

dringer om denne Dags Begivenheder. Mine Følelser havde været saa stærke, at jeg endnu ikke havde aabnet Ursula's Brev, der meldte mig hendes forestaaende Bryllup.

Jeg har opbevaret dette Brev, som saamange andre. — Her er det.

Idet De læser, vil De sikkert bemærke noget Svulstigt og Romantisk i Stilen. Jeg disputerede ofte med min Cousine om det Urigtige i denne Skrivemaade, uden at kunne faae hende til at aflægge den.

De, min Ven, der kjender de forskjellige Perioder i mit og Ursula's Venskab og Følgerne af hendes Giftermaal ligesaagodt som jeg, De vil ikke kunne tilbageholde et bittert Suk ved Gjennemlæsningen af disse Linier, hvori hun fremstiller sig som et sørgeligt Offer.

Men dengang vare Tiderne endnu ikke forandrede; jeg nærede endnu alle mine Illusioner og blev dybt greben af Ursulas Ulykke.

Jeg maa ikke glemme at fortælle, at dette Brev var forseglet med sort Lak, og at Seglet forestillede en Steen med et Dødninghoved - - et paafaldende Symbol, som Ursula holdt meget af.

„Saint Norbet, Februar 1820."

„Det er skeet, Mathilde! din stakkels Ursula er offret. Hun har nu intet Andet tilbage end at

tilbringe sit hele Liv i Taarer og Sorg. I den mørke Fremtid, der venter hende, skimter hun kun faa Glædesstraaler, som hun uden tvivl faaer dit Venskab at takke for. Men min Gud! hvi undrer jeg mig over det nye Slag, der rammer mig? Har jeg ikke i lang Tid været vant til at lide? Som et til Ulykken indviet Offer kan jeg kun bøie mit Hoved og græde.

Tilgivelse, min Veninde, min Søster, om jeg skulde formørke dine Glæder ved disse Klager, der udstrømme fra min i Fortvivlelse styrtede Sjæl, thi jeg ahner det — du vil blive lykkelig — du vil formæle dig med den, du elsker. Saa skjøn, saa rig, saa henrivende, som du er, behøver du blot at vise dig, for at behage.

Den stakkels Ursula derimod, uden Skjønhed, uden Formue, blev allerede ved sin Fødsel indviet til Sorgen. Det var nu engang hendes Skjebne. Dog — hvad siger jeg? — Nei, nei! jeg er uretfærdig! thi mødte jeg ikke dig paa min Vei? Rakte du ikke den lille Forladte Haanden? Har hun ikke — som Frøken de Maran daglig gjentog og med Rette — din Ædelmodighed, dit rørende Venskab at takke for det kosteligste af alle Goder, en glimrende Opdragelse?

Havde jeg ikke — og har jeg ikke endnu

dig at takke for mit Hjertes sødeste, dyrebareste Følelse . . . Ak, uden den — uden det uvilkaarlige Haab, den giver mig, var jeg allerede død af Fortvivlelse; du kunde da kun begræde din Veninde.

Hør, Mathilde! Det er Daarskab, vil du sige . . . kan være! . . . men det er en smertelig og sørgelig Daarskab, forsikkrer jeg dig. Jeg har mørke Anelser — jeg veed ikke, hvilket Lod der venter mig . . . i ethvert Tilfælde ønskede jeg gjerne at efterlade dig et Minde om mig — mine Bøger og det lille Koralsmykke, du kjender.

Ak! jeg har ingen Formue, eier Intet. Tilgiv denne Forærings ringe Værd; den vil dog idetmindste erindre dig om vore Arbeidstimer, om vort uskyldige Coquetteri — vi stakkels Piger . . . ikke sandt, Mathilde? — Du vil skjænke din Veninde en Taare? . . . Ikke sandt? En flygtig Erindring om hende vil undertiden gjennemkrydse dine Tanker midt i de larmende, glimrende Fester, hvis Dronning du vil blive.

Her gad jeg opslaae mit sidste Asyl. Jeg har ofte vandret paa Landsbyens beskedne Kirkegaard; den har intet Afskrækkende, det er en grøn Græsslette, omgivet af en Tornehække, der om Foraaret maa staae fuld af Blomster. Man sto=

der hist og her paa et Trækors. O, hvor sødt vilde det være at blande mit Støv med de ydmyge Skabningers, der hvile i disse ubekjendte Grave; thi jeg vilde da, som de, have vandret ubemærket gjennem Verden!

Tilgivelse, Mathilde, for den sørgelige Indledning; men min Sjæl er saa dybt bedrøvet, at mine Følelsers Bitterhed henrev mig.

Men jeg maa nu meddele dig Grunden til mine Taarer.

Jeg gifter mig.

Og hvilket Giftermaal o, min Gud! . . . Farvel, I mine Pigedrømme! — Farvel, mine ubestemte Forhaabninger! — og især Farvel, du Liv fuldt af hengivent og ømt Venskab, som jeg vilde tilbringe ved min Mathildes Side!

Et Øieblik tænkte jeg paa at kæmpe mod min Faders urokkelige og frygtelige Villie; men jeg følte, at mine Kræfter snart vilde bukke under i denne ulige Kamp, at jeg vilde blive paa Valpladsen; og desuden gjorde en vigtig Grund det til Pligt at føie mig i denne Villie. Jeg adlød — du skal strax høre hvorfor.

For otte Dage siden, netop den Dag jeg skrev dig til, uden at kunne ahne, hvad der ventede mig, lod min Fader mig kalde til sig. Du har

kun seet min Fader i den store Verden eller hos Frøken de Maran, der imponerede ham; han maa blot have forekommet dig alvorlig og afmaalt. Men her er han vant til at herske, til at føre en uboielig Herres Sprog; hans Ansigt har her et ganske andet Udtryk; han er haard, næsten truende.

„Du har ingen Formue," — sagde han til mig — „jeg maa tænke paa at faae dig gift. Jeg har mod Forventning udfundet et fordeelagtigt Parti for dig — en ung Mand, der eier over tredsindstyve tusinde Livres aarlig Indtægt, foruden gode Udsigter og Haab om Mere; thi han er en fortræffelig Huusholder og en duelig Forretningsmand. Han kommer her imorgen med sin Moder. Søg at behage ham; thi behager du ham, er Partiet sluttet. Viis dig fra en uskyldig og munter Side; thi Herr Sécherin er selv en lystig Krabat og gjør ingen Omstændigheder. Overlæg det vel. Jeg maa nu forlade dig. Jeg skal til Sanlaies. Det ulykkelige Gods koster mig Mere, end det indbringer mig, og du maa gjøre et godt Giftermaal, for ikke efter min Død at være i en værre end maadelig Stilling."

Uden at give mig Tid til at svare et eneste Ord, forlod min Fader mig.

Ak, min Veninde! jeg kan ikke beskrive dig, i hvilken Afgrund jeg troede at styrte, da jeg hørte de skjebnesvangre Ord — jeg, jeg, der, som du veed, ligesom du, har drømt om en fortryllende Harmoni mellem Sjæle, der tidlig eller sildig møde hinanden, fordi de stedse uvilkaarlig søge hinanden.

Jeg tilbragte Natten i Graad. Du vil maaskee spørge mig — du, gode og ømme Søster — om jeg havde glemt det ædelmodige Tilbud, du gjorde mig: at dele din Formue med mig, for at sætte mig istand til at vælge en Mand efter mit eget Hjerte, eller beholde mig hos dig, hvis intet Parti tilbød sig, der svarede til mine Forventninger. Nei, Mathilde, nei! jeg havde ikke glemt dette Løfte; jeg vidste, at dit Hjerte var stort og ædelt nok til at holde det. Men jeg vilde gjøre dig det Offer, du tænkte at bringe vort Venskab, umuligt. I din ligesaa beundringsværdige som uoverlagte Høimodighed havde du ikke tænkt paa Fremtiden; skjøndt din Formue er anseelig, er den dog ikke stor nok til at kunne deles saaledes. Med din hele Formue er du en rig Arving og kan gjøre Fordring paa de meest glimrende Partier; deler du den, mister du dine halve Udsigter.

Uden Tvivl var Haabet om at blive evigt

hos dig en af mine kjæreste Pigedrømme. Men hvo veed, om din tilkommende Gemal ogsaa vilde finde sig deri? Store Gud! jeg vilde tusinde Gange hellere døe, end blive Aarsag til den ringeste Uenighed mellem Eder. Jeg har derfor føiet mig i min Skjebne, Mathilde. Af mit Venskab, min Hengivenhed for dig har jeg øst Kraft til denne Selvfornægtelse. Jeg skal stedse velsigne det Offer, jeg har bragt mig selv, ved Tanken om, at det maaskee kunde bidrage til at sikkre din Fremtids Lykke.

Men det faldt mig saare tungt, Mathilde. Jeg græd hele Natten før min Sammenkomst med Sécherin.

Skal jeg sige, skal jeg tilstaae dig Alt? En ugudelig Tanke tørrede mine Taarer et Øieblik. Min Faders Huus er omgivet af dybe Vandgrave . . . jeg stod op . . . jeg aabnede mit Vindue, jeg maalte Høiden med Øinene . . . Maanen var skjult bag Skyerne . . . det var en sørgelig Vinternat . . . Vinden peb . . . jeg traadte ud paa Balkonen . . . jeg sagde til mig selv: „En strafværdig Død er udentvivl at foretrække for det Liv, der venter mig;" en Svimmel greb mig; jeg havde sikkert fulgt den fortvivlede Stemme, der hviskede i mit Indre . . . men endnu engang

dvælede min Tanke ved Alt, hvad der er mig dyrebart . . . ved dig . . . og Mindet om dig holdt mig tilbage. Tak, Mathilde! dette Minde standsede mig ved Afgrundens Rand — det forhindrede mig fra at begaae en Forbrydelse . . . jeg har besluttet at leve.

Ak! vil dette Liv, som jeg kun svagt gjør min vaagende Kummer stridigt, ikke snart opløses? . . . Hvis det skete — saa vilde jeg velsigne Gud fordi han kalder mig fra denne Jord; jeg vilde see Døden imøde som den søde Løn for de mange Offere, jeg havde Mod til at paalægge mig selv.

Den skjebnesvangre Dag frembrød. Om Morgenen gjentog min Fader sine strenge Formaninger; jeg ventede med ligesaamegen Nedslagenhed som sløv Ligegyldighed paa det Øieblik, man vilde forestille mig for Herr Sécherin.

Trods min Faders Befaling havde jeg ingen Umage anvendt paa min Dragt. Hvor skulde jeg faae Mod fra dertil? Jeg bar en sort Kjole — det sande Emblem paa de Tanker, der nagede mit Hjerte; mit Haar faldt i lange Lokker ned om mit af Smerte blege og lidende Ansigt; jeg holdt mig saa krumt bøiet under Vægten af den Kummer, der betyngede mig, at Frøken de Maran sikkert

— og dennegang med Rette — vilde have bebreidet mig, at jeg var forvoxet.

Min Fader maatte snart skjænde paa mig, snart befale mig at holde mig rankere, snart antage en smilende Mine — jeg kunde ikke beseire den piinlige Følelse, der bestormede mig. Jeg dreiede neppe Hovedet om, da man anmeldte Herr Sécherin og hans Moder.

Herr Elias Sécherin sidder, som min Fader fortalte mig, i en overordentlig Drivt og formerer dagligt den Formue, hans Fader efterlod ham. Om hans Physiognomi, hans Væsen kan jeg Intet fortælle dig — thi jeg seer Alt gjennem et Taareslør.

Herr Elias Sécherin maa ikke være vanskelig at indtage; thi da han havde taget Afsked, roste min Fader mig, idet han forsikkrede mig om, at jeg havde viist mig som en god, naiv, fordringsløs Pige, og at Herr Sécherin saavelsom hans Moder havde været henrykte over mig.

Det gaaer mig som den stakkels Fange, hvis Øine ikke formaae at gjennemtrænge den iisnende Taage, hvormed de ere omgivne. Jeg har vel seet Herr Sécherin og hans Moder, men utydeligt; jeg har kun en dunkel og forvirret Erindring om dem. Jeg hørte nogle Ord, men forstod

dem ikke. Jeg svarede maskinmæssigt. Idag undertegner jeg Contracten, og imorgen eller overmorgen staaer mit Bryllup.

Om nogle Dage vil du see mig i Paris; om nogle Dage vil du slutte et beklagelsesværdigt, men lydigt Offerlam i dine Arme.

Tilgivelse! Tilgivelse, Mathilde! at jeg saaledes forbittrer dig din Lykke; thi en hemmelig Anelse siger mig, at du er lykkelig, at Han elsker dig. Du har vidst det siden Ballet hos Gesandten. Jeg har alt dengang sagt, at du elsker ham, og jeg er overbeviist om, at han vil gjøre sig denne Kjærlighed værdig derved, at han deler den.

Lykkelige, lykkelige Mathilde! Jeg behøver Visheden om din Lykke for at finde det Liv taaleligt, jeg nu maa henslæbe i Elendighed — indtil Byrden bliver mig for tung. Da vil jeg forlade denne Jammerdal, idet jeg kaster det sidste døende Blik tilbage paa de Aar, jeg levede i dit Selskab.

Jeg siger dig Levvel — et sorgeligt Levvel. Et Øieblik tænkte jeg paa, at jeg paa mine Knæ vilde bønfalde dig om at bivaane min Formæling, for at indgyde mig Mod; men saa følte jeg igjen, at Synet af dig vilde røve mig de faa Kræfter,

jeg maaskee vilde have tilbage, idet det vilde erindre mig om, hvad jeg tabte ved min Skilsmisse fra dig. Naar du gjenseer din arme Ursula, vil du sikkert have Møie med at gjenkjende hende.

Levvel — min Kraft forsvinder — jeg har grædt saameget! Din af mit Hjertes hele inderlige Fylde!

Ursula d'Orbeval."

Jeg var som forstenet, da jeg havde læst dette Brev til Ende.

Den Tanke, der især foruroligede mig, var, at Ursula, som hun selv antydede i Brevet, bogstavelig havde opofret sig for mig af Frygt for at yttre en skadelig Indflydelse paa mit Forhold til Herr de Lancry.

Jeg fandt det næsten dadelværdigt af min Cousine, at hun havde sat saa lidt Tiltro til mit og Gontrans Venskab. Der gik en saa dybtnedslaaet, fortvivlet Tone gjennem Brevet, at jeg blev greben af en ængstelig Frygt for at en snigende Sygdom skulde blive Følgen.

Endnu havde jeg et Haab tilbage. Ursula's Giftermaal kunde opsættes. Jeg besluttede at bede Gontran næste Dag at reise til Tours; han skulde besværge min Cousine at opgive denne Forbindelse og selv give hende fuld Forsikkring om, at Opfyl-

delsen af mit Løfte ikke skulde lægge den ringeste Hindring iveien for min Formæling.

Jeg tilbragte en yderst urolig Nat. Næste Dag ventede jeg utaalmodigt paa Gontran. Han var strax beredt til at opsøge Ursula; han begreb, han deelte mine Bekymringer, mine Forhaabninger med en beundringsværdig Hjertensgodhed. Han skulde Intet yttre om denne Reise til Frøken de Maran og strax tiltræde den. Vi sad netop og talte om denne for mig saa vigtige Gjenstand, da man bragte mig et Brev fra Tours.

Ursula havde havt Bryllup. Brevet fra igaar var bleven opholdt paa Veien.

Denne Efterretning bedrøvede mig dybt. Jeg var saa lykkelig ved denne min Kjærlighed til Gontran, at jeg tydelig indsaae, hvor grusomt Ursula's Lod maatte være.

Min Cousine meldte mig, at hun vilde indtræffe i Paris om faa Dage med sin Mand og sin Fader, for at tilbringe det Øvrige af Vinteren i Byen.

Jeg gik op paa mit Værelse, for at skrive Ursula til, for at beklage mig over hendes Mangel paa Tillid, for at trøste hende og sætte Mod i hende, samt tillige for at fremhæve de Fordele, som hendes Smerte maaskee hindrede hende i at

see i denne Forbindelse, der satte hende i Fortvivlelse.

Jeg fandt Blondeau i mit Arbeidscabinet; hun fortalte mig, at en Kone, der kom i et Godgjørenhedsanliggende, ønskede at tale med mig.

Jeg befalede at lade hende komme ind. Jeg saae et Fruentimmer, indhyllet i en Kaabe og Ansigtet bedækket af et sort Slør.

Hun aftog sin Kaabe og løftede Sløret.

Det var Hertuginden af Richeville.

Trettende Capitel.

Samtalen.

Jeg blev saa overrasket og næsten forfærdet ved Synet af denne Dame, at jeg maatte støtte mig ved Ryggen af en Stol, der stod i Nærheden.

Dog laa der intet Truende i Hertugindens Blik. Hun forekom mig betydelig forandret, betydelig magrere end sidst jeg saae hende; hun var synlig bevæget og betragtede mig med Deeltagelse.

Som for at opfordre mig til at høre hende og vinde min Tiltro, ilede hun med at aabne Samtalen —

„Hvor sælsomt endog mit Besøg maa forekomme Dem, min Frøken, beder jeg Dem dog om at berolige Dem. Jeg kommer i vor fælleds Vens Navn — i Grev de Mortagne's."

„Er han da i Paris?"

„Nei desværre. Og uagtet vi kunne vente ham hvert Øieblik, kan jeg dog endnu Intet sige Dem om hans hemmelighedsfulde Reise — men jeg kjender den Deeltagelse, han nærer for Dem. For otte Aar siden, da han sidst talte med Frøken de Maran, betroede han mig Alt — Familiemødet — Optrinnet med Deres Tante, da han tog Dem paa Armen og trods hendes Hunds Gjøen bar Dem ind i Frøken de Maran's Værelse. Jeg berører disse Enkeltheder for at bevise Dem, at det ædleste af alle Mennesker — thi det er han — satte en ubetinget Tillid til mig. I Kraft af denne Tillid kommer jeg nu her — for at bede Dem om Deres, min Frøken."

„Om min, naadige Frue? . . . De?"

Jeg betonede det sidste Ord saa stærkt, at Hertuginden smilede bittert, idet hun svarede —

„Stakkels Barn! saa ung endnu, og dog laaner De allerede Øre til Verdens Bagvaskelser? Skulde De virkelig ikke besidde den Hjertensgodhed, som Grev de Mortagne spaaede sig hos Dem og

som staaer at læse i ethvert af Deres Træk? Hvorfor optager De dette Skridt med saamegen Kulde — dette Skridt, som kun min Interesse for Dem bevægede mig til at gjøre — og som jeg, saa at sige, foretager mig som den Mands Repræsentantinde, der var Deres Moders bedste Ven? Siig mig, min Frøken — hvorfor modtager De mig saaledes?"

Det er umuligt at skildre det indsmigrende Trylleri, der laa i Hertugindens Stemme, og det deeltagende Blik, hvormed hun ledsagede disse Ord; uagtet jeg endnu ikke var bleven helbredet for min Skinsyge, følte jeg mig rørt og svarede mindre koldt —

„Det er mig tilladt at studse over et Besøg, som jeg ingen Ret havde til at haabe, da jeg ikke har den Ære at kjende Dem."

„Hviskede jeg Dem ikke for en Maaned siden ved Udgangen af Operaen de Ord i Øret: „Stakkels Barn! see Dem for!"

„Jeg hørte virkelig disse Ord; men jeg vidste ikke, i hvad Hensigt de bleve sagte."

„De vidste det ikke?" — udbrød Hertuginden af Richeville og betragtede mig med et gjennemborende Blik, for hvilket jeg maatte rødme.

Hun vilde udentvivl ikke forøge min Forvirring, og vedblev, idet hun, om muligt, lagde endnu mere Deeltagelse i Stemme og Blik —

„Hør mig, for at indgyde Dem Tillid til mine Ord og komme til Hensigten af mit uventede Besøg, uden at paadrage mig Mistanke for nædle Bihensigter, maa jeg opklare Dem lidt af hvad der har tildraget sig. Grev de Mortagne har altid været min Ven; han har viist mig en af de Tjenester, som en rettænkende Sjæl kun kan gjengjelde med et livsvarigt Venskab — og naar jeg siger Venskab, saa taler jeg om de hellige Pligter, det paalægger. Jeg veed ikke, med hvilke sorte Farver Deres Tante har skildret mig . . . men De vil, haaber jeg, eengang blive overbeviist om, at selv mine Dødsfjender aldrig have vovet at bestride mit Mod eller min Hengivenhed for mine Venner. Senere — vil De maaskee lære at kjende Grunden til min Hengivenhed for Grev de Mortagne. Jeg vidste — jeg veed, hvormeget han føler for Dem. Men hvad han elsker, det elsker ogsaa jeg. Det er allerede een Grund, hvorfor De interesserer mig saa levende. Jeg har vakt bittert Had imod mig — men der gives intet giftigere eller uforsonligere end Frøken de Maran's. Jeg veed, Deres Tante har gjort Alt, for at forbittre Dem Deres Barndom; nu opbyder hun Alt, for at gjøre Dem til den ulykkeligste Kone. De maa idetmindste hade hende ligesaa meget som jeg. Det er igjen en

Grund, hvorfor De interesserer mig. At frelse Dem for Deres Tantes ondskabsfulde Cabaler — at afsløre hendes afskyelige Planer — at vise Grev de Mortagne mit Venskab og min Taknemlighed — disse Bevæggrunde, skulde jeg dog mene, ere vægtige nok til at forklare Dem den Interesse, jeg nærer for Dem."

„Naadigste Frue! Jeg har maaskee havt Grund til at beklage mig over Frøken de Maran; men i de sidste Dage har hun gjort Saameget for mig, at jeg maa glemme en ung Piges slette Lune."

Jeg lagde med Forsæt Eftertryk paa Ordene „har hun gjort Saameget for mig", for derved at give Hertuginden at forstaae, at jeg alluderede til min Trolovelse med Gontran.

Hertuginden rystede sørgmodigt paa Hovedet.

„Hun har gjort Saameget for Dem? Ja, De taler Sandhed — hun har endnu aldrig gjort Saameget til Deres Ulykke."

Fra dette Øieblik troede jeg at fatte Grunden til Hertuginden af Richevilles Besøg. Hun elskede Gontran, hans Formæling med mig gjorde hende rasende af Jalousi; hun var ligesaa snedig som falsk, og kom udentvivl for at bagvaske Herr de Lancry og forstyrre en Forbindelse, som hun afskyede.

Idet jeg gik ud fra dette Synspunkt blev Gontran mig endnu dyrebarere, da jeg saae, hvorledes man gjorde mig hans Hjerte stridigt. Jeg var næsten stolt af at see, at en Kone som Hertuginden af Richeville, der var saa skjøn, saa stolt og foragtede Verden i den Grad som hun, tog sin Tilflugt til en Forklædning, til den laveste, men fineste Forstillelse, for hos mig at spille en krybende og afskyelig Rolle.

Fast bestemt paa at betragte Hertuginden fra dette Synspunct, svarede jeg tørt —

„Jeg gjentager det, naadige Frue — jeg kan ikke andet end være yderst taknemlig og rørt over alt Det, Frøken de Maran har gjort for mig.“

„Det er muligt,“ — sagde Hertuginden — „men fordi det er muligt, og fordi De staaer Fare for at løbe blindt i den Snare, man har opstillet for Dem — derfor kommer jeg her. De er forladt af Alle, ulykkelige Barn! De staaer ganske alene! . . . See Dem dog omkring! . . . Siden Deres eneste Ven, Deres eneste Beskytter er borte — hvem vil De søge Raad hos — hvem vil De betroe Dem til?“

„Til Ingen — De har Ret, naadige Frue.“

„Til Ingen! — ikke engang til mig, vil De sige! . . . Det er grusomt, Mathilde. O, føl

Dem ikke fornærmet ved denne Fortrolighed! Jeg er næsten eengang saa gammel som De, og jeg veed jo ikke, hvad jeg skal gjøre, hvad jeg skal sige, for at optøe den Iiskulde, der fjerner Dem fra mig. Tilgiv mig, om jeg skulde betjene mig af et fortroligt Udtryk imod Dem! Min Gud! kan jeg da i sligt et Øieblik afveie de Ord, der strømme mig fra Hjertet?"

Jeg behøvede hele min Skinsyge, alle mine Fordomme mod Hertuginden af Richeville, for ikke at afvæbnes af den fortryllende Ynde, hvormed hun sagde disse sidste Ord.

I en saadan Gemytsstemning, som min i dette Øieblik, skeer det gjerne, at visse Ord røre desto dybere eller oprøre desto heftigere, jo mere de ligne et Sjælsskrig. Jeg svarede derfor —

„Jeg ønskede at erfare Hensigten af Deres Besøg, naadige Frue; er det ingen anden end paany at vække mine tidligere Klager over Frøken de Maran, saa maa jeg vel takke Dem for den Deeltagelse, De paa Herr de Mortagne's Vegne nære for mig; men jeg maa tillige atter og atter gjentage, at jeg nu kun har Grund til at rose Frøken de Maran's Opførsel."

„De maa have lidt meget, De maa have fristet haarde Prøvelser, siden De i Deres syttende

Aar kan beherske Dem i den Grad," — sagde Hertuginden og betragtede mig med smertelig Medlidenhed -- „eller ogsaa maa Deres Fordom mod mig være dybt rodfæstet. — Hvortil nytter dette Forsøg? . . . og dog — dog — det er en Pligt," — vedblev hun sagte, som talende med sig selv, og vendte sig nu levende om til mig — „Ja, det er en Pligt, og jeg skal opfylde den. Ikke sandt? Man vil gifte Dem med Herr de Lancry?"

„Frøken de Maran og Hertugen af Versac have samtykket i en Beslutning, som jeg og Herr de Lancry havde fattet — og Brylluppet er bestemt," — tilføiede jeg ganske stolt og triumpherende over at kunne sønderknuse min Medbeilerinde med disse i en ung Piges Mund maaskee upassende Ord.

„Veed De, hvad Herr de Lancry er for et Menneske?"

„Fru Hertuginde . . .!"

„Velan, jeg skal fortælle Dem det. Herr de Lancry er en yderst elskværdig ung Mand, fuld af Ynde, Aand og Mod, deilig skabt og udmærket elegant. Det veed De, ulykkelige Pige — ikke sandt? Dette glimrende Ydre har forført Dem, og jeg bebreider Dem det ikke; men under dette

glimrende Ydre skjuler sig et udtørret Hjerte, en ubøielig Egoisme, en umættelig Gjærrighed, som han søger at tilfredsstille ved en anden Last, sit tøilesløse Spilleraseri. Allerede for længe siden har han paa den Maade bortødslet sin Formue og styrtet sig i betydelig Gjæld. Tro mig, Mathilde! Frøken de Maran har lettet Dem denne Forbindelse, og beskyttet den, fordi hun derved styrter Dem i en Afgrund af uberegnelig Elendighed. Jeg besværger Dem derfor i Deres Ven Mortagne's Navn — oppebie Grevens nære Tilbagekomst, inden De slutter denne Forbindelse! De veed ikke, hvem den Mand er, De har valgt. Endnu engang, jeg bønfalder Dem derom — oppebi Greven af Mortagne's Hjemkomst — for Deres Moders Skyld!"

„Det er Nok, Deres Naade!" — udbrød jeg harmfuld — „Jeg taaler ikke, at min Moders Navn bliver paakaldt til en Bagvaskelse, som De ikke skammer Dem ved at nedlade Dem til, De — De, Fru Hertuginde! . . . Ak, hvad Ondt har jeg da jeg gjort Dem, at De stræber at forgifte mig, hvad jeg ansaae for mit Livs eneste Lykke — og hvad jeg endnu anseer derfor, saasandt Gud hører mig! . . . Jeg zittrer af Forfærdelse ved Tanken om, at disse afskyelige Ord i enhver An-

dens Mund end Deres maaskee kunde have forvandlet den Tillid, den Beundring, den Kjærlighed, jeg nærer til Gontran, til modsatte Følelser."

„De vilde maaskee have troet disse Ord, naar enhver Anden end jeg havde udtalt dem!" — sagde Hertuginden af Richeville, idet hun betragtede mig opmærksomt, som for at udforske Meningen af min Tale — „Hvorfor skjænker De mig mindre Tiltro end enhver Anden?"

„Hvorfor? Det spørger De om? Talen er om Herr de Lancry, Deres Naade — og saa indgetogent jeg ogsaa har levet, har dog visse Rygter . . ."

„O Gud, det ulykkelige Barn anseer mig for skinsyg paa Herr de Lancry!" — udbrød Hertuginden i en forbauset, næsten forfærdet Tone — „Ja, da er Alt tabt, Mathilde! — Og det troer De? Min Gud! jeg maa være afskyeligt bagvasket hos Dem, siden De kan ansee mig i Stand til en saadan Nedrighed. Dødelig forelsket i Herr de Lancry kommer jeg her, for at sværte ham hos Dem, for derved at omstyrte et Giftermaal, der vilde styrte mig i Fortvivlelse — er det ikke saaledes, De mener?"

„Spar mig Svaret, naadige Frue!"

„Nu vel, saa vil jeg aflægge Dem min Til-

staaelse . . . O, det er piinligt, det er grusomt! — men det kommer jo ikke i Betragtning, thi det kan frelse Dem."

Efter en lang Taushed sagde Hertuginden med bævende Stemme, dybtrødmende og med alle Tegn paa Forvirring —

„Viid da, at jeg eengang elskede Herr de Lancry; jeg blev, ligesom De nu, forført af hans glimrende Udvortes. Men jeg opdagede snart den Egoisme, den Ligegyldighed, den Haardhed, den Grusomhed, der ligger i hans Charakteer og først fremtræder, naar hans Forfængelighed er tilfredsstillet. Jeg veed derfor ikke, hvilken Følelse der nu er stærkest i min Sjæl, mit Had eller min Foragt for Herr de Lancry."

Disse sidste Ord forekom mig saa afskyelige, at jeg ikke kunde styre mig selv, men udbrød —

„Saaledes tænkte De ikke paa Ballet hos den østerrigske Gesandt, Fru Hertuginde."

Hertuginden af Richeville trak paa Skuldrene, gjorde en Bevægelse, der baade røbede Smerte og Utaalmodighed, og vedblev —

„Hør mig ud — saa vil De kunne forklare Dem min Opførsel paa Ballet og lære Herr de Lancry at kjende. For omtrent to Aar siden var jeg yderst ulykkelig. Gid De aldrig, Mathilde,

maa føle, hvor svage Sorgen gjør os! thi De vil da ikke lære at kjende det farlige Trylleri, der ligger i en trøstende Stemme. Jeg troede paa Herr de Lancry's Beklagelser; jeg elskede ham med oprigtig Hengivenhed! jeg var ham den bedste, den ømmeste Veninde, og søgte at forekomme alle hans Ønsker, alle hans Tanker. En Dag saae jeg ham ikke hos mig; fuld af Bekymring sendte jeg Bud til ham. Han var samme Morgen afreist til London, uden at skrive mig et Ord til derom, og overlod det til Verden at meddele mig, at han i England vilde træffe sammen med en eller anden Dandserinde, der havde opkastet sig til min Rival. Denne Opførsel var saa raa, saa feig, at min Vrede kun gjaldt mig selv; jeg harmedes over, at jeg havde ladet mig bedrage af dette Menneske. Til min store Forundring afløstes en Følelse, som jeg endnu samme Morgen havde anseet for uudslukkelig, af den foragteligste Ligegyldighed. Der gives Fornærmelser saa jammerlige, at de ikke indgyde Vrede, men kun Medlidenhed. Da jeg traf Herr de Lancry paa Gesandtens Bal, saae jeg ham for første Gang efterat han havde forstødt mig paa en saa nedrig Maade. Trods al sin Kjækhed kom han i Forlegenhed. Jeg følte Intet — Intet uden det Ønske at vise ham min For-

agt, idet jeg modtog ham med saamegen tilsyneladende Forekommenhed, som om jeg endnu stod paa en fortrolig Fod til ham; videre gik min Hævn ikke. Men et Menneske af Herr de Lancry's Charakteer — og i Almindelighed alle Mænd — kan Intet krænke bittrere, end see det Offer, de troede at have sønderknuust, smile ligegyldigt. — Jeg har sagt Dem, med hvilken Deeltagelse Herr de Mortagne har talt til mig om Dem; jeg betragtede Dem derfor med medlidende Interesse, da Frøken de Maran kaldte paa mig for at sige mig de blodige Ord, hvis skjulte Mening De ikke kunde fatte. Jeg havde Selvbeherskelse nok til kun at besvare hende med en Efterretning, som maatte opfylde hende med Skræk — Efterretningen om Grev de Mortagne's Ankomst, som jeg vidste af paalidelige Kilder. Han har været et Offer for afskyelige Cabaler. Inden kort Tid vil De see ham igjen."

„Men min Gud, hvad mener De dermed, naadige Frue?" — udbrød jeg.

„Jeg kan ikke forklare Dem det endnu," — svarede Hertuginden — „men han vil snart være her. Derfor bonfalder jeg Dem om at oppebie hans Ankomst, inden De fuldbyrder den ulykkelige Forbindelse. Endnu et Par Ord inden jeg for-

lader Dem!" — vedblev hun, da hun saae min Utaalmodighed — „Den Aften, Ballet blev holdt hos Gesandten, vare Deres Tantes og Hertugen af Versac's Planer ingen Hemmelighed længer. Man sagde overalt, at Hertugen blot for dette rige Giftermaals Skyld havde kaldt sin Neveu tilbage fra England. Da jeg to Dage efter saae Dem i Kammerherrelogen i Operaen, tvivlede jeg ikke mere om dette Rygtes Sandhed. Deres Tante og Hertugen af Versac havde med Forsæt bekræftet det, idet de lod Dem komme sammen med Herr de Lancry i Logen, for derved at afskrække enhver Anden fra at nærme sig Dem. Frøken de Maran vidste, at en ung Mand, som jeg strax skal fortælle Dem mere om, en Mand, hvem Grev de Mortagne interessrede sig levende for og som saae Dem paa Gesandtens Bal, vilde anholde om Deres Haand; thi De havde gjort et dybt Indtryk paa ham. Jeg saae den Fare, De løb. Da De forlod Operaen, sagde jeg til Dem: „Stakkels Barn! See Dem for!" Men jeg kunde ikke lade mig nøie med denne frugtesløse Advarsel. Hvad jeg siger Dem idag, agtede jeg at sige Dem, for Herr de Lancry kunde have gjort noget Indtryk paa Deres Hjerte; thi med de Fortrin, han forener, maatte han behage Dem, især da Deres

Tante protegerede ham. Ulykkeligviis befandt jeg mig ikke vel Dagen efter Operaen, og senere blev jeg saa alvorlig syg, at jeg umulig kunde sætte min Plan i Værk. I denne Nød betroede jeg mig til Fru de Mirecourt, en af mine Veninder, der ofte kommer i Deres Tantes Huus; jeg besvor hende, om muligt, at tale med Dem, for at underrette Dem om Beskaffenheden af det Ægteskab, man vilde bestemme Dem til, og bede Dem oppebie Grev de Mortagne's Ankomst. Deres Tante fattede Mistanke til Fru de Mirecourt; hun kjendte vort Venskab og afværgede enhver Leilighed til at lade hende blive alene med Dem. Da forbandede jeg de Lidelser, der fængslede mig til mit Kammer. Hver Dag maatte Deres Kjærlighed voxe til Herr de Lancry; jeg vilde skrive Dem til; men jeg frygtede for, at Deres Tante skulde opsnappe mit Brev; jeg var i Fortvivlelse, naar jeg tænkte paa, at De, ikke advaret itide, maaskee allerede havde afgjort Deres egen Skjebne. Jeg nærer saamegen Deeltagelse for Dem, Mathilde. Men ak! jeg seer desværre paa Deres Kulde, at De endnu stedse mistroer Bevæggrunden til min Opførsel mod Dem. Min Gud! skal jeg da endnu engang gjentage, at jeg betaler den Gjeld, hvori jeg staaer til Herr de Mortagne, idet jeg forsøger at redde Dem!"

„Og De hævner Dem tillige paa Herr de Lancry," — svarede jeg med Bitterhed.

„Jeg hævner mig, Mathilde?" — sagde Hertuginden blidt — „Er det da nødvendigt, at kun en saadan Bevæggrund kunde bestemme mig til at føle Medlidenhed for Dem? Maa det ikke nage En i Hjertet at see Dem, kjære Barn — saa ung, saa interessant, saa hjælpeløs midt iblandt disse ondskabsfulde Egoister — at falde som et Offer for Deres Tantes Had og Herr de Lancry's Havesyge?"

„Det er formeget, naadige Frue!" — udbrød jeg i et Anfald af oprørt Stolthed — „Er jeg da virkelig saa ubetydelig eller saa ringe begavet, at Herr de Lancry som Beiler kun kan have min Formue for Øie? Fordi han har bedraget Dem — bedraget Dem afskyeligt, om De vil — er det en Grund, hvorfor han ikke skulde kunne sætte Priis paa et Hjerte, der ganske hengiver sig til ham? Og hvem siger, at De, naadige Frue, har elsket ham, som han fortjener at elskes? Hvem siger, at alle de Fruentimmer, han har bedraget paa en saa uværdig Maade, elskede ham saa høit som jeg? Hvem siger, at han ikke, netop fordi hans Sjæl er stor og ædel, formaaer at erkjende Forskjellen mellem en strafværdig Forbindelse og en

Kjærlighed, der er helliget i Guds og Verdens Oine? Med hvad Ret bebreider De ham hans Slethed, De som selv har gjort Dem skyldig i store Feil? Med hvad Ret vover De at sammenligne Deres Kjærlighed med min?"

„O, min Gud! . . . at jeg maa høre Sligt!" -- hulkede Hertuginden, idet hun skjulte sit Ansigt i begge sine Hænder, og det med et Udtryk af Smerte og Ydmyghed, der vilde have frapperet mig, hvis min Stemning havde været mindre oprørt. Men jeg formaaede desværre ikke at holde Maade i mit Sprog, hvis Haardhed jeg nu bittert angrer. Dreven af Længsel efter at hævne Gontran over de Bagvaskelser, for hvis Gjenstand jeg anseer ham, vedblev jeg —

„De siger, at han ingen Formue besidder — at han har bortødslet den, han besad? — Desto bedre! jeg føler mig dobbelt lykkelig ved at kunne tilbyde ham min. Han har, siger De, søgt sine Hjælpekilder i Spil? — Nig for Fremtiden behøver han ikke oftere at tage sin Tilflugt til dette Middel. De troer, han bedrager mig? Berolige Dem! – Misundelsen, Skinsygen holder ofte sit ondskabsfulde Haab for prophetiske Spaadomme.

Den sande Kjærlighed er lykkeligere. Stærk ved sin Hengivenhed, sin Høimodighed, imødeseer

den med Visbed den Belønning, som den fortjener og som ogsaa bliver den tildeel."

Hertuginden af Richeville løftede sit skjønne Aasyn, som jeg til min store Overraskelse saae badet i Taarer og smerteligt forandret.

Jeg tilstaaer, min Ven, at jeg, uagtet min Harme, følte mig dybt grebet ved at see en Kone, hvem jeg havde anseet for saa stolt og saa herskesyg, optage mine Bebreidelser med saamegen Ydmyghed.

Hun tog min Haand, som jeg ikke havde Mod til at trække tilbage, mellem begge sine, og sagde bedrøvet —

„Det er forbi, Mathilde — der gives ingen Redning meer . . . De er Offeret for et Sophisteri, der styrtede mig i Fordærvelse — mig, og Mange foruden mig. Ogsaa jeg sagde til mig selv, da jeg elskede Herr de Lancry: „Er jeg ikke smukkere og mere indtagende end mine Rivalinder? — De have ikke kunnet fængsle dette ubestandige Hjerte . . . De have ikke formaaet at blødgjøre denne stolte, ringeagtende Sjæl, der leger med de ømmeste Følelser; mig skal det lykkes." Ak, Mathilde! jeg har tilstaaet Dem min Skam og den Uret, jeg led. Tro ikke nu, at det kunde falde mig ind at sammenligne mig med Dem, eller at

jeg kunde haabe at triumphere over de personlige Yndigheder og elskværdige Egenskaber, der udmærke Dem. Denne Ynde og disse Egenskaber, som jeg næsten forudanede, er det, der gjorde mig saameget begjærligere efter at kunne tjene Grev de Mortagne's Protegée. — Uden maaskee selv at ane det Grusomme i Deres Ord, stakkels Barn, har De saaret mig dybt ved at lade mig føle Forskjellen mellem den Kjærlighed, jeg kunde byde Herr de Lancry, og den, De skjænker ham. De har Ret, Mathilde. Kunde Herr de Lancry røres ved alt det Gode, det Beundringsværdige, det Ædle, der ligger i Deres Kjærlighed, da turde De haabe paa den Lykke, De nu drømmer om. Men tro mig," — vedblev hun og saae paa mig med et taarefuldt Blik, der trængte mig lige ind i Sjælen — „lad min Kjærlighed have været saa strafbar den vil . . . en Mand af et ædelt Hjerte kunde aldrig gjengjelde Beviserne paa en inderlig Hengivenhed med Grusomhed og Fornærmelser; — en saadan Opførsel, Mathilde, vidner om en ond og følesløs Charakteer. Og dog har De maaskee Ret i Deres Haab, uden hverken Deres eget eller mit Vidende. Maaskee er De bestemt til at forvandle Herr de Lancry's Charakteer. Hvis Skjønhed, Ungdom, Ynde og de elskværdigste Egenskaber

kunne bevirke dette Underværk, saa vil det lykkes Dem. Men — havde jeg næret det ringeste Haab om en saadan Omvendelse, vilde jeg have anseet det for en Forbrydelse at ryste Deres Tro paa denne Kjærlighed, Deres Tillid til den. — Imidlertid — Fremtiden vil vise det . . . Levvel, Mathilde! — levvel! — Eengang vil De maaskee lære at kjende mig bedre . . . eengang vil jeg maaskee høre Dem udbryde i Deres Hjertes Bitterhed:

„„Hvorfor troede jeg ikke Hertuginden af Richeville!" — Men langt, langt hellere vil jeg blive, hvad jeg nu er i Deres Øine, et ondskabsfuldt, falsk Fruentimmer, end see mine Anelser retfærdiggjorte ved Deres Elendighed. Endnu engang levvel! . . . For sidste Gang spørger jeg Dem: Vil de ikke oppebie Grev de Mortagne's Ankomst?"

„Naadige Frue!" — svarede jeg, rørt af Hertugindens Taarer — „Jeg bonfalder Dem — lad denne Samtale være endt! — Nogle Ord, som jeg nu bittert angrer, ere undslupne mig. De maae idetmindste bevise Dem, at den Varme, hvormed jeg har forsvaret Herr de Lancry, kom fra et Hjerte, der tilhører ham for evig."

„Endnu eet Ord, og jeg gaaer," — sagde Hertuginden — „Hvad jeg nu vil sige Dem, vil

ikke forandre Deres Beslutning; men jeg tør ikke dølge Dem det, da det staaer i Forbindelse med Herr de Mortagne's Hensigter med Dem. Inden sin Afreise til Italien tænkte han paa Deres Fremtid og talte med mig, som jeg allerede har hentydet til, om et Ægteskab mellem Dem og en ung Mand — en Søn af en af hans bedste Venner — Abel de Rochegune, der dengang var tyve Aar gammel og præsumptiv Arving til en betydelig Formue. Denne unge Mand forekom Herr de Mortagne at være et Parti, der passede sig for Dem. Nu er Herr de Rochegune ved sin Faders Død — Faderen var en af vor Tids ædleste og største Mænd — Eier af store Godser. Han ventes hjem fra en Reise, og Alle ere enige i at rose hans Aand og Egenskaber. Uden just at være skjøn, ligger der uendelig megen Ynde i hans Ansigt. — Han saae Dem paa Gesandtens Bal, han blev greben af Deres Skjønhed, og kun den Ophævelse, hvormed Frøken de Maran forudproclamerede Deres Formæling med Herr de Lancry, hindrede ham i at bede om den Gunst at blive Dem forestillet. Havde Grev de Mortagne været her, vilde han have bragt ham i Deres Selskab. Jeg fortæller Dem dette, Mathilde, for at bevise Dem, at Deres Beslutning, ikke at oppebie Deres eneste Vens Hjemkomst, vil smerte ham saameget dybere, som han havde Hensigter med Dem, hvoraf Deres Lykke forekom ham afhængig."

„Hvis Grev de Mortagne, hvis Godhed jeg aldrig skal glemme, var her, vilde jeg svare ham, at jeg allerede havde gjort et ærefuldt Valg, og at intet Hensyn skal afholde mig fra at formæle mig med Herr de Lancry," — svarede jeg med

den ubøielige Halsstarrighed, der charakteriserer blind Kjærlighed.

„Saa lev da vel, Mathilde!" — sagde Hertuginden med bævende Stemme — „Giv mig idetmindste den Forsikkring, at De troer paa det Skridts Uegennyttighed, jeg har gjort. Det skal trøste mig i min Sorg over at jeg ikke har formaaet at vinde Deres Tillid. — Siig, siig, at De ikke tænker paa mig med nogen ond Villie!"

Jeg vilde netop svare, da Madame Blondeau traadte ind.

Hertuginden af Richeville lod sit Slør falde.

„Naadige Frøken!" — sagde Blondeau — „Deres Tante beder om Deres Nærværelse."

Hertuginden af Richeville neiede beskedent og forlod mig.

Nu, min Ven, veed jeg saa vist, at jeg ikke nærer den mindste Tvivl derom, at Hertuginden ikke blev ledet af nogen slet Bevæggrund til at søge denne Samtale med mig. Hun følte virkelig en deeltagende Medfølelse for mig. Hendes Taknemmelighed mod Herr de Mortagne og den Interesse, min Stilling vakte hos hende, vare de eneste Motiver til det Skridt, hun foretog sig.

De veed, min Ven, at denne Kone forener de sælsomste Modsigelser i sin Charakteer. Hun tilbringer sit halve Liv med bittert at begræde de Feil, hun har begaaet, og det af hendes Sjæls dybeste Grund, uden Hykleri. Hendes høie Stilling og heftige Charakteer gjør hende enhver Forstillelse umulig.

Nei, hun er et sælsomt Væsen, mægtig i det Onde som i det Gode. Neen, ædel og stor gik hun ud af Guds Haand; hendes Opdragelse,

Verden, det Liv, man førte hende ind i, har gjort hende mere strafværdig, end selv hendes onde Tilbøieligheder. Men der ligge saamange kraftige Egenskaber hos hende, hendes Aand er saa gjennemtrængende, hendes Forstand saa dyb, hendes Dommekraft saa skarp, hendes Hjerte saa godt og hendes Sjæl saa høimodig!

Siden, min Ven, skal jeg meddele Dem nogle beundringsværdige Træk af denne Kone, der uden tvivl begik mangen Feil, men som ogsaa er skammelig bagtalt; jeg skal skildre Dem hendes forfærdelige Giftermaal, der maaskee ene og alene styrtede hende i den Afgrund, hvoraf hun nu har hævet sig, lutret ved en smertefuld Bod.

De vil nu let fatte den Anger, der nager mig, naar jeg tænker paa den foragtelige Haardhed, hvormed jeg optog et Skridt, som kun den uegennyttigste Deeltagelse havde bevæget hende til at gjøre; — thi at det var en skjæbnesvanger Anelse, vover jeg endnu ikke at sige.

Neppe havde Hertuginden af Richeville forladt mig, før jeg ilede til min Tante. Den Første, der mødte mit Blik, var Gontran.

Ende paa første Deel.

BRIEF
PQA
0041979

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF
PQA
0041879
v. 1

UTL AT DOWNSVIEW

D	RANGE	BAY	SHLF	POS	ITEM	C
39	10	02	05	01	016	1